

Giới thiệu Gửi Người Tôi Yêu Nhất

Edit: nguyenthituyen

Thể loại: Đô thị tình duyên, ngọt văn, sủng, yêu sâu sắc.

Trong thương giới không ai không biết ông trùm thương giới Lương Mặc Nguyên từ trước tới giờ không hề theo chủ nghĩa hôn nhân. Nhưng lại có bất ngờ lớn vô cùng khi vừa về nước chưa lâu thì liền cưới chui.

Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, đều cho rằng anh bị nhà gái ức hiếp, có con mới cưới.

Cho đến một ngày, trước công ty Quan Bắc Quân bắt ngờ sửa lại bức tranh phong cảnh treo lên một câu:

"Trước khi gặp em, tôi chưa bao giờ muốn kết hôn, sau khi cưới em, tôi chưa bao giờ hối hận."

Bức tranh hai người một nam một nữ nắm tay nhau.

Trước những thắc mắc, hoài nghi Lương Mặc Nguyên đã lên tiếng đáp trả lại các lời đồn đó.

Sau khi nhìn thấy, mọi người đều có biểu hiện như vừa bị đứt một họng thức ăn dành cho chó.

Có lẽ lí tưởng hôn nhân của bọn họ tựa như vậy: Em sùng bái anh như anh hùng, anh sùng bái em như một đứa nhỏ.

Ông trùm trong giới thương mại với giáo sư nhân dân.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Một ngày cuối tuần, tiếng chuông báo hiệu hết tiết thứ nhất đúng giờ reo vang tại trường tiểu học Đình Thành, Đông Á giảng xong đề mục cuối cùng rồi khép sách vở lại, đứng thẳng người lên, vai và lưng cô từ đầu đến cuối đều thẳng tắp, thêm cái cổ thiên nga trời sinh, nên thoát nhìn cô có vẻ cao hơn thực tế rất nhiều, dáng vẻ tao nhã thanh lịch, mặc dù bây giờ cô chỉ mặc một cái áo t-shirt, chân đi giày thể thao cũng không giấu được vẻ đoan trang trời sinh của cô.

Đông Á nhìn quanh mấy cái đầu nhỏ nhắn bên dưới, một tiếng nói "hết giờ học" rõ ràng ngân gọn vang lên trong phòng học yên tĩnh, sau đó lớp trưởng hô to "cả lớp đứng dậy" cũng vô cùng trong trẻo, hơn 30 học sinh ở dưới đồng loạt đứng lên nghiêm chỉnh cúi đầu chào Đông Á, giọng nói đót đát đồng loạt vang lên mang theo sự non nớt tự nhiên của trẻ nhỏ: "Hẹn gặp lại cô!"

Đông Á xoay người đáp lại: "Hẹn gặp lại các em!" Sau khi dứt lời, cô liền bổ sung thêm một câu: "Đừng ham chơi mà quên uống nước rồi đi toilet nha!" Bên dưới miễn cưỡng phụng họa theo. "Dạ biết, thưa cô!"

Đông Á khẽ thở dài một hơi, xoa xoa đôi mắt hơi mệt mỏi của mình, bọn trẻ lớp một quả thật khá là hao tổn tâm trí, bất cứ chuyện gì cũng phải nhắc nhở chỉ điểm, đã có kinh nghiệm sau một học kỳ cò sát và thích ứng, học kỳ này bọn trẻ đã lớn hơn và biết chuyện nhiều hơn, không cần cô phải nói đi nói lại nhiều lần, hơn nữa cô còn cố tình bồi dưỡng vài học sinh có năng lực, bình thường giúp cô chạy việc và gánh vác một ít công tác, quả thật đã bớt lo hơn học kì trước rất nhiều.

Năm nay Đông Á 26 tuổi, ba mẹ đều làm ở cơ quan, cô còn có một đứa em gái tên là Đông Khương, ở cái thành phố nhỏ ba bốn tuyến này, gia cảnh cũng có thể gọi là giàu có, cô sống trong hoàn cảnh như vậy, từ tiểu học đến đại học cho đến khi đi làm, cho tới bây giờ, cô đều là đứa con gái ngoan trong mắt bố mẹ, là một giáo viên xuất sắc trong mắt học sinh, cuộc sống cứ trôi qua bình lặng êm ả hơn hai mươi mấy năm.

Hai năm trước, sau khi tốt nghiệp Đại Học Sư Phạm, cô vốn muốn ở lại tỉnh thành, là mẹ Triệu Mai sống chết muốn cô trở về, lý do rất đơn giản, con gái con đứa ở bên ngoài đi lại có một mình không an toàn, từ nhỏ cô đã sống không quá xa ba mẹ, ngay cả học đại học cũng chọn trường gần nhà, cũng tiện về nhà hơn. Không lay chuyển được mẹ, cô đành lựa chọn trở về, khi đó, thi biên chế vẫn chưa thêm vào khâu phỏng vấn, một sinh viên mới tốt nghiệp như Đông Á chỉ ôn tập hơn một tháng ngắn ngủi, không tốn nhiều công sức để thi đầu vào, cô được phân công đến đơn vị công tác hiện tại, trường tiểu học Đình Thành, từ đó kế thừa y bát của ba mẹ, trở thành người "Ăn cơm nhà nước" trong miệng người thân.

Năm nay là năm thứ hai cô công tác.

"Cô giáo Đông." Lớp trưởng Lạc Y đi tới, nhẹ giọng hỏi: "Có cần em cầm giúp sách bài tập lên văn phòng không ạ?"

Lạc Y là lớp trưởng, không chỉ có thành tích nổi trội xuất sắc thông minh lanh lợi, mà còn lễ phép biết chuyện, rất chu đáo, Đông Á chỉ cần nhìn một cái

là con bé đã hiểu ý, ngoại hình cũng xinh xắn linh hoạt, vừa nhìn đã biết đây là một đứa trẻ được dạy dỗ rất tốt, Đông Á rất thích đứa trẻ này.

Đông Á nhìn tay chân lẻo khẻo của Lạc Y, rồi nhìn chồng bài tập thật dày trên bàn, cô khom người ôn hòa nói với Lạc Y: "Lạc Y, em tìm thêm hai bạn trai nữa đến giúp cô nha."

Lạc Y gật gù đầu nói: "Vâng, thưa cô." Sau đó liền đi xuống tìm nam sinh cầm bài tập.

Đông Á vừa mới cầm ly trà và laptop đi xuống bực giảng thì Trương Tinh Tinh chạy tới nói: "Cô ơi, em giúp cô lau bảng nha?" Đông Á quay đầu nhìn tấm bảng đen ở sau lưng, cô thật sợ ý, có chuyện này cũng quên, vẫn là bọn trẻ ngoan chu đáo, một dòng nước ẩm áp bất ngờ chảy qua, cô đưa tay xoa đầu Trương Tinh Tinh dặn dò: "Cảm ơn em đã nhắc nhở cô, nhưng mà lát nữa lau bảng xong còn phải phải sạch bảng nữa nhé."

"Cô cứ yên tâm, Cô Đông." Trương Tinh Tinh vui vẻ reo lên một tiếng rồi vòng qua Đông Á, nhón chân lau bảng đen trên bực giảng.

Đông Á thở ra một hơi. Đám trẻ này có đôi khi nghịch ngợm khiến cô phát điên, có đôi khi lại ẩm áp khiến hốc mắt của người ta nóng lên, thỉnh thoảng cô có cảm giác mình vừa là cô vừa là mẹ của bọn chúng, thậm chí có lúc bọn trẻ còn trở thành thầy của cô, thường xuyên làm cho cô tỉnh ngộ, thì ra cuộc sống còn có thể diễn giải như vậy.

Khổng phu tử từng nói: "Tam nhân hành tất hữu ngã sư yên" (Trong ba người đi cùng, nhất định sẽ có người đáng cho mình học tập), cô từ từ thông suốt câu này rồi.

Kéo cửa ra thì cảm nhận được một trận gió lạnh ủa đến, buổi sáng hôm nay cô coi dự báo thời tiết, nói hôm nay nhiều mây có 20 độ, nhưng bây giờ ở bên ngoài lại có mưa, một trận gió lạnh, cô cúi đầu nhìn nhìn cánh tay, vừa này ở trong phòng học không có lạnh như vậy, lúc này mới biết được nó lạnh đến cỡ nào, kế hoạch hôm nay hỏng rồi.

Cũng may văn phòng có mấy cái áo khoác dệt kim dự phòng, còn có thể chống đỡ một chút lạnh rét này.

Đông Á nghĩ rồi bước nhanh đến văn phòng.

Chồng sách bài tập đã được đặt ngay ngắn trên bàn, từ trong ngăn kéo cô lấy ra một cái túi to, rút ra một cái áo khoác mặc vào, bắt đầu sửa bài tập. Các giáo viên khác đều có tiết lên lớp, trong văn phòng lúc này chỉ có một mình cô, nên cô đóng cửa lại, ngăn cản tiếng gió bên ngoài.

Trong tiếng lá cây xào xạc ở bên ngoài, bất chợt truyền đến âm thanh chơi đùa của bọn trẻ, có mấy đứa trẻ được mời vào văn phòng sửa bài tập, giáo viên chủ nhiệm không có đây nên bọn trẻ rất gan dạ đứng ở đó xì xào bàn tán, Đông Á không ngẩng đầu lên mà chỉ chuyên tâm sửa một đồng bài tập ở trên bàn.

Sửa được một nửa thì cô dừng lại, điện thoại di động ở trên bàn reo lên, cô khẽ liếc mắt nhìn sang, động tác trên tay vẫn liên tục, lưu loát gạch bỏ từng câu từng chữ, là điện thoại của mẹ Triệu Mai.

"Dạ, mẹ!" Tay trái Đông Á cầm điện thoại áp lên lỗ tai, bút đỏ trong tay phải vẫn không ngừng nghỉ.

"Đông Á, ngày mai ba con phải đi Hạng Thành kiểm tra sức khỏe, đúng lúc mẹ lại có một bữa tiệc xã giao không đi được, con lái xe đưa ba đi nha."

Xe của ba Đông Tổ Văn đã đưa đến cửa hàng 4S để bảo dưỡng nên chỉ có thể đi xe Đông Á: "Ngày mai." Thứ bảy sao... Làm sao có thể khéo như vậy chứ, cô từ từ để cây viết trên tay xuống, màu đỏ của bút dính lên đầu ngón tay cô, cô rút khăn giấy ra lau tay, Triệu Mai nghe giọng nói ngập ngừng của cô. "Sao vậy, không được à?"

Đông Á lắc đầu nói: "Được, ngày mai mấy giờ ạ?" Trong đầu cô vẫn đang suy nghĩ đến một chuyện khác, vừa nói chuyện cô vừa lấy ra một thiệp mời đỏ chói từ trong túi ra, để lên bàn nhìn chăm chăm một chút, cuối cùng cô cũng không có dũng khí mở nó ra.

Tất nhiên Triệu Mai không biết tình huống ở bên này, tiếp tục nói qua hành trình đã được sắp xếp vào ngày mai: "Buổi sáng ngày mai 9h30 đến bệnh viện tinh, thời gian có chút gấp gáp, tốt nhất con nên đi sớm...".

Đông Á chỉ nghe qua loa, sau đó cũng không nghe lọt tai được chữ nào nữa, không phải cô không muốn nghe, chuyện này cũng không trách cô được, thật sự là cho dù cô có cố gắng tập trung như thế nào thì cũng không thể tập trung vào cuộc nói chuyện với Triệu Mai.

"Mẹ." Đông Á nhú nhú mày, mặt mũi nói: "Ngày mai là ngày 26/4 à?"

Cô nhớ máng máng ngày này, cái ngày mà người kia kết hôn, thiệp mời đã nằm trong túi xách cô một tuần, nhưng cô vẫn không có dũng khí để mở nó ra.

Ở phía bên kia điện thoại, anh ta cười nhẹ nhàng rồi nói với cô: "Tiểu Á, em nhất định phải tới đó!"

Đường Tuấn, anh thật sự hi vọng em sẽ đến sao?

Đến bây giờ, Đông Á vẫn nhớ rõ, lúc học đại học năm ba có một đêm cô thức giấc rồi không ngủ được nữa, gọi cho Đường Tuấn đang sắp lên máy bay, giọng anh vẫn như cũ, anh kể anh sắp đến thành phố mới để sinh sống.

"Nếu có một ngày anh kết hôn, em có đến không?"

"Sẽ đến." Cô trầm mặc một lúc rồi nói ra câu trả lời trái với lương tâm của mình.

"Đúng vậy, đúng vậy!" Suy nghĩ đang bay xa thì bị giọng nói thiếu kiên nhẫn của Triệu Mai kéo về. "Con đó, làm cô giáo mà không nhớ ngày tháng lại đi hỏi mẹ, vậy mỗi ngày trôi qua như thế nào..."

"Được rồi mẹ, con phải lên lớp, có chuyện gì thì chờ con hết giờ làm về nhà rồi nói, tạm biệt."

Vừa tắt điện thoại của mẹ thì tiếng chuông vào lớp vang lên thì cô giáo Viên của lớp ba ôm một chồng bài tập trở về, khi đi ngang qua bàn Đông Á thì thấy tấm thiệp mời màu đỏ đặt trên đó, không khỏi dừng lại nhìn thoáng qua: "Thiệp mời đẹp thật, chẳng lẽ giáo viên trường chúng ta muốn kết hôn?"

"Không phải giáo viên trường chúng ta, là một người bạn của tôi." Trong lòng Đông Á có chút chột dạ, giống như bị người khác dò xét bí mật vậy, cũng may cô giáo Viên cũng không như cô tưởng, chờ cô ấy đi qua, Đông Á mới âm thầm thở ra một hơi, rồi lặng lẽ cầm tấm thiệp lên, góc thiệp cứng rắn đâm vào lòng bàn tay, cảm giác thô ráp khi ma sát, ngón tay vô thức mở trang thiệp ra, gương mặt Đường Tuấn cứ như vậy đập vào mắt cô, vẫn là hình dáng trước đây, anh Tuấn như ánh mặt trời, khi cười giống như cả người đều phát sáng, chỉ là cánh tay của anh đang khoác tay của một người con gái khác, mặc một bộ áo cưới trắng tinh lộng lẫy, ở trong mắt Đông Á là một cô dâu hạnh phúc nhất thế giới.

Không hiểu sao, hốc mắt Đông Á ẩm ướt.

Cô cố gắng mờ to hai mắt rồi khịt khịt mũi.

Ngẩng đầu nhìn về phía bên kia cửa sổ, hai nam sinh nghịch ngợm đang bị cô giáo Viên dạy dỗ, cách đó không xa là mấy đứa trẻ, là học sinh trong lớp của giáo viên Trương làm sai, sự việc xảy ra gần trong gang tấc, giống như đang ở một thế giới khác xa lắm.

Gần tới, sau khi tiễn học sinh, Đông Á đến phòng thường trực lấy chuyển phát, thuận tiện thay các giáo viên khác trong văn phòng cảm về mấy thứ, vừa đến gần văn phòng đã nghe thấy tiếng cười ở bên trong truyền đến, Thầy Dư phòng giáo vụ cũng ở đây, ngồi trên bàn cạnh cửa sổ bắt chéo chân lên, Đông Á vừa vào thì sự chú ý của mọi người đều tập trung hết vào cô.

"Đông Á." Thầy Dư dùng ánh mắt đảo quanh người cô rồi nói. "Chủ nhật nhà trường có một hoạt động quan hệ hữu nghị, toàn bộ thanh niên độc thân đều phải tham gia, em có thể đến hay không?"

Đông Á phân chia chuyển phát theo thứ tự, cuối cùng trở về vị trí của mình nói: "Chủ nhật, em cũng không biết nữa..."

Còn chưa nói hết câu thì giáo viên Trương lập tức kích động nói: "Văn phòng chúng ta chỉ có một nữ thanh niên duy nhất còn độc thân, năm nay em nhất định phải thay văn phòng ta tranh giành mới được!"

Giáo viên Trương nói không sai, khối lớp một có năm lớp, đều là giáo viên trẻ, chỉ trong độ tuổi từ 27 đến 30, trong đó có hai thai phụ, còn lại một cô giáo Viên là cấp tổ trưởng, cũng là người lớn tuổi nhất tư lịch già dặn nhất, thai đầu là con gái, tháng sáu cuối năm chuẩn bị có thêm đứa thứ hai, Đông Á nhỏ nhất, mỗi lần đều sẽ vì việc độc thân này mà bị lôi ra nói.

Điều kiện của Đông Á cũng không phải là kém, thậm chí có thể nói là rất tốt, rất nhiều người cảm thấy quái lạ, trong trường học giáo viên nam độc thân có cảm tình với cô không ít, không phải thầy Dư này là một trong số đó sao, khi không có việc gì anh đều chạy tới văn phòng của bọn cô, cũng có không ít giáo viên âm thầm mai mối, Đông Á vẫn không lên tiếng, mỗi lần gặp thầy Dư vẫn cười cười như bình thường, vẫn đối xử với anh như đồng nghiệp khác. Có mấy người ngồi không yên ngầm đánh giá cô: "Đừng nhìn cô ấy hòa nhã vậy, nhưng suy nghĩ trong đầu rất cao, điều kiện của thầy Dư cũng không kém, cô nói xem rốt cuộc cô ấy muốn tìm kiểu nào mới được?"

Các đồng nghiệp của cô cũng không biết, người con gái trong miệng bọn họ không phải thanh cao không với tới, cũng không có "suy nghĩ quá cao", người đã ẩn giấu trong lòng cô mười năm dĩ nhiên trở thành một đoạn quá khứ không thể miễn cưỡng cũng không thể nhớ lại, đối với tình cảm này cô đã sớm không còn ôm hi vọng, cũng không động lòng với bất kì ai.

Hội liên kết hữu nghị hằng năm đều diễn ra một lần, năm trước đúng lúc Đông Á ngã bệnh nên không đi, năm nay không biết tìm lí do nào để không đi cả, cô giáo Viên liếc mắt một cái liền nhìn ra tính toán của cô, dùng một loại ánh mắt vô cùng thân thiết nhìn cô, Đông Á nhìn thấy thì sau lưng truyền đến từng trận rét lạnh.

Cô giáo Viên mờ miêng nói: "Hey, lại đang muốn viện cớ gì phải không?"

Đông Á đành phải pha trò nói: "Ngày mai, em..."

Mỗi lần cô không nói được hoặc xấu hổ vô cùng cô đều cười đến ngây ngô, Cô giáo Lâm vác cái bụng đang có thai tới, vút hết vô quýt vào trong thùng rác nói: "Này, đi đi, em xem thầy Dư từ phòng giáo vụ thật xa chạy tới đây cũng thật vất vả, em đừng lãng phí tâm ý của người ta nữa."

Đông Á nhìn về phía Dư Côn, nở một nụ cười nhẹ nhàng hỏi: "Chủ nhật mấy giờ ạ?"

Dư Côn rất vui mừng, trên gương mặt trẻ trung không che giấu được ý cười: "Sáu giờ là bắt đầu", anh cúi xuống, cẩn thận nhìn vào mặt Đông Á, không có cao hứng cũng không mất hứng, vẫn cứ nhàn nhạt, rồi mỉm cười nhẹ nhàng, thật lễ phép thật xa cách, lúm đồng tiền nơi khoe miệng hơi hiện lên, ở dưới ánh sáng vô cùng ấm áp, anh rất thích dáng vẻ này của cô, mãi mãi đều đoan trang hòa nhã như vậy.

Dư Côn đang quan sát thì bị Đông Á nhìn thấy, anh cũng không lảng tránh ánh mắt của cô: "Có muốn tôi đến đón cô không?"

"Tôi có xe, cảm ơn thầy Dư." Vẫn xa cách như trước, khiến cho người khác có cảm giác khó gần.

Dư Côn gật gù đầu, từ trên bàn nhảy xuống. Ở một góc văn phòng, một người phụ nữ có thai cô giáo Tiểu Hà đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, rồi tạm biệt với mọi người, sau đó cùng Dư Côn đi ra ngoài vỗ vai của anh ta nói: "Đường dài mới biết sức ngựa, lâu ngày biết lòng người, cố lên thầy Dư!"

"Chà chà." Hai người đi chưa được bao lâu thì giáo viên Lâm không ngại lớn chuyện khoa trương kêu lên. "Nụ cười của Thầy Dư chúng ta gọi là vui về nhà..."

Đồng Á chỉ cười khề, cúi đầu thu dọn đồ vào túi xách, cô muốn chuẩn bị về nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Edit: Chickenliverpate - Diễn đàn

Mặc dù được nghỉ phép nhưng Đồng Á vẫn rời giường rất sớm, loại đồng hồ sinh học này đều đúng giờ như vậy ngay cả trong ngày nghỉ. Làm vệ sinh cá nhân, chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà xong, Đồng Tổ Vân cũng đã dậy, đứng cạo râu trước gương trong nhà vệ sinh, Đồng Á bụng măm từ nhà bếp đi ra, đi ngang qua toilet, giờ ngón cái về phía lão cha: "Ba, quần áo hôm nay siêu đẹp trai!"

Hôm nay Đồng Tổ Vân mặc quần áo mới, cạo râu, ngâm nga một khúc nhạc, xem ra tâm trạng đặc biệt tốt, được con gái khen ngợi quả thực rất vui vẻ. Ông nhìn bữa sáng trong khay thức ăn: "Hôm nay ăn gì?"

"Sùi cảo, vằn thắn và cháo ạ, ba chọn cái nào?"

"Lấy một ít tiêu cay bà ngoại con cho lần trước ra."

"Dạ." Giọng nói của Đồng Á truyền đến từ phòng khách.

Đồng Tổ Vân cạo râu xong, vào phòng lấy mấy cái cà vạt ra hỏi Đồng Á: "Á Á, con thấy cái nào hợp với ba hơn?"

Đồng Á cầm cái này lên xem, rồi lại đổi cái khác so sánh, sau một hồi cẩn thận xem xét, cô chọn một cái cà vạt sọc: "Kiểu này hợp với ba hơn, thành thực." Ánh mắt của Đồng Á vẫn luôn rất tốt, Đồng Tổ Vân không nói hai lời liền hơn hờ trở về phòng thay đồ.

Ăn cơm xong, Đồng Á đưa ba đi Hạng Thành.

Hạng Thành là tỉnh thành, lái xe hơn một giờ, em gái Đồng Khương cũng học đại học ở đó, mới vừa nhập học mùa hè năm ngoái.

Buổi sáng, Đồng Á đưa ba đi kiểm tra sức khỏe xong, cầm đến bảng báo cáo kiểm tra sức khỏe thì đã đến giữa trưa, thuận tiện ghé trường thăm Đồng Khương.

Đứng đợi vài phút bên ngoài cổng ký túc xá sinh viên, thì nhìn thấy Đồng Khương tay xách linh khinh bao lớn bao nhỏ đi đến, ném mấy bao đồ vào ghế sau xe, Đồng Á nhìn nhìn, rồi hỏi: "Sao nhiều đồ vậy?"

"Máy giặt trong phòng giặt của trường bị hư rồi." Đồng Khương thân thiết kéo cánh tay Đồng Tổ Vân. "Ba, chiều nay không có lớp, con dẫn ba và chị đi dạo, sau đó..." Cười như trộm nói. "Tình hình kinh tế gần đây có chút eo hẹp, ba biết rồi đấy."

Đối với đứa con gái nhỏ này, từ trước tới nay Đồng Tổ Vân đều không có biện pháp, ông vui vẻ nói: "Được được, con muốn mua gì cứ nói với ba, hôm nay có ba ở đây, ba chính là cái máy rút tiền của con."

Đồng Khương "a" một tiếng, mạnh mẽ ôm lấy Đồng Tổ Vân. Cô xoa xoa gương mặt già nua của ba, rồi làm như vừa phát hiện ra một châu lục mới, ngạc nhiên vui vẻ nói: "Ba, da mặt của ba hôm nay siêu bóng láng nha, thịt tươi trên TV còn kém xa độ anh tuấn của ba!" Cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào quả thực không cần thêm đường, tâm trạng của Đồng Tổ Vân vui sướng, khoác tay ôm vai con gái: "Cà vạt này thế nào, chị con chọn đấy."

Đồng Khương không ngừng gật đầu tán thưởng: "Chị của em quả là tinh mắt!" Lại khen ngợi thêm mấy câu.

"Chị." Sau khi khen Đồng Tổ Vân xong, Đồng Khương bắt đầu trêu chọc chị mình, cô dựa sát vào ghế lái, cả người nhào về phía trước, dán sát vào mặt chị mình, cười tùm tùm nói: "Chị à, chị ơi, nghỉ hè năm nay chúng ta đi đâu đó chơi nha."

Đồng Á nhìn gương mặt xinh đẹp của Đồng Khương qua kính chiếu hậu, trải qua quãng thời gian hơn một năm, có lẽ Đồng Khương cũng đã thoát khỏi sự mập mờ với thằng nhóc theo đuôi từ học kỳ cuối của cấp ba, nghĩ đến đây, giống như sinh ra động lực, tâm trạng vốn bình thường bỗng như ánh mặt

trời lộ ra khỏi mây đen sau cơn mưa.

"Được thôi." Cô nhìn em gái, nhẹ nhàng hỏi. "Em muốn đi chơi ở đâu thì chúng ta liền đi nơi đó."

Khóe miệng Đông Khương giật giật, muốn nói gì đó nhưng lại nuốt xuống. Đông Á thừa dịp quẹo trái nhìn cô em gái bằng cái nhìn kỳ quái. "Sao hả"

Đông Khương ngã ra ghế ngồi, mặt mày lắc đầu: "Em suy nghĩ xong sẽ báo với chị."

Đông Á không nói gì, chỉ trả lời một chữ "được".

Bản thân Đông Á cũng rất mâu thuẫn không biết có đến dự đám cưới Đường Tuấn hay không, thiệp mời vẫn ở trong túi xách, dạo phố nhưng cứ nghĩ về chuyện này, nên không được tập trung.

Đông Tô Vân chỉ đi dạo được một lúc, nửa đường bị một cuộc điện thoại gọi đi, chỉ còn lại hai chị em. Đông Khương la hét than đói bụng, kéo chị gái lên phố Lạp Ngập ngồi xuống, chạy tới chạy lui với đồng hồ, trái ngược với sự hăng hái của Đông Khương. Đông Á yên tĩnh hơn, gương mặt của người con gái thẳng thắn, hôm qua còn lạnh lùng đến chết người, hôm nay lại như mặt trời ấm áp, Đông Á nhâm chán ngồi bên dưới bóng râm, đối với đồ ăn ngon chất đống lại không chút thèm ăn, nhìn người qua lại đến gần người.

"Chị ơi! Nhanh lên!" Đông Khương thở hổn hển chạy tới, chỉ vào bảng hiệu đối diện. "Em muốn mua cây xiên nướng đó nhưng em không có tiền." Nhanh chóng trưng ra một gương mặt khổ sở, hai tay xòe ra làm bộ đáng thương. Đông Á ném cả túi xách cho em gái. Đông Khương lập tức vui vẻ, bỏ nhào qua ôm lấy cổ Đông Á hôn một cái. "Chị, em yêu chị nhất!" Ôm một cái rồi chạy vù đi.

Lúc trở lại, sắc mặt Đông Khương đã thay đổi, có chút rầu rĩ, giận dỗi gặm xiên nướng.

"Sao vậy?" Đông Á hỏi.

Đông Khương rút thiệp mời từ trong túi xách ra, có cảm giác nói không nên lời: "Anh Đường Tuấn sắp kết hôn rồi hả? Chị, chị không thấy khó chịu chút nào sao?"

Đông Khương là người duy nhất biết rõ tâm sự của chị mình, cô rất hi vọng Đường Tuấn có thể trở thành anh rể mình, nhưng mà hiện thực rất tàn khốc, tỷ suất không như mong muốn lại vượt quá mong đợi.

Đường Tuấn là bạn học thời trung học của Đông Á, tuy không học cùng trường đại học, nhưng không hề ảnh hưởng đến suy nghĩ của Đông Á đối với anh, Đường Tuấn là bạn tâm giao của Đông Á nên cũng vô cùng thân thiết với Đông Khương. Đường Tuấn rất ưu tú, thuộc loại người đặc biệt chói mắt, trước một người ưu tú như Đường Tuấn, Đông Á trông có vẻ bé nhỏ không đáng kể. Điều này không khỏi khiến Đông Khương liên tưởng đến bản thân, cô và người nào đó cũng trong tình huống không khác gì mấy, nhưng không biết Đông Khương quá tự tin hay quá tin người kia, cô cảm thấy tình cảm của cô và người kia sâu nặng hơn so với chị gái và Đường Tuấn.

"Chị tốt như vậy, dịu dàng như vậy, Đường Tuấn không chọn chị là tổn thất của anh ấy." Đông Khương cắn ống hút, bình tĩnh phán đoán hành vi không sáng suốt của Đường Tuấn.

Không biết Đông Á đã thông suốt hay đã sớm trở nên tê liệt, không hề có chút ý kiến đối với nhận xét của em gái, cô cầm một miếng dưa hấu bỏ vào miệng, chất lỏng lạnh lẽo thấm vào khoang miệng, tràn qua yết hầu. Cô cúi đầu bỏ thiệp mời vào trong túi xách. "Anh ấy không tổn thất gì, chị cũng không."

Giọng nói của Đông Á điềm đạm, nhưng Đông Khương lại hiểu theo một nghĩa khác.

"Chị sẽ không đến hôn lễ của anh Đường Tuấn?" Đông Khương hỏi.

"Sao lại không đi? Dù sao cũng là người đàn ông chị đã yêu cả tuổi thanh xuân, bạn bè cũng nên đến chúc phúc mới phải." Đông Á thân nhiên, Đông Khương vẫn nhìn thấy sự mất mát trong đôi mắt rừ xuống của chị mình. Nhất thời không biết đau lòng cho chị gái hay đau lòng cho bản thân, xiên nướng thích ăn nhất ở trong miệng giống như nhai sáp.

Đông Khương nhìn chị mình, vẫn đáng vẻ thân nhiên như cũ, vẫn treo một nụ cười, khóe miệng có hai lúm đồng tiền giống như cô. Đông Khương có cảm giác không biết diễn tả như thế nào, có đôi khi cô sinh ra một loại ảo giác, chị của cô nhất định không phải người thường, chị ấy nhất định là Thánh Nhân. Nếu đổi lại là cô, có một ngày Tống Chiêu Nam kết hôn, mời cô đến tham dự hôn lễ của anh, cô nhất định quả quyết từ chối, cô không giống chị mình, tạm nhân nhượng vì lợi ích chung, cuối cùng người chịu thiệt thòi còn không phải là mình sao.

Luôn suy nghĩ cho người khác, xem nhẹ cảm nhận của bản thân.

Đây có lẽ chính là khác biệt lớn nhất giữa hai chị em.

Đông Tô Vân nửa đường gọi điện tới báo đã ngồi xe của một người bạn già trở về Đình Thành, có nghĩa là một mình Đông Á đi dự tiệc, Đông Khương đề xuất muốn đi cùng chị, tránh để một mình Đông Á đơn độc đau lòng, cuối cùng vẫn bị Đông Á khéo léo từ chối.

Khách sạn Quận Duyệt là khách sạn đẳng cấp quốc tế, cũng là khách sạn lớn nhất Hạng Thành, có thể đãi tiệc ở trong này, không phải giàu có bình thường

Đậu xe xong, đón bạn tốt thời trung học Ngô Nguyệt đã hẹn từ trước ở cửa khách sạn. Trên tấm Welcome-board trước sảnh khách sạn là dòng chữ "Chào mừng đến hôn lễ của tiên sinh Đường Tuấn và tiểu thư Lê Hàm Hàm", trên nữa là hình cưới của cô dâu và chú rể, Đông Á nghi chân vãi giấy, rồi nhấc chân đi về phía thang máy.

"Wow, hôm nay thật náo nhiệt nha." Ngô Nguyệt nhẹ nhàng cảm thán một câu.

Đông Á cũng chú ý tới, dường dành cho khách quý ở phía đông được trải thảm đỏ, hai bên đứng đầy người mặc tây trang đeo cà vạt, tư thế giống như đang đợi nhân vật cao cấp quan trọng, hình thức vô cùng long trọng, ánh mắt của tân khách tới tham dự tiệc cưới đều bị hấp dẫn, dĩ nhiên Đông Á và Ngô Nguyệt cũng không ngoại lệ.

Chỉ nhìn thoáng qua, một bóng lưng cao ngất nổi bật trong đám người vây quanh đi vào thang máy, cửa thang máy từ từ khép lại, người nọ cũng xoay mặt lại, chậm rãi ngẩng đầu, một đôi mắt đen như mực nhưng sáng ngời đọng phải tâm mắt cô.

Có lẽ anh ta cũng không nhìn cô, cũng không chú ý đến cô, nhưng, ánh mắt đó giống như sức mạnh của đạn pháo tích tụ, lại sáng như sao, bùng sáng.

Đông Á sững sờ.

Có một số người, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy là kinh diễm.

Có lẽ chính là người như thế.

Ngô Nguyệt chắc chắn hai tiếng. Kinh diễm ngẩn ngui qua đi, hai người xoay người rẽ vào lối đi dành cho tân khách.

Thang máy đến, một đám người đi vào, đều là lễ phục tây trang, Đông Á nhìn lại bản thân, hình như ăn mặc có hơi đơn giản. Có mấy người đàn ông và phụ nữ đang nói chuyện.

"Nhìn thấy sự phô trương ngoài cửa không? Nghe nói Lương Mặc Nguyên đã trở lại."

"Không phải tin tức trước đó nói ít nhất ba năm mới về, sao chưa đến hai năm đã về, không cảm thấy kỳ quái sao?"

"Nghe nói Hội Đồng Quản Trị tự mình đi Mỹ mời về, về phần nguyên nhân gì thì không có người nào biết, tóm lại lần này Lương Mặc Nguyên trở về, khí thế ào ạt, e rằng cục diện một tay che trời của Dương Ký Diệu sắp thay đổi."

"Tôi thấy chưa hẳn, năng lực của Lương Mặc Nguyên tuy mạnh, nhưng căn cơ còn yếu, nếu đúng như lời đồn đãi bên ngoài, ông cụ Lương ngã xuống, đối với Quận Duyệt mà nói không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí, Lương Mặc Nguyên trở về chưa chắc có thể thay đổi vấn đề gì."

Mỗi người phát biểu ý kiến của mình, tranh luận chưa xong, thang máy đã đến, một nửa đi ra.

Thế giới trong miệng bọn họ thật sự quá xa cuộc sống của Đông Á, giống như khoảng cách giữa mặt trời và mặt trăng, nghe qua rồi quên, thang máy vừa vang lên, cô cũng theo đám đông ra ngoài.

Đi qua một hành lang thật dài, cách bố trí ấm áp, cánh hoa rải đầy thảm lót sàn, bối cảnh âm nhạc thư thái, trên tường dán đầy ảnh chụp của cô dâu và chú rể, chú rể đứng cuối thảm đỏ, bên cạnh là cô dâu xinh đẹp, khoác tay nhau, tư thế thân mật, dĩ nhiên là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Đông Á cố gắng mỉm cười, lúm đồng tiền trên khóe miệng như ẩn như hiện, vô cùng xinh đẹp động lòng người, hướng về phía Đường Tuấn.

Đường Tuấn đã sớm nhìn thấy bên này, vẫy tay về phía cô: "Đông Á, Ngô Nguyệt, sao hai cậu lại đến trễ như vậy!"

Đông Á cười cười, dù trong lòng có muôn vàn khổ sở và không nở, đây là thời điểm hạnh phúc nhất trong cuộc đời Đường Tuấn, cô không thể phá hủy hưng phấn của anh, cô chỉ có thể cười, cười thật vui vẻ thật vui vẻ, dùng giọng nói chân thành nhất nói với anh: "Đường Tuấn, chúc mừng cậu!"

Dưới ánh sáng, cô dâu dĩ nhiên cảm động, kéo tay Đường Tuấn cười ngọt ngào: "Cô là Đông Á sao, tôi thường nghe Đường Tuấn nhắc đến cô, xin chào, tôi là Lê Hàm Hàm."

Đông Á vẫn duy trì nụ cười như trước, trên mặt không có thêm cảm xúc nào: "Xin chào." Cô nhìn thoáng qua Đường Tuấn, cố gắng để cho ánh mắt thoát nhìn thật bình tĩnh. "Hai người đang bận, mình và Ngô Nguyệt đi vào trước."

Cùng Ngô Nguyệt ngồi vào bàn đám bạn, phần lớn bạn của Đường Tuấn Đông Á đều biết, ngày thường làm việc không rảnh tị tập, lần này là một cơ hội để bạn bè hội họp, hôn lễ còn chưa bắt đầu, cả bàn đã trò chuyện khí thế ngất trời.

Trò chuyện về công tác, trò chuyện về tình cảm, phần lớn những người ngồi ở đây đều đã thành gia lập nghiệp, cũng có người đã có con được một tuổi, ngay cả Ngô Nguyệt cũng có đối tượng ổn định, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì sang năm sẽ kết hôn, trong hoàn cảnh như vậy, vấn đề độc thân của Đông Á giống như lửa sém lông mày, ngay cả bạn học nam bên cạnh cũng bắt đầu nói đùa: "Đông Á, kiểu con gái độc thân như bạn, không khoa học nha!"

"Đúng vậy, Đường Tuấn đã kết hôn, lớp chúng ta chỉ còn một mình bạn, bạn phải nắm chặt Đông Á nha!"

Đông Á không nói chuyện, chỉ cảm thấy khát nước muốn mở nắp chai nước suối, đèn sảnh tiệc đột nhiên vụt tắt, đồng thời, một luồng sáng chiếu thẳng

vào cửa, chiếu vào người cô dâu, xinh đẹp sáng ngời, sự chú ý của toàn đại sảnh đều tập trung vào đó, MC bắt đầu lên tiếng: "Hôn lễ bắt đầu, xin mời cô dâu xinh đẹp nhất của chúng ta tiến vào đại sảnh."

Toàn sảnh tiệc vỗ tay như sấm.

Cô dâu bước từng bước về phía trước, gương mặt tươi rói, áo cưới trắng tinh, trang điểm tinh xảo, đây là giấc mơ cả đời của một cô gái, Đông Á cảm thấy hốc mắt nóng lên, cô không quay đầu đi, không nhìn Đường Tuấn, không muốn nhìn anh nắm tay người phụ nữ khác, cô muốn khóc, nước mắt tích tụ nơi đáy mắt, lại không rơi xuống được, cũng không thể khóc.

Màn hình lớn đang chiếu hình ảnh cô dâu và chú rể, nhưng trong đầu cô bắt đầu nhớ lại, nhớ lại từng cảnh tượng trong quá khứ. Người đàn ông mà cô dành cả thanh xuân để yêu đang ở ngay trước mắt, nắm tay một người phụ nữ khác đi vào thánh đường của hôn nhân, còn cô vĩnh viễn chỉ có thể là khán giả.

Cả sảnh đường thật yên tĩnh, chỉ có âm nhạc và giọng nói thật nhỏ của MC, trao nhẫn, hôn môi, cô đều không ngẩng đầu lên nhìn, không có dừng khí nhìn.

Thừa dịp đèn phòng còn chưa sáng, cô vội vã rời khỏi sảnh tiệc, cô không muốn bất cứ ai nhìn thấy sự chật vật của mình. Trong phút chốc đã đi tới cửa, bất ngờ bị ánh đèn làm chói mắt, cô khẽ nhắm mắt lại, giọng nói của Đường Tuấn vang lên ở sau lưng, hôn lễ đã tiến vào giai đoạn thổ lộ của chú rể.

Cô chậm rãi bước đi trên tấm thảm êm ái, đèn trên đỉnh đầu biến đổi hoa mắt, như một người say rượu, đầu nặng bước nhẹ, như đang đi trên lớp vải bông, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Đi rất xa, tiếng nhạc đỉnh tai như ọc gần như chỉ còn văng vẳng, gương mặt Đường Tuấn, Lê Hàm Hàm thoáng hiện chồng lên nhau ngay trước mắt, Đông Á nhắm mắt lại, lắc lắc đầu, giống như chỉ có làm như vậy mới có thể loại bỏ những cảm xúc tiêu cực, những tình cảm dồn nén. Nơi này thật yên tĩnh, sẽ không quấy rầy đến bất cứ ai, Đông Á để tay dưới vòi nước cảm ứng, hứng một nắm nước mát lạnh hắt lên mặt, nước nở trong tiếng nước chảy.

Tích tụ cả đêm, không, nói đúng hơn là tình cảm kéo dài hơn mười năm vào giờ phút này như thủy triều dâng vỡ òa, cô chưa bao giờ là một người thích bộc lộ cảm xúc ra ngoài, cho đến bây giờ, những bi thương những khổ sở cô chỉ yên lặng nuốt vào, không cho phép bản thân khóc, cho dù là ban đêm chỉ có một mình, cô chưa từng khóc, những khi đau lòng hay khổ sở chỉ ngủ một giấc rồi thôi, sau khi tỉnh dậy sẽ quên hết tất cả. Rõ ràng đó chỉ là suy nghĩ lừa mình dối người của cô, cô không quên được Đường Tuấn, không phút giây nào quên được, trước kia cô cho rằng có thể dễ dàng quên đi, cho đến khi nhìn thấy Đường Tuấn nắm tay Lê Hàm Hàm ở trước mặt cô, Đông Á mới phát hiện cô cũng chỉ tự lừa gạt chính mình.

Đúng lúc này, Lương Mặc Nguyên đi ra từ vách bên cạnh, sau khi rửa tay liền nhìn thấy một mình cô đứng nước nở trước bồn rửa tay, tiếng khóc của cô kìm nén ần ần, biến mất trong tiếng nước chảy ào ào. Cô gái cúi thấp đầu, lấy tay che mặt, bả vai run rẩy.

Vốn định đi thẳng, nhưng có thể do đáng về nước nở của người con gái này làm cho người ta xúc động, hay có lẽ do khí chất toàn thân của cô hấp dẫn anh, Lương Mặc Nguyên đứng lại vài giây, ánh mắt dừng lại trên chiếc cổ thiên nga thon thả nõn nà dưới ánh đèn, đi về phía trước hai bước, cầm khăn tay chạm vào lưng bàn tay cô.

Có lẽ do bộ dạng thất lễ không thể gặp người, cô gái không lập tức ngẩng mặt lên, nhưng tiếng khóc nước nở cũng dừng lại đúng lúc, vội vã lau mặt, rồi mới chậm rãi ngẩng đầu.

Hai mắt đầm lệ như chìm trong sương mù, cô nhìn thấy một đôi mắt dịu dàng trên đỉnh đầu, một người đàn ông mặc tây trang, cao lớn vững chãi dưới ánh đèn, những ngón tay thon dài quá mức sạch sẽ đang cầm một cái khăn tay, khẽ mỉm cười với cô: "Cho cô."

Ánh mắt của anh sạch sẽ ấm áp, trong con ngươi đen như mực lóe lên nhiều điểm sáng, giống như ngôi sao dưới bầu trời đêm, Đông Á cúi đầu nhìn nhìn cái khăn tay và bàn tay với những khớp xương rõ ràng gần như trong suốt dưới ánh đèn, cô đưa tay ra tiếp nhận, khẽ nói "Cảm ơn".

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Thật lâu về sau, rất nhiều lần Đông Á nhớ lại buổi đầu tiên cô và Lương Mặc Nguyên gặp nhau, lúc cô đang đắm chìm trong "thất tình" với bao bi thương và bất lực thì anh ta là người đầu tiên phát hiện ra cô.

Khi đó cô cũng không ngờ rằng, từ giây phút đó trở đi, người đàn ông Lương Mặc Nguyên này lại chân chính đi vào trong thế giới của Đông Á cô. Nhưng hiện tại, ngoại trừ sự cảm kích với anh thì vẫn chỉ là cảm kích, sự ấm nóng và sáng rực trong ánh mắt anh không hề toát ra chút thần thái khinh bỉ nào vì cô đã để lộ ra sự luống cuống.

Đông Á vuốt mặt, rồi cầm chặt khăn tay có chút khó xử nói: "Thật xin lỗi, đã làm bẩn khăn tay của anh."

"Không sao, tôi đưa cô mà." Giọng nói của anh rất êm tai, phát âm từng chữ rõ ràng chính xác, nghiêm túc nhìn thẳng vào người đối diện, ánh mắt phóng

điện đặc biệt hấp dẫn trong không gian yên tĩnh.

Đồng Á gật gật, rồi lại nói cảm ơn.

Lương Mặc Nguyên khẽ nhếch môi với cô, xem như là đáp lại.

Trên hành lang truyền đến tiếng giày cao gót, âm thanh càng lúc càng gần, rất nhanh, một người phụ nữ có dáng vẻ thướt tha, hào phóng gọn gàng sạch sẽ đã đứng trước mặt bọn họ.

Cô ta cũng chỉ chú ý tới Đồng Á, khẽ cười với cô, rồi đưa mắt nhìn sang người đàn ông bên cạnh, cánh môi khẽ mở, trong mắt hiện lên một chút tình cảm dịu dàng: "Chúng ta đi thôi, Mặc Nguyên."

Người đàn ông đó rũ mắt, khóe mắt như có như không nhìn qua Đồng Á, rồi cùng người phụ nữ đó rời đi.

Đồng Á lấy khăn ra, đầu năm nay, người vẫn còn dùng khăn tay rất ít, một cái khăn vuông màu trắng, chất liệu mềm mại, không hoa văn rườm rà, trên góc được phát họa một chữ thư pháp bằng chỉ vàng: Lương. Đồng Á nhìn hai giây rồi nghĩ, người vừa rồi là Lương Mặc Nguyên sao? Cô mở túi xách ra rồi cẩn thận bỏ khăn tay vào trong, di động có hai cuộc gọi nhớ, cô gọi lại, điện thoại vừa thông đã nghe thấy những tiếng ồn ào huyền ảo ở đó, Ngô Nguyệt lớn tiếng nói: "Đồng Á, bạn bè thân thích đọc diễn văn, cậu chạy đi đâu vậy hả?"

"Hiện tại đến đâu rồi?" Đồng Á cố gắng để cho giọng nói của bản thân nghe hết sức bình thường.

"Bây giờ là cha mẹ hai nhà đang nói chuyện, một lát nữa sẽ đến lượt cậu, cậu mau chạy lại đi."

"Được" Đồng Á tắt điện thoại, sau đó sửa sang lại rồi thu dọn này nọ liền đi ra ngoài.

*****

Đi nhanh đến cửa thang máy, Khúc Đan Ny mới hỏi những điều mình đang nghi hoặc: "Lương Mặc Nguyên, anh quen cô nữ sinh vừa rồi khi nào vậy, sao trước giờ em chưa từng gặp qua?"

Hành lang sáng rực dưới ánh đèn, Lương Mặc Nguyên mặc tây trang màu đen, cổ áo sơ mi trắng sáng, một sự kết hợp rất đơn giản nhưng khi được mặc trên người anh lại càng thêm tôn màu da như ngọc của anh, lạnh lùng khác thường, tay dd lqđ phải anh đang sửa sang lại cổ áo tay trái bỗng dừng lại, ngẩng đầu nhìn theo tâm mắt bình tĩnh sáng suốt của Khúc Đan Ny, nói: "Cô nói gì?"

Làm việc chung với anh nhiều năm như vậy, Khúc Đan Ny hiểu rất rõ Lương Mặc Nguyên, tất nhiên là anh đang suy nghĩ chuyện khác không chú ý lắng nghe những lời cô vừa nói, Khúc Đan Ny cô cũng không chấp vấn đề này nên chuyển đề tài, nói: "Vẫn đến bệnh viện chứ?"

Lương Mặc Nguyên đi một bước, nhấn nút đi lên rồi nói: "Tôi đưa cô lên lầu."

Cửa thang máy sáng như gương phản chiếu hai bóng người, một đen một tím, Khúc Đan Ny đảo mắt, cười nói: "Đừng chậm trễ thời gian, anh mau đến bệnh viện đi, đám lão già ngoan cố trên lầu hãy giao cho em."

"Đỉnh" một tiếng, Khúc Đan Ny mỉm cười nói với Lương Mặc Nguyên: "Thang máy của anh đến rồi."

Lương Mặc Nguyên khẽ "ừ" một tiếng rồi nhấc chân bước vào thang máy.

"Lương Mặc Nguyên!" Khúc Đan Ny nhìn bóng lưng người đàn ông đó đi vào thang máy, trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng sức mạnh, tiếng gọi bất ngờ, người đàn ông trong thang máy quay đầu lại nhìn cô, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Khúc Đan Ny mỉm môi cố gắng dùng sức ngăn không cho dòng cảm xúc này dâng lên, ngay cả như vậy, tình cảm cuộn cuộn như thủy triều trong đáy mắt không thể thoát khỏi ánh mắt lợi hại của Lương Mặc Nguyên: "Bây giờ là thời khắc d d l q d quan trọng, Lương Mặc Nguyên, anh nhất định phải chịu đựng, em sẽ luôn bên cạnh anh."

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Lương Mặc Nguyên nhìn Khúc Đan Ny bằng ánh mắt sâu thẳm, hơi nhếch môi...

Anh và Khúc Đan Ny rất hiểu nhau, ở trong công ty anh là cấp trên của cô, nhưng quan hệ của bọn họ giống như người thân, như bạn bè thân thiết vậy, nếu nói cả thế giới ai đều có thể phản bội, chỉ duy nhất một mình Khúc Đan Ny là ngoại lệ, anh vĩnh viễn tin tưởng, nhất định Khúc Đan Ny sẽ là người ở sau lưng hỗ trợ anh, bất kể anh có làm sai chuyện gì, điểm này Lương Mặc Nguyên hoàn toàn tin tưởng không chút nghi ngờ.

Lương Mặc Nguyên không dẫn theo tài xế và trợ lý, một mình trở lại bệnh viện. Anh ngồi trong xe rất lâu, sắp xếp lại những rối rắm trong lòng. Một năm trước khi anh về Mỹ để tiếp quản xí nghiệp gia tộc, tạm ngừng việc học giữa chừng và kế hoạch lấy học vị trong vòng ba năm, không ngờ ông già lại ngã bệnh, triệu hồi anh về nước gấp, giao hạng mục trong tay cho anh.

Hạng mục lớn này là tâm huyết nhiều năm của ông già, vì liên quan đến lợi ích của mấy vị cổ đông lớn, ngay từ lúc bắt đầu đã gặp phải rất nhiều phản đối, ông già dùng thủ đoạn mạnh mẽ đè xuống, hạng mục mới được vận hành đúng hạn. Lúc này ông già lại đổ bệnh, mấy cổ đông ào ào nhảy ra, khiến hạng mục đình trệ một lần nữa.

Nhân vật phiền phức đứng đầu là Lý Đồng, nếu có thể giải quyết ông ta, sự việc sẽ dễ dàng hơn nhiều, nhưng ông già đó cứ ngoan cố không thay đổi,

hoàn toàn không để anh vào mắt, Lương Mặc Nguyên dùng những ngón tay thon dài gõ nhẹ đầu gối như đang gảy đàn dương cầm, đây là động tác theo quán tính những lúc anh đang suy nghĩ.

Anh nhớ lại mấy lời của ba, thời điểm như thế này cần phải áp dụng những biện pháp tất yếu. Khóe miệng hơi hơi nhếch lên, nụ cười rất nhỏ, nếu không nhìn kĩ thì không rõ là anh đang cười, mà chắc chắn nụ cười này là đậm nét cười lạnh. Lương Mặc Nguyên vặn chìa khóa khởi động xe, lưu loát bẻ lái, chạy ra khỏi gara khách sạn.

*****

Bạn bè đọc diễn văn là tiết mục cuối cùng của hôn lễ, lúc Đông Á đi vào hội trường thì đến lượt ba của Đường Tuấn phát biểu, ông là một giáo sư đại học có học thức, rất có sức hút, mỗi câu mỗi chữ đều giành được những tiếng vỗ tay của tân khách. Bọn họ càng náo nhiệt, trong lòng Đông Á càng không có cảm xúc gì, Ngô Nguyệt thấy cô trở lại, liền thúc giục cô chuẩn bị một chút: "Dù gì cũng là cô giáo, đọc diễn văn trực tiếp cũng không làm khó được cậu." Ngô Nguyệt nói đùa.

Vấn đề này không có gì to tát, nhưng tâm tình hôm nay của cô không tốt, chỉ sợ không khống chế được cảm xúc.

"Tiếp theo là một cô gái xinh đẹp lợi hại, cô ấy là bạn tốt của chú rể từ lúc sơ trung, bây giờ chúng ta vỗ tay nhiệt liệt chào mừng cô Đông Á." MC giới thiệu hết sức đơn giản, dưới đài liền vỗ tay như sấm.

Ngô Nguyệt kích động đẩy đẩy Đông Á đang đứng ngẩn người, nói, "Đến cậu kìa."

Đông Á đứng lên, đi về phía khán đài, một ngọn đèn chiếu thẳng vào người cô, trong chốc lát cô đã trở thành tiêu điểm của toàn hội trường, cô cảm thấy mặt hơi nóng, chân và cơ thể dường như không còn là của mình, cố gắng xem nhẹ cảm xúc khác thường này, ngẩng cao đầu, mắt nhìn thẳng về phía trước, nhìn về phía Đường Tuấn đang mặc tây trang đứng ở đó, cô mỉm cười, bước từng bước đến chỗ Đường Tuấn, bỗng nhiên có chút ảo tưởng, dường như trong giờ phút này cô là cô dâu.

Người chủ trì đưa micro cho cô nói: "Cô Đông, sân khấu bây giờ là của cô." Anh ta nghịch ngợm nháy mắt với cô, đùa nói. "Nếu có chuyện xấu nào liên quan đến chú rể, tôi tin rằng bạn bè dưới sân khấu cũng như tôi đều cảm thấy rất hứng thú."

Micro cầm ở trong tay, cả hội trường liền yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người đều đang nhìn cô, Đông Á dùng mắt đánh giá Đường Tuấn đứng ở chỗ không xa, bộ dáng của anh vẫn như trước, nụ cười quen thuộc khiến cho người ta rơi lệ. Đông Á hơi hoảng hốt, trong nháy mắt tất cả chữ nghĩa được sắp xếp trong đầu đều không sử dụng được.

Chuyện của cô và Đường Tuấn nên bắt đầu nói từ đâu đây? Hình như không cần phải nói, cô cắn môi, cố gắng kiềm chế để giọng nói không run rẩy, người khác chỉ cho rằng cô vì ngày cưới của bạn tốt mà vui vẻ đến kích động như vậy, nhưng chỉ có mình cô biết không phải vậy. Cuối cùng, cô nhìn thật sâu xuống phía dưới, rồi chuyển hướng sang Đường Tuấn và Lê Hàm Hàm nói: "Chúc hai người tân hôn vui vẻ!"

Cô dùng hết dũng khí cả đời để nói ra những lời này, trước mặt mọi người, được Đường Tuấn ôm một cái thật chặt, rồi nhỏ giọng nói ở bên tai cô: "Cảm ơn em, Tiểu Á."

Đông Á ngẩng cao đầu bước xuống đài, vẫn giữ nguyên sự kiêu ngạo, nước mắt không thể rơi.

Cho đến phút này cô mới hiểu được, không buông bỏ được chỉ có một mình Đông Á cô, đầu tư vào tình cảm này dường như chỉ có mình cô.

Vai diễn kéo dài mười năm giờ này cũng nên kết thúc rồi, Đông Á, trong lòng cô tự nhủ.

Không đợi đến lúc cô dâu đến mời rượu liền xin về trước, lúc đó Đường Tuấn đang bận rộn, cô cũng không quấy rầy anh, nói với đám bạn và Ngô Nguyệt mấy câu rồi xóc túi ra về.

Trong lúc tìm chìa khóa xe vô tình lật tới cái khăn tay, tối nay tâm trạng cô xấu đến cực điểm, nhưng chỉ nhờ hành động nhỏ của một người xa lạ mà cảm thấy ấm lòng, giống như đi trong cơn mưa to tầm tã bỗng nhiên có người che dù cho mình, Đông Á không thấy một từ ngữ nào tốt đẹp để hình dung chuyện nhỏ này, nhưng anh ta quả thật giống như thiên sứ giáng xuống trước mặt cô, ngay giờ phút đó.

Cô nắm chặt khăn tay, trong chốc lát, tâm trạng kì lạ không thể diễn tả, cô là người dễ bị người khác làm cho cảm động, lại cực kì nhạy cảm, mặc dù bản thân ở trong hoàn cảnh nào tồi tệ, nhưng chỉ cần có một chút ánh sáng đủ để soi rọi, hay chỉ là một ngọn nến nho nhỏ, cũng có thể khiến cô sinh ra khát vọng và ấm áp để đối mặt với toàn bộ không hài lòng quanh mình.

Không biết tại sao, trong bóng tối mờ mịt của bãi đỗ xe dưới tầng ngầm, Đông Á nhớ lại chuyện cha cô đã kể cho cô lúc còn nhỏ, cho đến khi trưởng thành cô vẫn rất thích chuyện xưa như vậy.

Chuyện xưa kể rằng: Có một phú ông, ông ta có ba người con, có một ngày ông ta gọi bọn họ đến trước giường bệnh, nói với bọn họ rằng, nếu ai có thể dùng một đồng tiền mua một thứ đồ vật có thể chất đầy cả căn phòng lớn thì có thể thừa kế tài sản của ông. Ba đứa con nhanh chóng mua được đáp án mà bọn họ cho là tốt nhất, người con thứ nhất mua bông vải, chỉ chất được một góc nhỏ của căn phòng, người thứ hai mua rom rạ, nhưng vẫn không chất được đầy phòng, chỉ có người con út mua một cây nến, sau khi đốt lên, ánh sáng tràn ngập toàn bộ căn phòng.

Đông Á cảm thấy giờ phút này cô giống như căn phòng trống đó, mà Lương Mặc Nguyên giống như ánh sáng của ngọn nến tràn ngập cả căn phòng, một nguồn sáng nho nhỏ, nhỏ đến không đáng kể, nhưng lại khiến cho cả trái tim cô ấm áp.

Cô cảm ơn anh, từ tận đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: nguyenthituyen

Đêm đó Đông Á về nhà rất trễ, suốt đoạn đường từ Đình Thành trở về, sợ bị Triệu Mai gọi điện thoại kiểm tra liên tục. Triệu Mai là một người có tật xấu là truy hỏi sự việc kỹ càng cho đến cùng, Đông Á sợ sẽ phát sinh những phiền toái không cần thiết nên không nói thật với bà, lấy lý do ở cùng Đông Khương nên quên cả thời gian. Từ trước đến nay, Triệu Mai rất yên tâm đứa con gái lớn của mình, chỉ gọi điện dặn dò mấy câu lái xe an toàn rồi thôi.

Sáng ngày hôm sau, Đông Á có được một giấc ngủ nướng nho nhỏ, lúc thức dậy thì cha mẹ đều đã ra ngoài hết rồi, cô thu dọn phòng ốc một chút rồi lấy tất cả quần áo mặc một ngày trước của cả nhà đi giặt. Buổi sáng cứ như vậy trôi qua, hai người Đông Tô Vân và Triệu Mai bình thường đi xã giao rất nhiều, Đông Á đã sớm quen với cuộc sống mà ngày nghỉ đều ở nhà một mình rồi, chỉ cần xào hai món ăn đơn giản là đã giải quyết xong một bữa.

Ngày nghỉ, đám thầy cô giáo ở trường học không có chuyện gì làm đều thích lên nhóm tập thể của trường nói chuyện phiếm và tán dóc, thầy cô trong trường thì nhiều, mỗi người một câu, tích tích tích tích vang lên không ngừng, thoáng một cái đã mấy trăm mẫu chuyện, cho nên đến thứ bảy chủ nhật Đông Á sẽ tự động chặn nó lại, nếu thật sự có chuyện gì thì cấp bậc tổ trưởng như cô giáo Viên sẽ giao nhiệm vụ mà nhà trường phân công bằng cách gửi qua nhóm "Bao Tô Bà" của năm người trong phòng làm việc, nhóm "Bao Tô Bà" này Đông Á sẽ không chặn.

Hoạt động quan hệ hữu nghị buổi tối mà Đông Á đã ghi danh tham gia, nhóm tin tức của nhà trường cũng quan tâm không ít, quả nhiên không ngoài dự tính, mọi người đều đang thảo luận chuyện này, thậm chí còn có mấy lãnh đạo hư hỏng chuyên gây sự tập hợp một nhóm thanh niên độc thân ít ỏi thành một nhóm, chịu sự trêu chọc và đùa giỡn của đám người có gia đình.

Đông Á ra tới rồi lui hai lần, thấy được tin tức liên quan đến thời gian và địa điểm của hội nghị, cô yên lặng ghi nhớ rồi đi ra ngoài. Cô chuẩn bị ngủ trưa, sau khi thức dậy sẽ viết mấy trang giáo án là có thể lên đường. Thức dậy thì thấy Dư Côn nhắn tin đến, anh vẫn kiên trì tới đón cô, Đông Á không thể lay chuyển được nên đành phải chấp nhận.

Đình Thành là một địa phương nhỏ nhưng kinh tế cũng không lạc hậu, mặc dù hiện tại có rất nhiều người kết hôn sinh con muộn, ít nhiều bị ảnh hưởng bởi tư tưởng bảo thủ của đời trước, thậm chí là cả văn hóa thành phố, kết hôn muộn có con trẻ cũng chỉ giới hạn ở lớp thanh niên ra khỏi nhà làm việc, Đông Á cũng giống như vậy, sau khi tốt nghiệp đại học ở bên ngoài trở về, đầu đầu cũng có người 25 26 tuổi kết hôn, bởi vì đa số là bọn họ dựa vào kinh tế của bố mẹ, cũng giống như bố mẹ của Đông Á, năng lực kinh tế không tệ, không cần con cái vất vả, bọn họ chỉ muốn nuôi dưỡng con cái ở bên cạnh, làm như vậy để sau này có nhiều thời gian ở cùng với mình hơn, cho nên, trong trường học có hơn 100 giáo viên, thanh niên độc thân cũng chỉ có thể đếm trên mười đầu ngón tay.

Quan hệ hữu nghị lần này là cùng với trung học cơ sở Đình Thành, giáo viên độc thân của hai trường cộng lại cũng hơn 10 mấy người, địa điểm tổ chức là ở trường trung học cơ sở Đình Thành, hình thức tổ chức rất đơn giản, chơi trò chơi để hiểu biết lẫn nhau, nhìn vừa mắt thì trao đổi số điện thoại, trực tiếp rõ ràng không chút thô bạo. Bình thường đi làm áp lực rất lớn, khó có được một trường hợp nâng cao kiến thức với người có hiểu biết khác nhau, trước khi tham gia, Đông Á đã suy tính cân nhắc hơn nửa ngày, nhưng đã đến đây thì cô cũng có quyền hưởng thụ, tuyệt đối không được có vẻ gượng ép, nên vui đùa một chút nên cười một chút, cũng phải dốc lòng làm động tác chọc cười, chơi mấy trò chơi, bắt chuyện lưu số điện thoại bày tỏ hảo cảm với không ít thầy giáo, lúc này thì Dư Côn đã ngồi không yên, tiếp theo chơi trò vòng tròn, anh liền chủ động yêu cầu cùng một tổ với Đông Á.

Đối mặt với lời mời chủ động của Dư Côn, Đông Á cũng không cự tuyệt.

Trò chơi vòng tròn này gọi là "chuyền bao lì xì", chỉ là không được dùng tay, mà phải miệng đối miệng chuyền, chỉ cách một tờ giấy mỏng manh, có chút giống như hôn môi. Đứng nhìn các thầy cô giáo bình thường đều tỏ ra nghiêm chỉnh, nhưng lúc chơi đùa thì điên cuồng cực kì, lúc Dư Côn chu môi truyền bao lì xì cho Đông Á thì tờ giấy mỏng vừa chạm vào trên miệng cô, cách tờ giấy mà khó khăn lắm đôi môi Dư Côn mới dính sát được, trong nháy mắt máu trên người Đông Á toàn bộ đều dâng lên trên đầu, nhưng mà anh ta lại hoàn toàn không có ý muốn buông ra, độ ẩm và áp lực khiến Đông Á cảm thấy không thoải mái, ngược lại còn có chút chán ghét, cô không thích cảm giác chiếm giữ mạnh mẽ như vậy, cái này giống như bị người khác xâm phạm lãnh thổ của mình vậy, theo bản năng cô làm ra hành động tự bảo vệ mình, chéch đầu nghiêng sang một bên, tránh để đôi môi của mình và anh ta chạm vào nhau, cô nghiêng đầu sang chỗ khác, dùng sức hút lấy phong bao lì xì rồi truyền cho nữ đồng nghiệp ở phía sau.

Trải qua trò chơi này, Dư Côn chú ý tới cổ trắng nõn của Đông Á đỏ ửng, thỉnh thoảng anh dùng ánh mắt đánh giá cô thì phát hiện cô không dám nhìn anh, có lẽ là do cô thận thừng nên vậy, trong lòng Dư Côn cũng tự khích lệ bản thân, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, có lẽ quan hệ của bọn họ có thể sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất chăng?

Nếu Dư Côn giải thích như thế thì anh ta không hề hiểu chút nào về Đông Á.

Trong một thời gian rất dài sau đó, Đông Á nằm mơ gặp ác mộng liên tiếp, trong mộng Dư Côn biến thành một con sư tử, mồm há to như chậu máu bổ nhào về phía cô, theo bản năng cô tránh đi còn hơn là phải ở chung với anh ta, cô có chút sợ hãi sự chủ động và nhiệt tình của anh ta, nhưng Dư Côn lại không hề nhận ra, đúng lúc Đông Á đang vì vậy mà cảm thấy hết sức chán ghét ảo não thì nhận được điện thoại của cô bạn thân thời đại học Thang Mát,

cô ấy sắp kết hôn và muốn cô làm phù dâu.

Từ lúc lên đại học đến giờ, Thang Mật đã chỉ định cô sẽ làm phù dâu cho cô ấy, có thể nói cô ấy và chú rể Hứa Gia Trạch có một sự ràng buộc trớ trêu, đã trải qua 10 năm chạy marathon cự li dài mới đi tới ngày hôm nay, sáu năm cuối cùng trong mười năm đó, cũng là 6 năm cực khổ nhất, kết thúc dưới sự chứng kiến của Đông Á. Thang Mật là một người cực kì đơn giản, "tam quan" rất hợp với Đông Á, đây là lí do mà hai người với tính tình và sở thích hoàn toàn khác nhau lại có thể trở thành bạn tốt với nhau, vừa vặn Hứa Gia Trạch cũng thuộc dạng như vậy.

Hôn lễ sẽ được tổ chức vào ngày thứ bảy mừng một tháng năm. Đông Á xin nghỉ ngày thứ sáu để chạy tới Hạng Thành giúp Thang Mật một tay. Ngoại trừ Đông Á còn có ba phù dâu khác, bởi vì Thang Mật nên Đông Á và ba phù dâu kia cũng có quen biết. Buổi tối năm người tụ tập tại nhà Thang Mật làm một bữa tiệc chia tay độc thân, vừa hát vừa uống... chơi đến 12 giờ không còn cách nào đành ngã ra giường lớn ngủ. Đông Á làm việc và nghỉ ngơi kiên trì đúng lúc, buổi tối chưa từng thức quá 10h30, mọi việc đều có ngoại lệ, tối hôm nay thật là vui, cô thật lòng chúc phúc cho Thang Mật, hi vọng cô ấy và Hứa Gia Trạch có thể trăm năm hạnh phúc, cuộc sống sẽ dễ dàng cho đôi trẻ.

Tiệc cưới được tổ chức tại khách sạn lớn nhất Hạng Thành, khách sạn Quận Duyệt, đây cũng là nơi tổ chức hôn lễ của Đường Tuấn lúc trước. Nhà Hứa Gia Trạch thật là hào phóng, trong đám bạn bè đều biết, nhưng hào phóng như vậy cũng có lúc keo kiệt, Thang Mật nâng ly rượu cười nói với mấy chị em: "Tớ cho các cậu biết, lão tổng Quận Duyệt và Hứa tiên sinh là bạn nối khố, nếu như không giảm giá, Hứa tiên sinh sẽ không chịu làm ở đây đâu."

"Hứa Gia Trạch cũng quá keo kiệt rồi, Mật Nhi, mau lấy di động của mình ra, tớ muốn nói chuyện với anh ta một chút." "Hoa tỷ" trong miệng Thang Mật là một người ăn to nói lớn, có chút giống chị đại.

Một người khác tên là Ngải Tiểu Nhu cười nói: "Cậu không biết rồi, kẻ có tiền mà keo kiệt không gọi là keo kiệt, mà gọi là sống qua ngày, Hứa Gia Trạch ở nhà là một người đàn ông tốt nha, Mật Nhi của chúng ta được lợi rồi."

Năm người cùng cười nghiêng ngả.

Không biết người nào đột nhiên nói một câu: "Lão đại của Quận Duyệt có phải là Lương Mặc Nguyên không, mới về nước không lâu?"

Đông Á cảm thấy cái tên này nghe rất quen, chợt nhớ tới chiếc khăn tay đang nằm trong túi, với một chữ thư pháp bằng chỉ vàng: Lương, liền nghĩ đến người đàn ông đã đưa cho cô chiếc khăn tay này trong toilet.

Không biết suy nghĩ như thế nào, trong chớp mắt liền xuất hiện.

Thang Mật miễn cưỡng dựa vào trên đùi Đông Á nói: "Chính là anh ấy, Hứa tiên sinh tìm anh ấy làm phù rể."

"Hoa tỷ" hí hóp, cảm thấy vô cùng hứng thú, ở dưới đèn giống như một con hồ ly quỷ kế đa đoan: "Ngày mai khiến bọn họ thê thảm."

"Hoa tỷ là người có kinh nghiệm nhất, mau suy nghĩ xem ngày mai phải làm như thế nào."

Thang Mật nói với Đông Á đang suy nghĩ viển vông: "Chúng ta phân công một chút..." Thang Mật dò xét bốn phù dâu nói, "Ngày mai Hoa tỷ và Tiểu Nhu tấn công, Á Á cậu giúp tớ thu bao lì xì, túi xách của tớ sẽ giao cho cậu, A Tựu..." Sau khi phân công xong thì mấy người nói lại kế hoạch qua một lần, càng nói càng hưng phấn, mãi cho đến rạng sáng mới ngủ.

Đây cũng không phải là lần đầu Đông Á làm phù dâu, cho nên có thể nói là rất có kinh nghiệm, vội vàng nhưng không rối loạn, dâu vào đây. Cô dâu và phù dâu đều đã trang điểm xong, cũng đã chuẩn bị xong đạo cụ, còn dư khá nhiều thời gian. Hôm nay Thang Mật rất rất xinh đẹp động lòng người, tổng cộng cô có hai bộ trang phục, áo đỏ truyền thống ở nhà mẹ đẻ, sau khi nhà trai làm lễ xong sẽ di chuyển đến khách sạn, khi đó mới đổi thành áo cưới.

Thang Mật cố ý kéo toàn bộ cô dâu chú rể phù rể dâu phụ vào trong một nhóm, mấy dâu phụ đã sớm ở trong nhóm đòi bao lì xì, Hứa Gia Trạch thuyết phục không được, muốn ôm được người đẹp về thì phải đưa bao lì xì, nhóm dâu phụ nhất định không thuận theo, bây giờ không đưa thì lát nữa không mở cửa.

Chú rể vào cửa, lầu dưới đã đốt pháo, vào ngày này không mọi tiền nhất định là kẻ ngu, tâm tình Hứa Gia Trạch rất tốt, cả đoạn đường vừa xua khói vừa đưa bao tiền lì xì mới được hộ tống đi lên, muốn vào cửa của cô dâu thì phải bước qua hai cửa, cửa thứ nhất Hứa Gia Trạch và đoàn phù rể bị một nhóm cô di chú bác bắt chẹt hai mươi bao lì xì mới cho đi, trong đó còn phải hối lộ cho Di cả của Thang Mật, đám người gấp rút xông về phía cửa phòng cô dâu, camera đại ca được cho vào trước, Di cả nói liên tục là người của mình mới được cho vào, chú rể và đám phù rể đều bị chặn ngoài cửa.

Lúc Di cả đi vào có nháy nháy mắt với Hứa Gia Trạch, ý là "Di sẽ giúp cho con". Sự thật chứng minh là Hứa Gia Trạch đã tìm được người nằm vùng rất tốt, khi nhóm dâu phụ nhét xấp giấy có in hình dấu son môi qua khe cửa bảo Hứa Gia Trạch đoán, Di cả nói "không có không có" thì bên ngoài cũng lập tức nói "không có không có".

Trong ngoài phối hợp kiên trì không ngừng cuối cùng chú rể và nhóm phù rể cũng xông vào cửa chính, nhóm phù rể của Hứa Gia Trạch đương nhiên cũng bao gồm cả chú rể, nhan sắc của người sau càng hơn người trước. Lúc bọn tiến vào, cô dâu xinh đẹp đã ngồi ngay ngắn trên giường lớn phủ đầy cánh hoa hồng. Đông Á ngồi bên cạnh thông thả đếm bao lì xì, vừa ngẩng đầu lên thoáng nhìn một cái, cũng giống như lần đầu tiên, chỉ thoáng nhìn một cái đã nhìn thấy người nổi bật nhất.

Cô xác định người đó chính là "Lương Mặc Nguyên" trong miệng các cô gái.

Bởi vì anh và người cô gặp ngày hôm đó giống nhau như đúc.

Thật kì lạ, đã lâu như vậy mà cô vẫn còn khắc sâu ấn tượng. Người từng mang đến cho cô ấm áp và hi vọng, tạo cho người ta cảm giác rất khác biệt.

Trò đùa và làm khó vẫn đang tiếp tục, Hoa tỷ đã nghĩ ra một kế rất tuyệt diệu, dùng tới thăm đĩnh: hít đất trên thăm đĩnh 20 cái, Hứa Gia Trạch bị ép không còn cách nào khác, bởi vì ngay cả Thang Mật cũng lực bất tòng tâm nhìn anh: "Thật xin lỗi anh yêu, kiểm tra xem anh có yêu em đủ hay không thôi!"

Chú rề Hứa Gia Trạch còi giầy rồi đập lên thăm đĩnh đã được chuẩn bị sẵn, lập tức nhắm mắt. Anh nhịn đau hít được 11 cái, sau đó gơ hai tay đầu hàng: "Tôi thua, tôi có thể nhờ phù rề giúp hay không?"

"Có thể chứ!" Hoa tỷ thờ ơ nhún nhún vai nói.

Hứa Gia Trạch nhìn quanh một vòng, ánh mắt rơi vào người Lương Mặc Nguyên từ đầu đến giờ vẫn không hề mở miệng, khóe miệng anh hơi nhếch lên nói: "Mặc Nguyên, mình mệt đừ, hay là cậu tới thử một chút đi?"

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hứa Gia Trạch nằm ở trên thăm đĩnh, đã đau nhe răng trợn mắt mà còn cố làm ra vẻ nhần nhin nhìn bộ dáng đó Thang Mật cùng đám phù đầu được một trận cười lộn ruột, ngay cả đám phù rề còn đi theo trêu đùa anh, "Còn có chín cái nữa thôi cố gắng đừng hoảng mà làm xong đi, đừng có kéo Lương Mặc Nguyên xuống nước cùng."

Đồng Á im lặng ngồi cạnh Thang Mật mím môi cười lộ ra hai má lúm đồng tiền nơi khóe miệng đặc biệt ngọt ngào động lòng người.

Hứa Gia Trạch nhảy dựng lên như cá chép, rồi ngồi ở trên sàn nhà bên cạnh xoa xoa lòng bàn chân trần của mình, rồi làm ra bộ dạng đáng thương tội nghiệp nhìn Thang Mật đang ngồi ở trên giường nói: "Đã đo hết cả rồi, Mật Mật."

"Không cần phải làm nữa." Đoàn đầu phụ mở lời nói.

Hứa Gia Trạch nhìn Thang Mật với một bộ dạng cực kì đáng thương, Thang Mật thấy vậy ngoắc ngoắc tay với anh nói: "Lại đây."

Hứa Gia Trạch đi giầy vào rồi bước đến ngồi bên cạnh lão bà của mình, cứ cho là đã có cơ hội rồi, nhưng kết quả Thang Mật lại nói: "Anh hỏi nhóm phù đầu của em có đồng ý hay không đã."

Hứa Gia Trạch dừng lại, anh dùng ánh mắt nhìn đám phù rề cầu xin giúp đỡ. "Để cho Lương Mặc Nguyên biểu diễn tài hít đất cho mọi người xem thấy thế nào?"

Một đám người đều đổ dồn ánh mắt vào trên người Lương Mặc Nguyên, Đồng Á cũng giương mắt nhìn theo, cô phát hiện trên người anh có một loại phẩm chất đặc biệt, mặc dù cái gì cũng không nói nhưng chính vì an tĩnh như vậy nó sinh ra một cảm giác mạnh mẽ, có lẽ đây chính là khí thế.

Ngài Tiểu Nhu cười nói: "Chúng tôi không có ý kiến, vậy các người cũng phải xem người ta có đồng ý không đã?"

Thang Mật là người vỗ tay đầu tiên: "Lương Mặc Nguyên, đến làm đi!" Không biết tiếp mấy cái mà đám phù đầu và phù rề cùng nhau vỗ tay đánh nhịp kêu lên: "Lương Mặc Nguyên, Lương Mặc Nguyên, tới đi, tới đi."

Đồng Á không biết phải làm thế nào mới tốt, không đi theo chơi đùa mà lại không đi theo phong trào thì cũng có chút khác biệt, toàn sân khấu chỉ cô và Lương Mặc Nguyên là im lặng, có vẻ đặc biệt đối ngọt, nhưng mà hôm nay cô cũng không phải là nhân vật chính, cũng không có ai chú ý tới cô.

Lương Mặc Nguyên thanh thần còi tây trang và áo khoác xuống rồi bước đôi chân dài của mình qua thăm đĩnh, nhưng lại bỗng nhiên dừng lại, đúng lúc vừa khéo ngay góc này anh đứng đối diện với Đồng Á, có vẻ như lời này cũng giống như lời muốn nói với cô: "Ai tới giúp tôi một chút không?"

Hồ hấp của Đồng Á có vẻ hơi chậm lại, đôi môi khẽ khép giờ lại mở ra. Vài phù đầu ở đây tất cả cũng đã là hoa có chủ rồi, duy nhất chỉ có mình Đồng Á cô còn độc thân, Thang Mật quyết đoán đây cô ra ngoài nói: "Cô giáo dạy toán này, Á Á, mau lên! Quá giúp một tay đi!" Thang Mật nói xong thì không quên nháy mắt với cô, một ám hiệu rất chi là mạnh.

Hóa ra không ai biết đến Đồng Á, bị Thang Mật đẩy ra ngoài như vậy, nhất thời đưa đến sự chú ý với mọi người. Nếu nói em gái Đồng Khương thuộc loại hình tươi ngon thì Đồng Á là người điềm nhã, nhã nhặn làm cho người ta cảm thấy cô giống như một con thiên nga trắng cao quý, lạnh lùng trong sáng. Cổ của cô đã dài mà còn đẹp, có thể từ nhỏ đã có học qua luyện múa, dáng vẻ đẹp vô cùng, phong cách cũng rất yên tĩnh, lúc nói chuyện thích mỉm cười, làm cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân, người con gái như vậy, sự không quen của cô khiến cho người khác khó gần gũi, nhất là con trai, cho nên từ nhỏ nhỏ người thăm mền cô thì nhiều mà người chân chính theo đuổi cô thì ít.

Đồng Á đi đến bên cạnh Lương Mặc Nguyên, Lương Mặc Nguyên cũng không có nói chuyện, chỉ ở bên cạnh cúi đầu liếc nhìn cô một cái, rồi còi giầy ra

giẫm vào thảm đĩnh, Đông Á để ý anh không có đi tất, như vậy có phải sẽ đau hay không, nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn anh thì ngay cả ấn đường anh cũng không nhú lấy một cái, nói chung anh chỉ nhìn sơ lược chiều dài của thảm đĩnh một cái, rồi một tay chống đỡ ở mặt trên, phần lưng và đường cong của bắp cánh tay rất lưu loát, dù chỉ cách một bộ quần áo thôi cũng có thể cảm nhận được một sức mạnh đến cỡ nào. Một tay hít đất, tất cả lực đều dồn tất cả vào trên một cánh tay, so với hai tay thì càng thêm khó khăn, hướng chỉ là làm trên thảm đĩnh. Nhìn anh qua lại cũng không có như xảy ra chuyện gì, thật sự rất dễ dàng, hoàn toàn không có sự đau khổ giống như Hứa Gia Trạch hồi nãy, cô lại nhìn ra sự nhẫn nại mạnh mẽ của anh, cô càng thêm bội phục thầm đêmr "... 25, 26, 27... 30, được rồi." Đông Á ngồi chồm xuống ở bên cạnh anh rồi cất lên giọng nói rất êm tai.

Có một túm tóc đen xòa xuống trên trán anh, có chút không kiềm chế được tản ra một hương thơm, dừng động tác đi xuống một chút, ánh mắt trầm mặc của anh xuyên thấu qua túm tóc đó mà nhìn về phía cô, giống như một ánh mắt sắc bén bá đạo vậy.

Bỗng nhiên lòng của Đông Á hơi giật mình, cô mới phát hiện cô và anh đang ở gần nhau, hơi thở của người đàn ông ập tới hấp dẫn mà xâm chiếm, cô lập tức đỏ mặt, xấu hổ đứng lên. Lễ phục của dâu phụ dài tới mắt cá chân khó khăn lắm mới lọt vào tầm mắt của Lương Mặc Nguyên, mắt cá chân của cô rất đẹp.

Đông Á cũng ý thức được cái gì nên lui về sau hai bước, lúc này Lương Mặc Nguyên cũng đã đứng lên đi giày xong.

"Mấy rồi?" Có người hỏi Đông Á.

"30." Xong xuôi cô trở về bên cạnh Thang Mật, cô nghe được phía sau có vài phù rể chọc ghẹo Lương Mặc Nguyên, anh nói khẽ câu gì đó cô nghe không rõ.

Còn có một phân đoạn, các cô giấu giày của cô dâu đi, rồi kêu chú rể đi tìm.

Phòng của Thang Mật rất lớn, đồ cũng không ít, nên phạm vi tìm kiếm rất rộng, tìm một vòng cũng tìm không thấy, ngồi ở bên ngoài đi vào thúc giục nhanh lên một chút, đừng làm trễ giờ tốt. Hoa tử cười nói với người bên ngoài: "Nhất định phải tìm được giày, nếu không cô dâu phải đi chân trần bá đường." Một nhóm người cười rộ lên.

Xong bá đường thì đi qua ăn cơm trưa, ba giờ chiều khởi hành đến nhà chú rể. Theo sắp xếp thì chủ hôn ngồi ở trên xe cô dâu chú rể, phù dâu phù rể ngồi ở trên xe phía sau, có một chiếc xe dành riêng cho phù dâu và phù rể, thứ tự chỗ ngồi cũng đã sắp xếp ở trên xe, Thang Mật lên xe trước rồi còn cố ý dặn dò Đông Á: "Này Á Á, ngồi ở chỗ thứ ba của xe, nhớ nha, đừng ngồi sai!"

Đông Á đi giày cao gót cầm lấy túi của Thang Mật, rồi đi tới vị trí thứ ba của xe, mở cửa nhấc váy đi vào, vừa mới ngồi xuống nghiêng đầu thì nhìn người bên cạnh là Lương Mặc Nguyên. Đông Á kéo kéo váy rồi nở một nụ cười với anh coi như là chào hỏi, Lương Mặc Nguyên cũng chỉ khẽ gật đầu với cô, khóe môi hơi cong một chút, cười cười.

Xe còn chưa mở máy nên trong xe rất yên tĩnh, yên tĩnh đến quỷ dị, nếu như không nói lời nào thì rất khó đánh vỡ cái cảm giác quỷ dị này, nhưng có thể nói cái gì đây, người không quen có cố gắng tán gẫu tiếp chuyện lại càng lúng túng hơn chứ, Đông Á không thể làm gì khác hơn là phải nghiêng đầu dỗi đi sự chú ý mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảnh vật ngoài cửa xe bắt đầu di động, rốt cuộc xe cũng đã lăn bánh, tài xế mở một bài hát.

"Cô là giáo viên dạy toán?" Thành linh nghe được người đàn ông bên cạnh hỏi, âm sắc lại có chút thâm trầm.

Đông Á quay đầu lại, rất khách khí lễ phép cười một cái nói: "Đúng vậy!"

"Tiểu học?" Anh nhìn cô với con mắt rất sáng, nhìn rất nhanh, Đông Á làm bộ nhìn nhìn phía trước, dời tầm mắt đi nói: "Làm sao anh biết?" Cô nghĩ anh cũng rất nhảm chán nên tùy tiện tìm một đề tài cùng anh trò chuyện một chút.

Nhưng Lương Mặc Nguyên không có trả lời ngay lập tức, chỉ nhìn chằm chằm cô vài giây, Đông Á thấy rất lâu anh không có trả lời, nhin không được nghiêng đầu nhìn, bất thành linh ánh mắt của Lương Mặc Nguyên lóe lên, cô phát hiện ánh mắt người này thật sự như phóng điện.

Lương Mặc Nguyên điều chỉnh lại dáng ngồi một chút, cho tư thế thật thả lỏng một chút rồi nhìn cô nói: "Nhìn giống như..., dạy lớp mấy?"

Đông Á thành thật trả lời: "Năm nhất." Chờ nói xong mới ý thức được chỉ mới có mấy câu nói liền tiết lộ toàn bộ tin tức ra, mà bản thân lại không biết gì về anh cả.

Lương Mặc Nguyên nghe xong thì gật gật đầu.

Đông Á nghĩ nghĩ hỏi: "Nghe Thang Mật nói, anh và Hứa Gia Trạch là bạn nói khó."

Lương Mặc Nguyên chỉ "ừ" nhẹ một tiếng, không nói gì thêm.

"Trách không được..." Cô nhẹ nhàng nói, giống như là mình tự nói một mình vậy.

Tại Lương Mặc Nguyên rất thính nên nghe rất rõ, mắt đang từ từ nhắm lại thì giờ lại mở ra một lần nữa, chuyển ánh mắt qua xem cô: "Thế nào?"

"À!", Đông Á ngượng ngùng cười cười, "Hít đất trên thảm đĩnh rất đau, ngay cả cổ họng anh cũng thốt ra một tiếng, tôi cảm thấy rất lợi hại, nếu không phải là quan hệ đặc biệt tốt thì không cần phải hy sinh như vậy."

Lương Mặc Nguyên cười cười, không có trả lời.

"Tôi ngủ một chút." Anh nói.

Đồng Á nhìn anh một cái rất nhanh nói: "Được, đến nơi tôi sẽ gọi anh."

Một bên khỏe môi của Lương Mặc Nguyên hơi cong lên, xem như là đáp lại sau đó nhắm mắt.

Xe lái rất ổn, chậm chậm ở trong tiếng nhạc, gây mê lên tới não, Đồng Á cũng dần dần cảm thấy mệt, đang mê mê ngủ thì chợt túi xách đang đặt ở trên đùi rung động lên, Đồng Á liền bị đánh thức, vội vàng tìm điện thoại di động ra, là Hứa Gia Trạch gọi tới.

Mới vừa bắt máy còn chưa kịp mở miệng thì chợt nghe giọng Hứa Gia Trạch truyền đến nói: "Này, điện thoại của Mật Nhi có ở chỗ em hay không?"

Đồng Á vội vàng nhìn trong túi xách một chút, lại nhìn Lương Mặc Nguyên vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi như cũ, nhẹ nhàng nói: "Ồ đây."

"Được.", Hứa Gia Trạch nói với Thang Mật, Đồng Á cho rằng anh muốn tắt máy, ai ngờ anh lại hỏi: "Lương Mặc Nguyên ở cùng một xe với em chứ?"

Đồng Á liếc nhìn bên cạnh, thì thấy anh đã tỉnh, nhìn thẳng điện thoại di động nói: "Ồ đây, muốn đưa điện thoại cho anh ấy sao?"

"Không cần không cần, ở cùng là tốt rồi, tôi tắt máy đây."

Đồng Á mở wechat ra, tin tức rất nhiều, Thang Mật đã lập một nhóm tạm thời "chú rể đang phát bao lì xì", Đồng Á nhấp vào cũng đã quá trễ, xem xong tin tức ở trước mặt, thoát ra khỏi nhóm này, cô lại đăng nhập vào nhóm của lớp học. Đột nhiên người đàn ông bên cạnh ngẩng đầu lên hỏi: "Vừa rồi là Hứa Gia Trạch?"

Đồng Á đang xem nhóm phụ huynh nói chuyện, không nghe rõ anh nói, đột đến lúc phản ứng kịp mới trả lời: "Đúng vậy!"

Trong mắt Lương Mặc Nguyên tràn đầy ý cười, "Cung phản xạ của cô..."

Rõ ràng chỉ là người vừa mới quen biết, trò chuyện để giết thời gian giờ lại tự nhiên như vậy, Đồng Á cảm thấy có chút thần kỳ, Lương Mặc Nguyên người này ở chung rất tốt, cũng không có đáng về kiêu ngạo gì.

Tiếp theo tất cả giống như "đến ngày rằm trăng sẽ tròn", sau khi nhà trai hoàn tất các nghi lễ, đưa cô dâu vào động phòng, các tân khách nghỉ ngơi ăn cỗ, thuận tiện xem xét phòng cô dâu, rốt cuộc Đồng Á cũng có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, vài phù dâu thì ở trong phòng chia bao hoa hồng. Hoa tỷ ngồi ở bên cạnh cười nói: "Hôm nay mọi người cực khô rồi, thu hoạch hôm nay rất khá, vừa rồi phù rể Nam Phương nói buổi tối muốn hại chết chúng ta, đợi lát nữa com nước xong toàn thể chúng ta chạy ra, xem bọn họ còn đứng lên âm ỉ nữa không." Tất cả mọi người đều cười cười Hoa tỷ thật là xấu.

Nghỉ ngơi cũng không được nhiều lắm, đoàn người đều bị đuổi đến khách sạn cả, đến khách sạn trang điểm cho cô dâu rồi hóa trang thay đổi quần áo, Thang Mật mặc vào một bộ áo cưới màu trắng rất xinh đẹp giống như một cô tiên từ một bức tranh đi ra, hơn nữa dưới ánh đèn vừa đứng lên thì cả người đều sẽ sáng lên. (nổi bật lên)

Phù dâu phải đứng ở cửa đón khách cùng cô dâu và chú rể, Hoa tỷ rất thông minh, kêu người phục vụ kéo đến một đoạn dây hoa trang trí khá dài, che trước chân của mấy phù dâu, sau đó tùy tiện cởi giày cao gót ra, mặc dù người lùn chân ngắn, hiện tại cũng không quản được những thứ kia, đứng thoải mái là tốt rồi. Đồng Á len lén đổi chân này chân kia để xoay vặn lòng bàn chân đau nhức của mình. Bình thường cô cũng hay lên lớp đứng, thường thường hay đứng hết một ngày, cho nên theo lý thuyết đã là thói quen rồi nhưng cô sẽ không đi giày cao gót lên lớp, cũng không sẽ làm đau chân của chính mình.

Sau khi nghi thức chứng hôn kết thúc thì chính là phần đoạn cô dâu ném vòng hoa, nam nữ chưa cưới đều có thể tham gia, chỉ cần lên sân khấu đứng tại đó chờ tân nương ném hoa. Ban đầu Lương Mặc Nguyên cũng thích, nhưng trong một đám phù rể có một người lôi kéo anh lên, tất cả mọi người đều cười không dậy nổi. Đồng Á cũng dự định không lên, Thang mật liếc mắt thấy cô đang ngồi ở dưới, liền vẫy tay với cô, Đồng Á vội vàng lắc đầu, Thang Mật đoạt lấy micro của MC, giọng nói thông qua loa nó phóng đại vô số lần: "Chúng ta còn một con cá lọt lưới, Hoa tỷ, mau giúp tôi kéo cô ấy đến!"

Hoa tỷ không làm nhục sứ mạng, sau khi Đồng Á lên sân khấu lập tức đứng ở dưới ánh sáng có chút không thích ứng được, chờ thích ứng được mới phát hiện người đứng bên cạnh là Lương Mặc Nguyên, thấy anh cũng giống như cô đều bị ép lên.

Sao lại khéo như vậy?

Thang Mật nâng váy lên rồi quay người đi qua nói: "Chuẩn bị xong chưa?"

Phía dưới mọi người đang khấn trương, Thang Mật lùi về sau gơ tay lên mọi người đều nháo nhào đi lên trên, có hoa nào đâu chứ? Nhìn kỹ, vòng hoa vẫn đang còn ở trên tay cô dâu!

"Cô dâu lừa đảo!" Mọi người cười mắng nói.

MC cũng cười nói: "Cô dâu thật xấu!"

Thang Mật đá lẩn vạy một chút, chuẩn bị một tư thế thật tốt nói: "Đến đây!" Vừa dứt lời, cùng với một tiếng tranh đua, Đồng Á chỉ cảm thấy trước mặt

bỗng tối sầm lại, kèm theo đó giống như một tiếng xé rách đau đớn từ con mắt truyền đến, theo bản năng cô che mắt lại, hoa rơi ở bên chân cô.

Lương Mặc Nguyên phản ứng kịp vội hỏi: "Sao vậy?" Cô nghe bên tai có một giọng nói ôn nhu hỏi.

Đồng Á mờ mắt không được, nước mắt vẫn luôn tuôn chảy, "Hình như bị hoa đập vào mắt, rất đau!"

Anh kéo tay cô ra nói: "Để tôi nhìn xem." Say khi xem xong thì mi tâm anh nhú lại, "Mắt cô đỏ rồi, để tôi đưa cô đi bệnh viện."

Đồng Á nhắm mắt lại, nước mắt thì lại rơi không ngừng, cảm giác đau nó cứ vậy đến không ngừng, bên tai thì rất loạn, rất nhiều người đang nói chuyện mà chỉ có giọng nói của Lương Mặc Nguyên là bình tĩnh nhẹ nhàng, thanh khiết, Thang Mật bấp chập đáng về của mình đã vội chạy đến nói: "Lương Mặc Nguyên, nhờ anh đưa cô ấy đến bệnh viện giùm tôi, chi phí sau khi trở về tôi sẽ trả cho anh."

Lương Mặc Nguyên vội gật gật đầu hỏi Đồng Á: "Tự mình đi có được không?"

Đồng Á nhẹ nhàng nói: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Editor: nguyenthituyen.

Lương Mặc Nguyên đưa Đồng Á đi đến thang máy chuyên dụng của khách quý, quản lý tầng lầu thấy anh đi giày tây bước chân thì vội vã nên đã đi theo phía sau còn có một người con gái xinh đẹp, chỉ là cô gái đó đang lấy tay che một bên mắt phải, bộ dáng có chút chật vật. Quản lý thật có mắt nhìn liền đi theo hỏi Lương Mặc Nguyên: "Lương tổng, xin hỏi ngài có gì cần phân phó không?"

"Lấy một chiếc xe ở cửa đưa chúng tôi đi bệnh viện."

Quản lý nhận lời rồi đi sắp xếp.

Đồng Á đi không nhanh nên Lương Mặc Nguyên dừng lại chờ cô, đi nhanh đi gần đến rồi, vì vội nên cô bị vấp phải đuôi váy ở phía sau lúc đó Lương Mặc Nguyên đưa tay ra đỡ cô một phen, Đồng Á liền nói lời cảm ơn, cô hơi ngượng ngùng nói: "Hôm nay có nhiều chuyện xảy ra đã làm phiền anh rồi, thực áy này không biết tôi nên cảm ơn anh thế nào cho tốt."

Lương Mặc Nguyên nghe vậy thì nhìn cô một cái nói: "Ai cũng có lúc cần sự giúp đỡ, nói không chừng lần sau tôi cũng cần sự trợ giúp của cô."

Đồng Á chỉ coi là anh đang an ủi cô, mặc dù là an ủi cũng làm cho người ta thoải mái, cô suy nghĩ không lại anh, vội gật gật đầu chuẩn bị đi vào thang máy.

Lương Mặc Nguyên nhẹ giọng giao phó cho nữ phục vụ thang máy vài câu sau đó người phục vụ đó đi tới khom người cẩn thận nhắc lần váy phía sau Đồng Á lên, Đồng Á dừng bước, anh nghiêng đầu nhìn về phía cô, cảm thì hướng tới cửa thang máy nhếch lên nói, "Đi thôi."

Đồng Á cất bước đuổi theo anh.

Thang máy chạy thẳng đến đại sảnh lầu một, thang máy này cùng với thang máy phổ thông phía trước cô đi có điều khác nhau, thang máy phổ thông đến lầu tám còn cần phải chuyển sang thang máy khác mới có thể xuống được lầu một, rất là phiền toái, cô không học quản lý khách sạn nên không hiểu khách sạn thiết kế như vậy có mục đích vậy, chẳng lẽ đó là mưu kế kiếm tiền của nhà tư bản?

Đang suy nghĩ miên man thì một tờ khăn giấy in chữ "Khách sạn quốc tế Quận Duyệt" được đưa tới trước mặt cô, Đồng Á tiếp nhận rồi nói cảm ơn, cô lấy khăn lau không ngừng để không cho nước mắt chạy ra ngoài. Cảnh tượng này có chút như đã từng quen biết đâu vậy, là lúc lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, cô ở trước bồn rửa tay khách sạn khóc ròng không thôi, lúc đó anh đưa cho cô một cái khăn tay.

Mà cái khăn tay đó bây giờ còn đang nằm trong túi của cô. Mà túi của cô... đã để quên trên ghế lúc ngồi ăn cơm rồi.

Nói cách khác bây giờ bên người cô chỉ cầm theo một chiếc điện thoại di động. Đầu Đồng Á vo ve một tiếng, đến tiền cô cũng còn chưa cầm, đây cũng là quá bi thương rồi.

Đồng Á đang định nói chuyện lần trước với anh, nhưng bây giờ cô thật sự túng quẫn, hơn nữa xem ra anh cũng đã quên sự việc đó... Vậy không cần phải nói.

Bây giờ đâu cô rất rồi, Lương Mặc Nguyên là một người hoàn hảo không vô lý. Trước khách sạn đã sớm có một chiếc xe đậu đó, ngược lại thân xe màu đen nó sáng như ánh kim cương, khiêm tốn mà sáng long lanh. Phụ vụ mở cửa xe cho bọn họ, Lương Mặc Nguyên ý bảo Đồng Á đi vào trước, cô nhỏ

giọng nói tiếng cảm ơn rồi khom người đi vào trong xe, Lương Mặc Nguyên thật tự nhiên thuận tay nhắc làn váy cô lên, thấy cô ngồi ổn định trong xe rồi chui vào.

Buổi trưa anh thay Hứa Gia Trạch uống không ít rượu nên không thể lái xe, cho nên chỉ có thể cùng cô ngồi ở phía sau xe. Không gian ở sau xe rất là lớn, anh vừa lên xe là đã giãn hai bắp chân dài ra làm một tư thế rất thoải mái, chắc là đứng một ngày cũng mệt rồi. Đông Á thấy anh thả lỏng như vậy, cơ thể cô đang căng thẳng giờ cũng đã buông lỏng xuống một chút, nhưng mà cơn đau mắt cô thật sự rất đau, nước mắt thì không chịu ngừng tuôn, cô có một loại ảo giác, không phải đời này lấy nước mắt của cô chảy xuống mới chịu ngừng sao.

Xung quanh bỗng chốc yên tĩnh, lòng cũng bỗng chốc yên tĩnh lại, nhưng mà cơn đau lại tăng lên, cô cố cắn răng chịu đựng, cố gắng để cho mình giống như đang nghĩ sang chuyện khác để phân tán lực chú ý, nhưng người thì càng ngày càng yếu ớt, cảm xúc thì đặc biệt nhiều, bất cứ một chuyện nhỏ gì cũng có thể phá hủy, bình thường tính tình cô rất điềm đạm, có thể ngày thường đè nén đã lâu, không có bị thương cũng không có mừng rỡ nhưng hôm nay lại không biết vì sao, trong lòng đột nhiên lại cảm thấy phi thường khổ sở.

Sắc trời dần tối, đèn nê ông cũng đã bắt đầu lóe ra. Đông Á thấy gương mặt Lương Mặc Nguyên chiếu trên gương xe, tại thành thị xa lạ này lại có thể gặp một người tốt như vậy, cô cảm thấy bản thân mình rất may mắn, không khỏi ngẩng ngốc cười rộ lên.

Lương Mặc Nguyên nghiêng đầu, vừa khéo lại thấy khóe miệng cô hiện ra một nụ cười yếu ớt, theo góc độ của anh mà nhìn, mặt bên này của cô rất đẹp, nhất là từ cằm đến gáy cổ, khí khái thon dài hoàn mỹ không tỳ vết, giống như những tượng khắc thời Trung cổ châu Âu vậy đó. Lần đầu tiên anh cẩn thận nghiêm túc nhìn cô như vậy, giống như là đang xem xét một tác phẩm nghệ thuật, có lẽ là do đã tiếp xúc qua nên sinh ra hảo cảm, tóm lại là rất xinh đẹp, nhưng loại xinh đẹp cũng không có kinh ngạc, bởi vì lần đầu tiên anh thấy cô lúc đó không có để lại ấn tượng gì.

Người con gái trước mặt này nên hình dung như thế nào đây? Giống như một khối ngọc thô chưa mài giũa, nhìn nhiều lần sẽ vừa mắt, nó từ từ in sâu vào trong lòng. Là cảm giác như vậy.

"Nghĩ đến chuyện gì vui vẻ hả?" Lương Mặc Nguyên không nhịn được tò mò hỏi.

Đông Á nghiêng đầu, nụ cười nơi khóe miệng cô còn chưa có tắt hẳn đi, cứ như vậy ôm lấy một cơn đau, còn cơn đau còn lại không bị thương cứ nhìn Lương Mặc Nguyên.

Trong một cái chớp mắt, chính là một cái chớp mắt đó làm cho Lương Mặc Nguyên sợ sệt một chút, cảm giác này giống như tia điện đánh tới vậy, thật là kì diệu.

Anh nhìn cô và lòng của anh phảng phất như theo ánh mắt của cô mà lập tức mềm mại lại, rồi cười sang sảng ra tiếng: "Tôi chưa từng thấy người bị thương nào mà vui vẻ giống như cô vậy."

Trong xe rất yên tĩnh, tiếng cười của anh lập tức khiến bầu không khí ở trong xe đang nặng nề ngột ngạt trở nên thoải mái hơn, hơn nữa giọng nói của anh... Nói như nào đây, giọng nói hơi thấp trầm ấm giống như âm thanh của đàn vi ô lông, hơn nữa ở không gian kín gió này hiệu quả nghe càng tốt hơn, tim Đông Á cứ đập đập, lỗ tai muốn ù lên rồi. Đối với trêu ghẹo của Lương Mặc Nguyên, cô có chút ngượng ngùng, lại không biết nói gì, không thể làm gì khác hơn là cười cười. Lương Mặc Nguyên cũng không có nói chuyện, lại yên tĩnh tiếp.

Buổi tối là giờ cao điểm, khắp nơi đều kẹt xe, Đông Á thật sự rất đau khổ rồi. Lương Mặc Nguyên khẽ liếc qua Đông Á, thấy cô đang nhìn ngoài cửa sổ. Khắp nơi đều là tiếng kèn vang đèn xe lóe lên, cả thành thị đều ồn ào không yên, trong lòng anh còn gấp hơn ai kia, ngón tay không kiên nhẫn gõ gõ bắp đùi, nghe radio nguyên dậm đường xá, lại xem xét tình hình rồi kết hợp với tình trạng đoạn đường trước mắt, quyết định kêu tài xế lái đi tắt qua đường nhỏ.

Đến bệnh viện tài xế mở cửa, Lương Mặc Nguyên bước xuống trước, anh cũng không có tự ý rời đi, mà đứng bên cạnh xe đợi Đông Á xuống. Khung xe có chút cao, mà cô vừa đi giày cao gót vừa mặc váy dài và lại còn bị thương, theo lý thì anh phải đi qua giúp cô một chút, Lương Mặc Nguyên đưa tay tới, Đông Á cúi đầu liếc nhìn bàn tay đẹp đẽ của hắn, hơi ngần ngại, cuối cùng vẫn phải nhận sự phục vụ của anh, nhẹ nhàng đưa tay mình cho hắn.

Đây là lần đầu tiên cô nắm tay anh, ấm áp, khoan hậu, có lực đây là một bàn tay mà người đàn ông phải có.

Nước mắt tạm thời đã ngừng chảy, còn dư lại chút chua xót và đau đớn. Lương Mặc Nguyên đi chuyển bước nhanh chóng rồi cùng cô sánh vai đi, Đông Á nghĩ thật lâu, nhanh đến cửa chính bệnh viện mới lên tiếng: "Lương tổng, tôi có chuyện khó nói."

"Sao?"

Đông Á dừng bước chân lại, Lương Mặc Nguyên ung dung nhìn cô.

Liếm liếm đầu lưỡi, mặt cô cũng đã đỏ rồi, "Tôi... Tôi không cảm theo tiền, anh có thể trả lại cho tôi không?"

Người đối diện không đáp lại, cô thầm chửi mình ở trong lòng, mày còn chưa biết xấu hổ nữa hả, mày mới quen biết người ta bao lâu, người ta vừa an ủi mày vừa đưa mày đi bệnh viện, giờ thì hay rồi, tiền thuốc thang mày còn vay người ta, thật sự có chút thiếu lễ độ. Đông Á hoàn toàn không ngẩng đầu nhìn anh, từng phút từng phút đồng hồ muốn chôn mình.

Đang rầu rĩ ảo não thì đối phương cũng hơi hột nói nhẹ nhàng một câu hóa giải sự xấu hổ: "Cô có trả hay tôi trả đều giống như nhau thôi, không phải Thang Mật nói tim cô ấy trả sao?"

Đông Á có chút ngượng ngùng, rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn anh, đại sảnh của bệnh viện chân chính lọt vào trong mắt anh, trong ánh mắt

anh hình như đang cất giấu một bầu trời đầy sao, sáng lấp lánh, mặt mày cong cong, đầu đầu cũng là ý cười.

"Còn ngây ngốc làm gì nữa, đi thôi." Người đàn ông đó cất bước đi vào trong.

Đi vào đại sảnh, Lương Mặc Nguyên chỉ vào ngay giữa mấy hàng ghế ngồi nói với Đông Á: "Cô đi qua bên đó ngồi chờ tôi." Nói xong anh xoay người đi tới cửa.

Đông Á đi qua đó ngồi xuống, con mắt thì vừa sưng lại vừa đau, cứ nhắm mắt dưỡng thần một chút đã, lát sau Lương Mặc Nguyên trở lại, khom người chạm nhẹ vào mu bàn tay cô, Đông Á cố sức mở mắt trái ra, thì nhìn thấy Lương Mặc Nguyên rồi nở một nụ cười, "Cô không sao chứ?"

Lương Mặc Nguyên ngồi vào ghế bên cạnh nói: "Ngủ thiếp đi sao?"

Tiếng của Đông Á có chút nhạt, giọng nói thì có chút mệt mỏi nói: "Không có." Cô nhìn thấy bệnh án và bút ký tên trong tay Lương Mặc Nguyên, cô đưa tay ra, "Đưa cho tôi đi."

"Không có vấn đề gì sao?" Lương Mặc Nguyên nhìn cô lo lắng.

Đông Á cười cười nói: "Tôi không có yếu đến mức không viết được, đưa cho tôi đi."

Khóe miệng Lương Mặc Nguyên cong lên có cười như không cười.

Điền xong bệnh án, Lương Mặc Nguyên đi đăng ký, còn cô vẫn ngồi chờ.

Chữ viết trên phiếu khám bệnh của cô thật đẹp, Lương Mặc Nguyên liếc nhìn thông tin phía trên, cô viết cực kì kỹ càng, địa chỉ nhà, số nhà đều được cô viết lên. Riêng điểm này nhìn xem, cô đã tiếp xúc nhiều người khác nhau, nhưng anh lại là một người vô cùng chân thật.

Thang Mật gọi điện tới hỏi thăm, Đông Á vẫn còn ngồi chờ xếp hàng, kêu cô an tâm lo hôn lễ đi, Thang Mật lại khẩn trương xin lỗi, ngược lại Đông Á an ủi cô chỉ là ngoài ý muốn, kêu Thang Mật đừng nghĩ nhiều. Cuộc trò chuyện kết thúc không bao lâu, thì Lương Mặc Nguyên trở lại, hai người một trước một sau đi khám gấp.

Lớp màng ngoài bên trong mí mắt của Đông Á bị thủng, may mắn là tình hình không quan trọng nên không cần khâu lại, bác sĩ lấy thuốc ra bôi cho, bôi thuốc xong cô và Lương Mặc Nguyên đi ra khỏi bệnh viện rồi cô nhanh chóng nhắn cho Thang Mật một tin nhắn.

Ngoài miệng tuy nói không việc gì nhưng thực ra mắt cô rất đau, không mở ra được nó còn sưng như hồ đào, Lương Mặc Nguyên thấy thế nói: "Tôi đưa cô về khách sạn nghỉ ngơi, com chiều tôi sẽ kêu người phục vụ đưa đến phòng."

Đông Á còn muốn gắng gượng, thấy thế Lương Mặc Nguyên nghĩ nghĩ một chút nói: "Cô cũng cần phải về, com nước xong tôi sẽ đưa cô về nghỉ ngơi, được không?"

Anh nhìn về phía Đông Á, hỏi ý kiến của cô.

Không biết vì sao, cô cảm thấy anh có chút đặc biệt, bắt đầu từ lần gặp đầu tiên cho tới hôm nay, một ngày bọn họ ở chung với nhau, anh thật thân thiết, đặc biệt là lo lắng thay người khác nếu cùng người như vậy ở chung với nhau thì tinh thần chắc chắn sẽ thoải mái. Đề nghị của anh cô không có cách nào từ chối.

Lúc bọn họ đến tiệc rượu đã bắt đầu. Một nhóm người vây lại quan tâm hỏi han, Đông Á vẫn kiên quyết nói không có việc gì, Thang Mật thấy ánh mắt sưng đỏ của cô thì thật đau lòng và cảm thấy có lỗi, "Ày da, một lát đi mời rượu Hoa tử bọn họ, cậu cứ ở đây nghỉ ngơi đi." Nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng dừng lại ở trên người Lương Mặc Nguyên, "Lương Mặc Nguyên, khách sạn của anh chắc anh rất quen thuộc, tôi có thể làm phiền anh com nước xong đưa cô ấy về khách sạn được không?"

Lương Mặc Nguyên nhìn nhìn Đông Á đang yên tĩnh ăn com, rồi chỉ gật đầu đồng ý.

Thay vì ở nơi huyên náo này, anh lại thích cùng với người con gái này yên tĩnh đứng ở đây cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: Tiểu Ly Ly.

Lương Mặc Nguyên ngồi không bao lâu liền không ngừng có người đến gần.

Anh mới vừa trở về nước, từng người từng người một mượn cơ hội này để lấy lòng anh. Hình như sớm thành thói quen trong những trường hợp như vậy, người đàn ông đứng ở giữa mọi người vờn người, phong thái ung dung thành thạo nâng chén lên, có thể tự nhiên đáp lại lời mời rượu đối với mỗi người phía trước. Ánh mắt của Đông Á nhiều lần dời đi, cô chú ý tới, ở chỗ này có rất nhiều ánh mắt của những cô gái trẻ tuổi dù vô tình hay cố ý đều nhìn về phía bọn họ, nháy mắt hoặc giả nai.

Xác thực là quá chói mắt, rất khó để không có người nhìn sang.

Đông Á vốn đang thưởng thức cái nhìn của bên kia một lát. Không biết từ khi nào cô dâu Thang Mật đã đưa chén canh đến trước mặt cô, đẩy cánh tay trắng trẻo của cô đang để ở trên bàn một phen hỏi: "Cậu cảm thấy Lương Mặc Nguyên là người như thế nào?"

Đông Á di chuyển chén canh xuống để đến trước mặt mình, suy xét nói: "Là người rất tốt."

"Ai nha, tớ không phải hỏi người khác có tốt hay không." Thang Mật thấy suy nghĩ của Đông Á hoàn toàn chỉ đặt trong chén canh trước mặt, đề phiên nào xuống, cô đưa cái muỗng múc canh đến: "Cậu khoan hãy ăn, hãy nghe tớ nói hết."

Đông Á cảm thấy Thang Mật có chút nghiêm túc, khéo léo để cái muỗng xuống, ngồi nghiêm chỉnh: "Làm sao vậy, sao lại nghiêm túc như thế?"

"Cậu là đồ ngốc, chuyện liên quan đến chung thân đại sự của cậu, cậu nói không nghiêm túc sao?"

Đông Á mờ mịt không hiểu chuyện gì, nhìn Thang Mật, cô có chút không rõ ràng lắm, trong hồ lô của Thang Mật có bán thuốc gì.

Thang Mật lập tức phải đi mời rượu, không rảnh cùng Đông Á nói chuyện vòng vo, liền trực tiếp nói: "Điều kiện của Lương Mặc Nguyên tớ đã thay cậu xem qua, từ nhỏ anh ta đã lớn lên chung một phe với lão Hứa, nhân phẩm không cần phải nói, là một người trong sạch, hơn nữa bây giờ còn độc thân, với điều kiện này sẽ không tìm ra người thứ hai, còn cậu." Thang Mật vỗ vỗ bả vai Đông Á: "Thang Mật tớ là người bạn tốt nhất, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài nhà, nếu hai người các cậu tốt, tớ với lão Hứa sẽ là người đầu tiên vỗ tay khen hay."

Nói một tràng, Đông Á coi như là hiểu được —— Thang Mật đây là muốn làm mai cho cô, hồi tưởng chuyện xảy ra ban ngày, hiển nhiên không phải là trùng hợp đơn giản. Đông Á có chút dở khóc dở cười, vừa muốn nói chuyện, Thang Mật nhìn về mặt của cô liền biết người này lại muốn cự tuyệt, lập tức rước lấy khuôn mặt ghét bỏ của Thang Mật: "Sẽ không phải hiện tại còn nhớ tới Đường Tuấn đó chứ?"

Đông Á không nói, cúi đầu uống chén canh, cách một lát mới chậm rãi nói: "Anh ấy đã kết hôn, tớ tôn trọng sự lựa chọn của anh ấy..... Đổi lại tớ chỉ muốn tốt với bản thân mình một chút, hiện tại tớ rất ít suy nghĩ đến anh ấy..... Tớ không muốn rối rắm thêm, chỉ muốn trải qua cuộc sống của mình thật tốt, anh ấy tốt, tớ cũng muốn tốt....."

Cùng nhau sống tốt, đây mới là kết cục tốt nhất.

Thang Mật đau lòng nhìn cô, cảm xúc nghẹn ngào mắc kẹt ở cổ họng, thật lâu sau thờ dài, vỗ nhẹ lên tay Đông Á: "Cậu có thể nghĩ như vậy là tốt rồi." Ngẩng đầu, Hứa cha Hứa mẹ đang đi đến bên này, trên gương mặt đều tươi cười rạng rỡ: "Mật Nhi, chuẩn bị một chút, đi mời rượu rồi." Thang Mật vội vàng đứng lên, mấy dâu phụ cũng đi theo, cô nhìn Đông Á một cái, nhìn về phía Lương Mặc Nguyên đang ngồi chỗ cũ, vẫn có chút không yên lòng: "Nếu cậu cảm thấy không thoải mái thì để cho Lương Mặc Nguyên đưa trở về, anh ta rất tốt, cậu không cần khách khí."

Đông Á mím môi nở nụ cười, phát tay với cô: "Không cần phải để ý đến tớ, đi làm việc của cậu đi."

Thang Mật chọt cuối người xuống, đôi môi tiến tới bên tai Đông Á, nhỏ giọng nói: "Lương Mặc Nguyên thật rất tốt." Nói xong ý vị sâu xa liếc nhìn Đông Á, sau đó chạy như bay.

Đông Á vẫn cười, cúi đầu uống nước, ngẩng đầu lên bất ngờ đụng vào tầm mắt vừa nhìn tới của Lương Mặc Nguyên. Anh nói câu gì đó với người bên cạnh, người kia cũng nhìn về phía bên này, ý cười vui vẻ mang chút mập mờ, gật đầu với Lương Mặc Nguyên, không đợi Đông Á phản ứng kịp thời với chuyện gì đã xảy ra, chân dài đã bước đến bên cạnh cô.

Thật ra thì cô đã sớm ăn no, đang chờ Lương Mặc Nguyên xã giao ở nơi đó xong. Hiện tại rốt cuộc anh cũng đã xong, bọn họ có thể lên đường về khách sạn rồi.

"Ăn xong rồi sao?" Anh dừng lại trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô, trong ly rượu chất lỏng lay động chiếu vào dưới ánh sáng lấp lánh giống như ngôi sao nhỏ trong mắt của anh.

Không biết chuyện gì xảy ra, Đông Á chớp mắt một cái đã vui vẻ trở lại, cô dùng khăn giấy lau miệng, đứng lên cầm túi xách: "Đi thôi."

Trước khi đi, Lương Mặc Nguyên lên tiếng chào Hứa Gia Trạch. Mặt mày của Hứa Gia Trạch hồng hào, thần chí rõ ràng khác thường, ăn nói rõ ràng nhưng rõ ràng đã thấy uống nhiều rượu, trở nên cực kì dài dòng, anh ta đã quên chuyện Thang Mật kêu Lương Mặc Nguyên đưa Đông Á về, nắm Lương Mặc Nguyên lại không cho đi, Lương Mặc Nguyên vỗ vỗ bờ vai của anh ta, gọi một phù rể khác đi trở về, giọng nói tựa như đang đồ tiểu hài tử: "Tôi đưa dâu phụ đi khách sạn, đưa xong sẽ quay lại." Lại phân phó phù rể đó nói: "Anh ta uống hơi nhiều, các người chăm sóc anh ta." Mấy người gật đầu liên tục, mang người đi.

Hứa Gia Trạch uống nhiều nhưng không cho rằng mình say, nhào tới ôm hông của Lương Mặc Nguyên, lén miệng nói chuyện: "Lặng Mặc Nguyên, hôm nay cậu phải bồi tôi, chúng ta cứ việc chơi, chuyện của quán rượu..... Còn cha cậu nữa, cậu đều quẳng tất cả đi..... Quẳng nó đi....."

Thật vất vả mới kéo được kẻ say bí tỉ này đi, Đông Á vẫn như cũ đi theo Lương Mặc Nguyên vào thang máy riêng, hai người cũng mệt mỏi, lười nói

chuyện với nhau, một đường đều trăm mặc.

Vì để cho các tân khách có một nơi nghỉ ngơi thoải mái, Thang Mật và Hứa Gia Trạch đã đặc biệt đặt trước phòng khách sạn ở thành phố phía Nam. Khách sạn này cũng là một trong những khách sạn trong quận, dĩ nhiên vẫn giảm giá như cũ, bằng không lấy trình độ keo kiệt của hai vợ chồng kia chắc chắn sẽ không đặt phòng ở khách sạn này.

Đích thân Lương Mặc Nguyên làm thủ tục vào ở, thủ tục cũng đã giảm bớt đi. Anh tìm một nhân viên phục vụ nói rõ cho Đông Á biết cách phục vụ ở quán rượu, chỗ ăn chơi và địa điểm Ôn Tuyền*, còn mình thì vội vàng rời đi, trước khi đi còn nói lời tạm biệt với Đông Á: "Đông tiểu thư, tôi còn có chút việc, cô cứ an tâm nghỉ ngơi ở trong này, có chuyện gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi phòng khách phục vụ."

Ôn tuyền*: suối nước nóng

Câu này "Đông tiểu thư" này của anh khiến Đông Á giật mình, kinh ngạc nhủ này: "Lương Tiên Sinh, làm sao anh biết tôi họ Đông?"

"Bệnh án của cô có viết rất rõ ràng."

Được Lương Mặc Nguyên nhắc nhở, Đông Á nhớ tới, bệnh án viết rất rõ ràng không chỉ có tên họ của cô. Nói cách khác..... những thông tin khác của cô anh đều vô cùng rõ ràng, Đông Á chợt nghĩ đến những lời Thang Mật nói với cô trên bàn cơm, nhìn như vậy, cô và Lương Mặc Nguyên là do Thang Mật và Hứa Gia Trạch định ra mai mối, nếu như Lương Mặc Nguyên thật sự có hứng thú muốn biết, sợ rằng không chỉ là thông tin đơn giản của cô, chỉ sợ chuyện lớn nhỏ xảy ra những năm gần đây cũng có thể nắm giữ từng cái.

Nhìn như vậy, ít nhất nói rõ Lương Mặc Nguyên không sinh ra ý khác với cô, nghĩ như vậy, ngược lại Đông Á cảm thấy thoải mái hơn nhiều, tiếp theo trả lời một tiếng, hơi hột mỉm cười: "Hôm nay cảm ơn anh, đi đường cẩn thận, hẹn gặp lại."

Lương Mặc Nguyên phát tay với cô, xoay người bước đi. Sau khi lên xe, anh kêu tài xế đi về phía bệnh viện thăm cha của anh. Lương Tề trúng gió nằm viện đã hơn một tuần lễ, lúc đang họp chợt ngất đi, trước khi đưa đến bệnh viện đã sớm bất tỉnh nhân sự. Nói đến bệnh này cũng không phải là không hề có dấu hiệu báo trước, lúc đầu choáng váng, nhức đầu tầm mắt thỉnh thoảng mờ hồ nhìn không rõ đều là triệu chứng, Lương Tề không coi là điều quan trọng, chỉ cho là bình thường do công việc dẫn đến mệt mỏi nên vẫn không có để ý tới, đột nhiên phát bệnh cũng không có ai lường trước được. Cũng may sau khi Lương Mặc Nguyên tốt nghiệp đại học trở về từng bước tiếp nhận công ty, ở phương diện kinh doanh cũng không phải là không hề có kinh nghiệm, cho nên một khi cây to Lương Tề này ngã xuống, Hội Đồng Quản Trị lập tức kêu anh trở lại, tiếp nhận công việc chưa hoàn thành của cha mình.

Hiện nay toàn bộ ăn uống, vệ sinh của Lương Tề đều có người hầu hạ, bình thường vào buổi tối Lương Mặc Nguyên sẽ trở lại, ban ngày có đôi khi không có việc gì sẽ vào phòng bệnh ngồi một chút, nhìn người đàn ông đã từng oai phong ở Thượng Hải nhưng hôm nay lại nằm ở trên giường bệnh ngay cả nhúc nhích cũng không được, người cha trong mắt anh cường đại đến vĩnh viễn sẽ không bao giờ ngã xuống, hiện nay lại giống như cành cây khô vùi một nửa trong đất, cái cảm giác bị ai thế lương đó thật thậm tệ.

Anh thường thường ngồi ở bên giường bệnh của cha mình, lặng lẽ nhìn ông, hoặc là giúp ông lật người chà lưng, hi vọng ông có thể sớm tốt lên một chút. Anh còn chưa có hiểu thảo với cha, tại sao ông ấy có thể ngã xuống nhanh như vậy?

Hôm nay là ngày của bạn tốt Hứa Gia Trạch, nhưng là cha của mình lại nằm ở đây, không cách nào tham dự tại tiệc cưới của A Trạch, đây là chuyện tiếc nuối biết dường nào.

Phòng bệnh Vip rất lớn, tuy lớn nhưng vắng lặng, lớn nhưng trống không, an tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng côn trùng kêu ở phía ngoài. Một mình cha anh ngủ ở nơi này, quá yên lặng, quá cô đơn lạnh lẽo rồi. Lương Mặc Nguyên nghĩ muốn dành cho cha mình một chút thời gian, như vậy nhìn qua ít nhất ông ấy sẽ không có vẻ cô đơn.

Đèn trong phòng chỉ mở ra một chiếc, ánh sáng màu vàng ấm áp lộng lẫy nhu nhu bao phủ lên đỉnh đầu, anh kiên nhẫn tỉ mỉ lau tay cha mình, cánh tay với thân thể, nhẹ giọng nói chuyện với cha đang nằm im không nhúc nhích trên giường bệnh.

Lương Mặc Nguyên không nói trong công ty có những chuyện phiền lòng khó giải quyết, những chuyện kia anh sẽ giải quyết, cha chỉ cần nghe được anh mang tới tin tức tốt là được rồi. Chỉ là hôm nay trong hôn lễ xảy ra một chuyện khá buồn cười, mà hôm nay anh ở chung một chỗ với cô gái kia rất lâu, mà chính anh cũng phát hiện, mỗi lần đề tài không thể không chuyển tới trên người của cô ấy lại không nhận được tránh đi, tựa như là kiêng dè.

Đây là tâm lý gì?

Bản thân Lương Mặc Nguyên cũng có chút mơ hồ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Editor: Tiểu Ly Ly.

Pha lê sáng sủa, cây quýt rực rỡ, một ngôi sao dừng ở xa, chiếu sáng anh và em.

—— Bắc Đảo

Người trên giường bệnh lại ngủ say, sắc mặt của Lương Mặc Nguyên cứng lại nhìn cha mình một lúc lâu, hai mắt nhắm nghiền, mày nhíu lại, hô hấp có chút dồn dập, ngủ không phải là quá tốt. Anh cầm khăn lông màu trắng vào trong tay, ánh đèn vàng ấm áp thật giống như trên ngón tay của người đàn ông cao gầy bôi một lớp kem nền mỏng, năm ngón tay hơi cong bởi vì dùng sức siết chặt khăn lông, mơ hồ lộ ra chút hương vị gọi cảm.

Tiểu y tá trẻ tuổi tới kiểm tra phòng, thấy anh còn chưa đi, ánh đèn diu diu vây quanh người đàn ông có bờ vai rộng rãi, tiểu y tá đỏ mặt, nhỏ giọng kêu một tiếng: "Lương Tiên Sinh, tối nay ngài ở bên cạnh cha ngài qua đêm sao?"

Lương Mặc Nguyên không nghe thấy có người đi vào, rõ ràng đang ngẩn ra, nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, nghiêng đầu nhìn người, thái độ rất nhạt, áo sơ mi màu đen làm cho anh trở nên cực kỳ nổi bật: "Không, phải đi về, tối nay làm phiền cô."

Anh còn nhớ Hứa Gia Trạch bên kia.

Tiểu y tá liền vội vàng gật đầu: "Ngài yên tâm."

Lương Mặc Nguyên hơi nghiêng cằm nhìn nàng nói: "Cảm ơn." Cuối cùng nhìn chằm chằm cha đang ngủ ở trên giường, cất bước rời phòng.

**

Tiệc rượu sau khi kết thúc, tân khách giải tán hơn phân nửa, còn dư lại một chút cũng trở về khách sạn nghỉ ngơi, vừa đến khách sạn, kêu một nhóm người tụ họp đi tắm Ôn Tuyền, Đông Á ở trong phòng nghỉ ngơi cũng bị kéo đi.

Mấy người phụ nữ muốn ồn ào phòng nhưng lại không dám làm, tính tổng có bốn phụ nữ nhưng chỉ đi hai, chủ nữ uống rượu đã uống tới nôn ra, đêm tân hôn rõ ràng xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, cô dâu đáng thương lại đi hầu hạ chủ nữ nôn. Tiếng cười theo phong trào của Ngải Tiểu Nhu thanh thúy tựa như chuông, giống như đuôi cá bơi tới bên cạnh Hoa tỷ bên cạnh, "Lầu dưới có Phòng Bài Bạc, chốc lát nữa chúng ta hội tụ với nam sinh sát vạch bắt thành đôi chơi mạt chược?"

Hoa tỷ lập tức ở trong đám kêu một tiếng, bên kia rất nhanh có đáp lại, hai bên ăn nhịp với nhau.

Trong mấy người này chỉ có Đông Á là yên lặng nhất, bài phong cũng là tốt nhất, liền chơi mấy ván đều bất hiển sơn, bất lộ thủy* thắng rất khiêm tốn, Ngải Tiểu Nhu ở bên cạnh kêu to: "Tài năng Đông Á không ai có thể hơn, một câu nói cũng không nói, chỉ yên lặng một mình mà bước đi."

Bất hiển sơn bất lộ thủy (不显山不露水): ý nói những người không hiển lộ tài năng.

Đông Á bị cô ấy nói rất xấu hổ, từ chối nói dẫm trúng cục chó mới có vận may có thể thắng như vậy, chỉ là lời xã giao mà thôi, nếu như Thang Mật ở chỗ này khẳng định sẽ vạch trần cô: Cô đây là thừa kế truyền thống tốt đẹp nhà mẹ đẻ của mẹ mình, đánh bài mới có thể chuyên nghiệp như vậy.

Khi cô còn bé rất giống với em gái Đông Khương, thích nhất là đi nhà bà ngoại, mỗi ngày trời vừa tối, nhóm người cậu, dì, anh trai chị gái đều tụ họp đến nhà bà ngoại làm vài ván bài, khi đó cô vẫn còn rất nhỏ, cũng muốn giẫm lên ghế xem mọi người đánh bài, truyền thống này vẫn còn cho đến khi cô lên trung học, hàng năm nghỉ đông và nghỉ hè cũng sẽ không định kỳ làm loại hình thức gia tộc tụ hội này, có thể nói là như vậy, Đông Á là lớn lên ở trên bàn bài, mưa dầm thấm đất, tài nghệ làm sao có thể không tinh xảo.

Bàn cờ mới bắt đầu, đến phiên Đông Á cầm bài, một người phụ nữ ngồi phía sau không có việc gì làm nên cắn hạt dưa kêu lên: "Lương Mặc Nguyên, anh đã trở lại?"

Đông Á nhìn chằm chằm mấy cái bài trên bàn, suy nghĩ trong nháy mắt bỗng nhiên chậm lại một chút, rồi sau đó nghe được âm thanh có chút quen tai ở sau lưng hỏi "Hứa Gia Trạch sao?"

Đại khái cô có thể nghĩ đến anh ta, nhìn chung quanh một vòng tìm người, thuận tay đánh năm vạn ra ngoài, có người sau lưng trả lời: "Anh ta uống hơi nhiều, đang trong phòng nghỉ ngơi chứ."

Thật lâu sau lưng không có âm thanh, Đông Á có thể cảm thấy anh đang dừng ở phía sau cô, bỗng nhiên có cảm giác sống lưng cứng ngắc, liền đầu cũng có chút không di chuyển nổi rồi.

Thật may là rất nhanh có người nói chuyện: "Lương Mặc Nguyên, không phải anh nên chơi một ván sao?"

Trong đó có phụ nữ cướp lời, giọng nói rất hưng phấn, còn kém là chưa chụp tay tới đây: "Lương Mặc Nguyên đến, Đông Á, đệ nhất ghế này phải nhượng bộ rồi."

Lời này khiến Đông Á khó có được hưng phấn giảm xuống, cô rất ít gặp kỳ phùng địch thủ* ở trên ván bài.

Kỳ phùng địch thủ*: sức lực ngang nhau.

Cô dựa thể nghiêng đầu tìm kiếm vị trí của anh, phát hiện anh thực sự đứng không xa, đang ở phía bên trái sau lưng của cô.

Lương Mặc Nguyên chú ý tới, Đông Á hơi nghiêng đầu tới đây, khoe miệng mang một chút đường cong, ánh mắt kia có chút quyến rũ, nhẹ nhàng rơi vào trên mặt anh, gặp mặt ngay sau đó nhanh chóng rời đi, giống như chuồn chuồn lướt nước, có thể là do buổi tối dưới đèn, rất quyến rũ người.

Không đợi Lương Mặc Nguyên mở miệng, quần chúng bên cạnh vây xem hưng phấn nói: "Đúng vậy, nếu Mặc Nguyên là xưng là đứng thứ hai không ai dám xưng là đứng thứ nhất, lại nói Mặc Nguyên, cha cậu ở bệnh viện không sao chứ, một mình cậu làm sao lại trở về?"

Suy nghĩ của Đông Á tập trung ở trên những con bài, không có chú ý nghe những lời đối thoại ở phía sau, chỉ là qua một thời gian lâu, cô mơ hồ có cảm giác sau lưng xuất hiện một bóng người, ánh mắt liếc qua, người phía sau cao cao to to, ánh mắt nhìn lên bài của cô, trầm mặc không nói.

Đông Á có chút khẩn trương, nhớ tới lúc đi học, mỗi lần thi là giáo viên giám sát ở bên cạnh nhìn bài thi, chột dạ vô cùng. Trong nháy mắt có chút ngại người, chủ nhân của bóng dáng kia từ một hàng bài lý của cô nắm được một con, giọng nói trầm thấp ôn hoà hiển hậu vang lên gần trong gang tấc: "Đánh tâm này."

Cả nửa gương mặt Đông Á ở dưới ánh đèn lóe sáng đỏ bừng một chút, không dám ngẩng đầu nhìn anh, cô cố gắng tập trung chú ý ở trên bài, anh đánh ra lá bài kia xác thực là lựa chọn tốt nhất.

Bài mới vừa đánh ra, các tay chơi mặt chực đứng lên: "Giúp là không tính, giúp là không tính!"

Ngài Tiểu Nhu và Hoa tỷ nói đùa: "Này, Lương Mặc Nguyên, anh thiên vị như vậy, anh có để ý đến cảm giác của hai chị em nhà chúng tôi chưa?"

Lương Mặc Nguyên không lộ ra dấu vết mà liếc nhìn Đông Á, cười nói: "Tôi không giúp, cô ấy cũng sẽ như cũ thắng các người mà thôi."

Ngài Tiểu Nhu định lật đồ ván bài, ăn vạ nói: "Không tính không tính, ván này là không tính, Lương Mặc Nguyên, anh dứt khoát ngồi xuống chơi một ván."

Đông Á đứng lúc đứng lên, "Tôi cũng mệt mỏi rồi, các cậu chơi thôi." Cô nhìn Lương Mặc Nguyên bĩu bĩu môi, ý bảo anh ngồi xuống chỗ trống: "Lương Tiên Sinh, anh ngồi."

"Ai da, chơi một ván nữa đi cũng không muộn, ít nhất để cho chúng tôi xem xem hai người ai lợi hại hơn." Quần chúng ăn dưa không chê chuyện lớn, Ngài Tiểu Nhu không biết đánh thế nào, mở đầu miệng vẫn còn lớn, sau lại liền chơi mấy ván ngược đãi đến thương tích đầy mình, sớm nghĩ đổi lại, xem ra cơ hội đã đến, đẩy Đông Á đến chỗ ngồi của mình. Cứ như vậy, Lương Mặc Nguyên ngồi ở vị trí cũ của Đông Á, Đông Á đổi ngồi ở bên tay trái anh.

Máy mặt chực tự động sắp xếp lại con bài, đẩy tới trước mặt, mới bắt đầu một ván.

Quần chúng vây khấn trương xem cuộc chiến, vừa suy đoán người thắng cuối cùng, nhóm đàn ông cho rằng Lương Mặc Nguyên sẽ ù, nhóm phụ nữ lại đặt hy vọng trên người Đông Á, nguyên nhân rất đơn giản, giống như Ngài Tiểu Nhu nói: "Đông Á dù gì cũng là giáo viên môn toán, giáo viên môn toán nên sẽ tính toán không sai."

Nhưng là giáo viên môn toán cũng có lúc tính sai, so với bây giờ, Đông Á cảm thấy mới vừa rồi bọn họ nói Lương Mặc Nguyên đánh bài rất giỏi, thật sự không giống giả, cái khác không nhìn đến, chỉ nhìn anh bình tĩnh, loại tự tin bình tĩnh này gim ở trong lòng giống như quân lâm thiên hạ* Đế Vương, tất cả đều đang nắm giữ.

Quân lâm thiên hạ*: vua, quân chủ, quân vương.

Đang tính bước kế tiếp đi như thế nào, người đàn ông bên cạnh lại đẩy ra một con bài, nhàn nhạt một câu: "Ừ rồi."

"Nhanh như vậy!" Một nhóm người mở to hai mắt, đầu tiến tới, lần này không thể không tin phục.

Đông Á thật có chút mệt mỏi, đầu căng thẳng, cô muốn ra ngoài đi dạo, đứng lên nói với mọi người: "Tôi đi mua chút trái cây cho mọi người ăn."

Cô cầm ví tiền đi ra ngoài, đi chưa được mấy bước, sau lưng vang lên một tiếng bước chân, xoay người đi nhìn, Đông Á sững sờ, "Lương tiên sinh....."

"Làm sao anh...."

"Trái cây tôi gọi nhân viên phục vụ đưa tới."

Đông Á ngượng ngùng cười cười: "Tôi thiếu chút nữa quên anh là ông chủ của nơi này."

Lương Mặc Nguyên mím mím môi.

Trầm mặc đi một lát, anh đột nhiên mở miệng hỏi: "Mắt khỏe chưa?"

Đêm có chút sâu, trên hành lang vô cùng yên tĩnh, âm thanh của anh trầm thấp, dưới ánh đèn u tối có một loại hương vị đặc biệt.

"Tốt hơn nhiều." Đông Á đáp.

Lương Mặc Nguyên lại hỏi: "Trở về phòng nghỉ ngơi sao?"

"Ừ."

"Tôi đưa cô đi lên." Đêm quá khuya rồi, một thân một mình cô không an toàn.

Đồng Á gật đầu một cái, sáng khoái tiếp nhận ý tốt của anh: "Cám ơn." Nói thật để cho cô một mình đi ở chỗ này vẫn có chút sợ sệt.

Lương Mặc Nguyên đi ở phía trước, Đồng Á đi theo phía sau, ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao lớn của người đàn ông, bóng lưng bị ánh đèn kéo vừa nghiêng lại dài, dính vào trên vách tường.

Có lẽ là đèn trên tường mờ tối ánh sáng xuất hiện ảnh hưởng tới năng lực, Đồng Á chớp mắt một cái, trong lòng dâng lên ảo giác, nhìn anh cô đơn bước đi như vậy, Đồng Á không kìm được nhớ tới những lời đồn có quan hệ với anh.

"Lương tiên sinh." Cô bước nhanh hai bước đến bên cạnh anh, từ trong túi lấy ra một miếng khăn tay đã giặt sạch: "Còn nhớ rõ cái này sao?"

Lương Mặc Nguyên dừng chân, có chút khó hiểu nhìn cô.

Anh thật sự không nhớ rõ, khi được Đồng Á nhắc nhở, Lương Mặc Nguyên mới mơ hồ nhớ tới, nhận lấy khăn tay lật xem một cái, ấn tượng chỗ sâu nhất dừng lại ở cổ thon dài và tiếng khóc khắc chế ảm đạm.

Anh hé mắt, lần nữa quan sát cô nói: "Không ngờ là cô, thật xin lỗi không nhớ ra được....."

Đồng Á thông cảm mà lắc lắc đầu, hai người vừa nói vừa đi đến cửa thang máy: "Tôi còn lâu mới không biết xấu hổ, vốn là nghĩ một người len lén khóc lớn một chút, không ngờ để cho anh thấy được, nhưng tôi thật sự rất cảm ơn anh."

Đồng Á không nói gì đi xuống, bởi vì thang máy tới, hai người một trước một sau đi vào.

Có lẽ là bởi vì biết ngày đó người khóc thầm là cô, Lương Mặc Nguyên đột nhiên đối với nguyên nhân cô khóc thầm lại sinh ra hứng thú đối, nhưng là chỉ là trong nháy mắt, tựa như sao băng xẹt qua, không lưu dấu vết.

Đây là chuyện riêng của cô, anh cũng không tiện hỏi nhiều, hỏi nhiều chính là vượt qua giới hạn bây giờ.

"Xem anh chơi mạt chược đặc biệt lợi hại, là yêu thích sao?" Một đường không nói chuyện thật sự quá buồn tẻ, Đồng Á tùy tiện lượm một chủ đề cảm thấy hứng thú để tán gẫu.

Lương Mặc Nguyên cười cười: "Tôi thích trò chơi quân cờ, mạt chược lợi hại nhất, mở mang đầu óc."

Điểm này Đồng Á gờ hai tay tán thành: "Bà ngoại tôi chính là ví dụ tốt nhất, đã tám mươi tuổi, còn mỗi ngày muốn chơi hai ván với các tay chơi mạt chược, người trẻ tuổi cũng không hiểu suy nghĩ của bà."

Lương Mặc Nguyên liếc nhìn cô: "Xem ra cô đánh bài tốt là do gen di truyền."

Đồng Á gật đầu một cái: "Có thể nói là như vậy đi, người nhà của tôi đều là cao thủ đánh bài."

Bước chân của Lương Mặc Nguyên có chút dừng lại, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua tia khác thường: "Hả?"

Đồng Á nghe không hiểu, định ngậm miệng, cảm giác hôm nay mình nói hơi nhiều, nói chuyện nhà với người mình mới quen biết.

Lương Mặc Nguyên lại đưa tay vuốt vào túi quần, khăn tay được cô giặt sạch sẽ xếp ngay ngắn chỉnh tề bị anh bóp vào lòng bàn tay, giống như một tảng đá đặt tại bên trong, phát trâm. Anh nhớ rất kỹ, ngày đó anh thuận tay cầm khăn tay đưa cho cô, hôm nay lại lấy trở lại, cảm giác là lạ.

Sau hai người một đường không lời, theo đuổi tâm sự riêng, vẫn đưa Đồng Á đưa đến cửa phòng rồi chào tạm biệt, khăn tay kia vẫn không có lấy ra thêm lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Editor: Tiểu Ly Ly.

Trên thế giới những thứ tốt đẹp không nhiều lắm, buổi tối của mùa thu, gió thổi tới từ bên kia bờ sông, người vừa hai mươi cười lên muốn giết người*.

Người vừa hai mươi cười lên muốn giết người*: theo ý Ly hiểu là người 20 tuổi cười tươi xinh đẹp muốn hớp hồn người khác.

——《Trời mưa gặp người》

Ngày mùng một tháng năm về sau, trên bảng giờ giấc tăng giờ nghỉ trưa lên.

Tiểu học Đinh Thành từ khi mới thành lập tới nay, bọn học sinh đều lấy từ trong nhà một gối đầu nhỏ và chần nằm ở trên bàn sách ngủ, một màn đặc sắc này vẫn kéo dài đến nay, cho nên khi các thầy cô giáo đảm nhiệm môn khác có thể chậm quá đi tới trong tức xá để nghỉ ngơi, làm chủ nhiệm lớp chỉ có thể ở trong phòng học với bọn học sinh.

Ngay cả như vậy, gần đây có hai giờ nghỉ ngơi là khoảng thời gian Đông Á vui vẻ nhất tron một ngày. Mỗi ngày vào thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, cô sẽ đến cái ghế nằm ở cửa sau phòng học, nằm đọc sách hoặc là đóng cửa nghỉ ngơi, ngủ là không ngủ được, đứa bé bảy tám tuổi chính là thời kỳ hiếu động nhất, lúc ngủ cũng không chịu ngoan ngoãn, âm thanh dờn bâng ghề, tiếng đẩy cái bàn, hoặc là tiếng kết kết của chuyển động thân thể uốn qua uốn lại, tựa như con chuột kêu chi chít cào cào lòng người.

Phần lớn thời gian cô đều có khả năng quên đi một chút âm thanh đó, đắm chìm trong sách, nhưng có lúc cũng không khỏi tâm phiền ý loạn* cái gì cũng không xem nổi, cũng giống như hiện tại.

Tâm phiền ý loạn*: phiền muộn trong lòng.

Trên đỉnh đầu quạt điện ken két ken két, thân thể như tuổi già chậm rãi tều tụy, Đông Á tròn tròn mắt nhìn trần nhà thật lâu sau, trong đầu tất cả đều là lời của thầy chủ nhiệm Tôn Uy.

Hôm nay giám đốc có chuyện tới trường học, nhà trường lãnh đạo như lâm vào đại địch, ngay từ hai ngày trước liền có rất nhiều tin nhắn. Phát tất cả các ban chủ nhiệm lớp, yêu cầu luôn sẵn sàng. Đông Á cũng chỉ cho là giống như công việc hằng ngày, làm đến nơi đến chốn là được, không có quá để trong lòng, cho đến khi Hiệu trưởng chủ nhiệm gọi điện thoại tới tám phần không có chuyện tốt, Đông Á mười phần cẩn thận, chuẩn bị ôm tâm lý xấu nhất, bắt máy cú điện thoại kia.

Nói như vậy, hiệu trưởng chủ nhiệm gọi điện thoại tới tám phần không có chuyện tốt, Đông Á mười phần cẩn thận, chuẩn bị ôm tâm lý xấu nhất, bắt máy cú điện thoại kia.

Hiệu trưởng chủ nhiệm Vu máy móc nói khiến cho Đông Á trở nên luống cuống: "Đông Á, tiết sau cô có giờ lên lớp hay không? Nếu không có tiết, cô tới văn phòng làm việc của tôi một chuyến."

Chủ nhiệm Vu tìm cô, làm sao mà không biết tiết sau có có giờ lên lớp hay không, phải biết toàn trường, tất cả các chương trình dạy học của toàn bộ giáo viên sẽ được sắp xếp, lưu trữ trong máy tính, hỏi có hay không chỉ là khách sáo mà thôi, tự nhiên Đông Á sẽ không hiểu lắm.

"Được." Đông Á chỉ có thể đồng ý, dừng một chút, ngay sau đó lại hỏi, "Chủ nhiệm Vu, có thể hỏi một câu, ông tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Không phải là tôi tìm cô, là giám đốc đến tìm cô, cụ thể chuyện gì cô đến rồi lại nói." Chủ nhiệm Vu cố ý giữ bí mật khiến Đông Á càng thêm lo lắng.

Tòa nhà giảng dạy đối diện với văn phòng hành chính, một tòa nhà đều độc lập, phía trước là một suối phun. Đông Á vòng qua suối phun, hai bên trồng bồn hoa Hồ Điệp Lan, bước lên bậc thang trước tòa nhà, lòng của cô từ trước đến giờ vẫn lo sợ bất an, mỗi bước đi lên một bậc, lòng lại chìm xuống một phần, ở lầu hai đến lầu ba nghỉ ngơi, cô đứng lại trước gương trên bàn, lấy tay vén vén tóc, lại chỉnh quần áo hai cái, lúc này mới lại bước lên bậc thang thứ mười.

Lúc trước có người ở bên trong, cửa văn phòng đều mở lớn, mà hôm nay lại thái độ khác thường, cửa khép lại thật chặt, Đông Á càng tăng lên cảm giác khẩn trương, ở trước cửa đứng thẳng mấy giây, lông mi mỏng như lông vũ hơi vênh lên, nhẹ nhàng lay động, cô hít thở sâu một hơi, lấy dũng khí đi một bước, giờ tay lên gõ cửa.

Nghe được bên trong có người lên tiếng, Đông Á dừng một chút, mở cửa đi vào.

Cô không lộ ra dấu vết nhìn một vòng xung quanh bên trong nhà: Dư Côn không có ở đây, chắc là vào lớp rồi, may mắn; Tôn Uy ngồi ở trước bàn làm việc của chủ nhiệm Vu gần cửa sổ, trên bàn chủ nhiệm Vu để một chậu cây xương rồng, che ở phía trước chồng tài liệu dày, mà chồng tài liệu này lại che nửa thân thể của Tôn Uy. Tuổi Tôn Uy gần năm mươi, ở tuổi này, ông ngồi vào vị trí này cũng không có gì lạ, vào tuổi này của hắn đương nhiên cũng không trốn thoát đại diện sống trong nhung lụa: Địa Trung Hải và bụng bia.

Tôn uy và cha của Đông Á bí mật có giao tình không ít, dù sao đều ở đây một người, lướt qua quan hệ từ trên xuống dưới, Đông Á còn phải gọi hắn một tiếng "Bác Tôn", điều này ở trong trường học cũng không phải là bí mật, ở tầng này, những người lãnh đạo cũng rất khách khí với Đông Á.

Chủ nhiệm Vu trước bàn làm việc của Dư Côn, cúi đầu uống trà, thấy Đông Á đi vào, giương mắt nhìn sang, cảm quay sang bên cạnh ghế sa lon: "Đông Á, cô ngồi một chút."

Đông Á kêu một tiếng "Bác Tôn" "Chủ nhiệm Vu", nhẹ nhàng đóng cửa, đi tới sofa ngồi xuống, hai chân gập đầu gối, sống lưng thẳng tắp, tư thế ngồi khéo léo, hỏi: "Bác Tôn, bác tìm con có việc gì?"

Tôn Uy gật đầu với Đông Á một cái, mở một phần văn kiện trên bàn ra, nói: "Bác có một chi tên Thánh Ngạch, quy định là yêu cầu giáo viên có ba năm trong nghề về dạy ở nông thôn một năm, nhưng mà..." Ông khẽ liếc mắt nhìn Đông Á một cái, phát hiện cô không nháy mắt nhìn ông, vừa lòng nói: "Bác muốn đề cử con đi, con biết chuyện này đối với mình về sau rất dễ thăng chức."

Đồng Á nghe rõ ý tứ của Tôn Uy, ông định lo lót cửa sau cho cô.

Đây chính là một cơ hội tốt, chỉ dạy một năm, đổi một có một chức danh, rất có lời. Đồng Á nghĩ tới. Nhưng là rất nhanh, Đồng Á nghĩ đến cha mẹ ở nơi đó, nhất là mẹ Triệu Mai, bà sẽ đồng ý sao?

"Ý của con như thế nào?" Tôn Uy nói xong, hỏi ý kiến của cô.

Đồng Á không có trả lời ngay, Tôn Uy có thể hiểu sự do dự của cô: "Lão Đồng nói đó bác hỏi qua rồi, ông ta rất ủng hộ, đây là một cơ hội tốt để rèn luyện, bác cảm thấy được con không ngại thử xem một chút." Nói xong, ông lấy phần tài liệu trên bàn kia, cầm lên giờ giờ lên, "Đây là giấy thông báo, con tự xem một chút."

Đồng Á nhận lấy, nhìn mấy giấy. Cô sắp xếp lấy A4, cầm ở trong tay, đứng lên: "Bác Tôn, có thể cho con hai ngày suy nghĩ không?"

Chủ nhiệm Vu nói đùa: "Bác Tôn của cô đang hại cô đó, cô cũng đừng nghe ôn ta, cô mà trở về cũng 27 rồi, còn lấy chồng được hay không."

Đồng Á nở nụ cười: "Nếu như không chuyện khác con đi trước, chủ nhiệm Vu, bác Tôn, hai người cứ từ từ." Lấy được sự đồng ý của hai người, bước ra cửa.

Tiết cuối cùng của buổi sáng là đến phiên Đồng Á đứng lớp, cả tiết dạy trong lòng đều có chút không yên.

Hết giờ dạy, tùy tiện lấy điện thoại ra, gọi cho Đồng Tô Văn.

Đồng Tô Văn luôn luôn là người ba tốt, sáng suốt, ông ủng hộ tất cả quyết định của con gái.

Đồng Á nói lời thật lòng với ông: "Cha, con lựa chọn về nông thôn là bởi vì rất chán nản cuộc sống bây giờ, mỗi ngày đều giống như đoàn kết với mọi người, tựa như kim chỉ giờ mỗi ngày quay vòng quanh theo quỹ đạo, con muốn đột phá, muốn khiêu chiến, muốn tiếp xúc với những sự vật không giống nhau, muốn có điều mới để xen vào cuộc sống nhàm chán buồn tẻ này."

Đồng Tô Văn cười: "Xét đến cùng chỉ là cuộc sống lúc này quá ổn định, nhàn hạ rồi, con muốn tìm kích thích." Tuổi trẻ ông cũng đã qua, ông rất hiểu vấn đề mà Đồng Á đang gặp phải.

Trong ấn tượng, con gái lớn rất ít khi than phiền, cũng cực kỳ, cực kỳ ít nói đến từ mấy, nhưng người như vậy, thường thường đè nén quá lâu và phải cần tìm đến tình trạng đột phá, điều này Đồng Tô Văn có thể hiểu được, bởi vì tính tình đứa bé giống ông.

Trong lòng Đồng Á biết, thay vì nói cô muốn tìm kích thích, không bằng nói là muốn trốn tránh thực tế thôi. Mất thấy xung quanh bạn cùng lứa tuổi, một người tiếp một người kết hôn sinh con, mà cô lại giống như hàng hóa khó bán, người xung quanh cũng sốt ruột cho cô, mà chính cô lại giống như việc không liên quan đến mình, cũng giống như không nôn nóng hấp tấp, cô cần phải rời khỏi hoàn cảnh như vậy một khoảng thời gian, chờ sau khi trở về có thể càng thêm ung dung ứng phó với tình trạng hiện nay.

Hai chữ ung dung, không khỏi làm cho cô nghĩ người mới quen biết không lâu trước kia. Cô hâm mộ người như vậy, vĩnh viễn đều có thể nhẹ nhàng, khi giờ tay nhắc chân đều là phong độ, anh sẽ không chịu ảnh hưởng quanh mình, có thể tự làm chủ bước đi của chính mình.

Lương Mặc Nguyên, chính là người cho cô cảm giác như vậy.

Hôm nay, mặc dù thời gian lần trước gặp mặt đã cách nhau hơn nửa tháng, Đồng Á vẫn sẽ thỉnh thoảng nhớ tới người này, nói chung là mọi người thích điều tốt đẹp, cô cũng không ngoại lệ.

Chỉ là thỉnh thoảng nghĩ đến mà thôi, giống như nghĩ đến một thần tượng minh tinh, thậm chí xa xôi hơn, một cơn gió thổi qua, liền giải tán.

Dù sao cũng không phải là người nằm trong cuộc sống của cô.

Quạt trần vẫn còn chuyển động ken két ken két, Đồng Á có chút Lmệt nhọc rồi, mắt từ từ nhắm lại, đang trong lúc cô mơ hồ nghĩ đến, cho dù thế nào cô cũng muốn thuyết phục mẹ, quyết định kia là điều quan trọng để cô đi hay không đi.

Rốt cuộc thì Triệu Mai không giống với Đồng Tô Văn, làm mẹ, vừa là lãnh đạo trong đơn vị, tính tình làm việc chuyên quyền độc đoán, đối với hai đứa con gái cũng là như thế, vì vậy vừa nghe thấy Đồng Á muốn đi dạy ở chi nhánh, kiên quyết không tán thành.

Tóm lại Đồng Á khác với em gái Đồng Khương, một người giống ba, một người giống mẹ; một mềm mại, một cứng rắn; một thủy mị như nước, một cứng đầu cô chấp. Mặc dù trong lòng Đồng Á nôn nóng, nhưng cô hoàn toàn hiểu mẹ mình không đáp ứng là có lý do, đứng ở trên góc độ của mẹ mà nhìn vào vấn đề, lại đứng trên góc độ của mình phân tích lợi và hại, ngầm nghiên cứu thảo luận với Đồng Tô Văn một phen, phán đoán công bằng, tốn thời gian một tuần, cuối cùng lấy lý lẽ nói rõ, lấy tình để cảm động, hai cha con phải làm nhiều việc cùng một lúc mới thuyết phục được Triệu Mai.

Đối với mẹ, người không biết có thể sẽ dùng phương thức lấy cứng chọi cứng, cuối cùng sẽ tạo kết quả hai bên cùng tổn hại, mà trong lúc này Đồng Á càng không thích dùng phương thức trực tiếp này, nhún nhường mang theo cứng rắn, cô có nguyên tắc, nhưng cũng không phải không chịu thỏa hiệp, ở đây điều kiện kiên quyết không làm tổn hại quyền lợi hai bên, phán đoán và hy sinh vẫn có thể xem như đạt được lựa chọn công bằng.

Tháng sau sẽ dạy tại chi nhánh, nói cách khác khi nghỉ tiết Đoàn Ngộ kết thúc, trước ngày quốc tế thiếu nhi, Đồng Á phải làm xong thủ tục đi đến chỗ đó

báo danh. Chỗ đó nói là thôn, thật ra thì chỉ là nơi thôn nhĩ hẻo lánh, điều kiện cơ bản có thiết bị đầy đủ hết, sẽ không chịu nhiều gian khổ, đây cũng là nguyên nhân quan trọng để thuyết phục Triệu Mai.

Trong lòng Đông Á vừa mừng rỡ, vừa thấp thỏm vô cùng, mâu thuẫn lại kích động, trông mong tiết Đoan Ngọ nhanh đến. Nhưng khiến Đông Á không ngờ tới, ở cuối tháng năm bầu trời trong xanh cảnh sắc tươi đẹp, lại có thể ở Đình Thành bắt gặp mặt Lương Mặc Nguyên rất lâu không thấy.

Tác giả có lời muốn nói:

Ha ha ha ha chờ lâu á...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Editor: Tiểu Ly Ly.

Tôi từng yêu bạn, thật lòng yêu bạn một thời gian, lại không còn yêu bạn như trước..

——《bạn họ từng ở nơi này.》

Đó là tháng năm sau cùng của một tuần lễ, buổi trưa thứ bảy, Đông Á đang chuẩn bị ra cửa ăn cơm, nhận được điện thoại của Đông Tổ Vân: "Á Á, con có ở nhà không?"

"Ở nhà, làm sao vậy, cha?"

Đông Tổ Vân: "Con vào phòng sách nhìn một chút, trên bàn có một túi giấy bọc hàng hay không?" Đông Á theo lời đi vào phòng sách, nhìn thấy một cái túi giấy da trâu lớn màu vàng đất đặt ở ngay chính giữa: "Có cha, muốn con đưa qua sao?"

"Cha tạm thời không đi được, bây giờ con cứ tới đây." Đông Tổ Vân nói ra địa chỉ.

Đông Á mang theo túi, chìa khóa và túi giấy bọc hàng kia, xuống lầu để xe, ở trên đường đỗ xe một lát, bên kia Đông Tổ Vân cần gấp, gọi điện thoại tới đây thúc giục một lần, lúc này Đông Á khỏi phải nói đang hâm mộ những chiếc xe máy chạy trên đường, sớm biết như vậy liền lấy chiếc xe điện cũ của Triệu Mai đi ra, không biết có còn điện hay không.

Đông Tổ Vân ăn cơm ở khách sạn gần đơn vị của ông, nên Đông Á lần mò cũng có thể đến. Dừng xe xong, một đường đi lên lầu dưới sự hướng dẫn của phụ vụ, còn chưa đẩy cửa phòng ra là có thể nghe thấy được mùi thuốc lá với giọng nói tràn ngập từ bên trong, bên trong lẫn lộn một hai giọng nói của phụ nữ.

Cửa vừa mở ra, một hơi lạnh mang theo mùi thuốc lá đập vào mặt, Đông Á không tự chủ mà ngừng thở. Bên trong phụ nữ, đàn ông đồng loạt ngẩng đầu nhìn cô.

Đông Tổ Vân đứng lên đi tới, nhận lấy túi trong tay Đông Á, nhìn những người đang ngồi giới thiệu: "Con gái của tôi."

Đông Á mỉm cười gật đầu, đồ đưa đến, muốn đi. Đông Tổ Vân gọi lại: "Đã ăn chưa? Ngồi xuống ăn chung đi."

Những người đang ngồi cũng biết là thiên kim của Đông Tổ Vân, cũng khách khí giữ cô lại, trong lòng của Đông Á cũng sáng suốt, tự nhiên sẽ không ở lại, lấy cớ hẹn người ăn cơm, nên phải đi.

Trong nháy mắt đóng cửa lại, từ giống "Lương tổng" ở bên trong bay vào lỗ tai, không biết vì sao, Đông Á đối với hai chữ này có chút nhạy cảm, lúc này ngó ngàng, có thể cũng trùng hợp có người cùng họ mà thôi, Đông Á không có nghĩ tới anh, khép cửa lại, xoay người rời đi.

Cô suy nghĩ xem buổi trưa hôm nay có muốn đi đến cửa hàng Tâm Nghi ngồi một chút hay không, nghĩ đi nghĩ lại liền lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm người hẹn ăn cơm, vừa mới mở vì tính ra, một loạt tin tức nhảy đến trước mắt: Bao Tô Bà, đơn vị, cha mẹ, gia tộc, bạn thân, lướt xong từng cái, thấy dưới cùng là tin tức của Thang Mật, cô ấy mới vừa trở lại sau khi đi Châu Âu với chồng, rất lâu đã không có liên lạc.

Đông Á mở ra xem.

Thang Mật: "Hôm nay Lương Mặc Nguyên đến Đình Thành, các cậu đã gặp nhau chưa?"

Hôm nay Lương Mặc Nguyên đến Đình Thành? Còn muốn gặp mặt? Đông Á bó tay nghĩ cũng không ra, tại sao Lương Mặc Nguyên muốn gặp mặt cô? Cô đi chậm lại, cúi đầu nhấn tin trả lời cho Thang Mật, không có chú ý đắm đuối vào đôi nam nữ đang đi tới.

Khúc Dany phát hiện ánh mắt của Lương Mặc Nguyên đang đi bên cạnh đã bắt đầu mất tập trung, ngừng cuộc đối thoại, theo tầm mắt của anh nhìn về phía cô gái đối diện hai người, chỉ xem bề ngoài, khéo léo dụ dỗ nó, là loại hình mà Lương Mặc Nguyên thích, nhưng nhìn người kia như thế nào cũng có mấy phần quen mắt đây?

Khúc Dany không khỏi rảnh rỗi sinh ra trêu ghẹo: "Mặc nguyên....."

Đồng Á rõ ràng không để ý đến nơi này, đi bộ rất chậm, toàn bộ lực chú ý để hết ở trên điện thoại di động. Lương Mặc Nguyên giơ tay lên ngừng lời nói của Khúc Dany: "Dany, đợi chút." Toàn bộ ánh mắt của anh rơi vào nơi đó, chỉ ở hai chữ "đợi chút" để phép súc tích nhìn Khúc Dany một cái, Khúc Dany thờ ơ nghiêng nghiêng đầu, ý nói "Anh cứ tùy ý".

Ngón tay của Khúc Dany đặt ở trên môi, trong lòng khó nén nổi ngạc nhiên, cho là Lương Mặc Nguyên chủ động quyến rũ con gái người ta đi, ai ngờ.....

Vậy mà anh kêu đòi phượng.

"Đồng tiểu thư?"

Giọng nói của Lương Mặc Nguyên rất có từ tính, mức độ rất cao, nghe qua một lần sẽ rất khó quên, nghe một tiếng "Đồng tiểu thư" này ở phía sau vô cùng phong phú đặc biệt, Đồng Á cũng cho là mình gặp quý, bởi vì cô vừa mới thấy tin nhắn kia của Thang Mật, người này làm sao lại xuất hiện rồi?

Vô tình gặp gỡ này còn kinh khủng hơn so với gặp quý.

Đồng Á kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn theo tiếng gọi, Lương Mặc Nguyên đứng ở chỗ không xa, hôm nay anh một thân trắng, tây trang màu trắng, quần dài màu trắng, anh mặc đồ trắng tây trang thật sự rất đẹp mắt, có vẻ đặc biệt thân sĩ ưu nhã.

Hai mắt mở to, cô vẫn có chút không tin người đứng trước mặt này là anh. Đồng thời cũng chú ý tới cô gái đứng bên cạnh anh, tóc ngắn màu đen, người mảnh mai khéo léo, trai tài gái sắc, hai người rất xứng đôi, hết sức đẹp mắt. Đồng Á nhớ tới cô ấy, ngày đó Lương Mặc Nguyên cho cô mượn khăn tay đã gặp qua.

"Lương Tiên Sinh, anh..... làm sao lại ở Đình Thành?" Đồng Á khẽ mỉm cười với Khúc Dany. Cũng ngay tại lúc này, Khúc Dany chợt nhớ tới mình đã gặp qua vị Đồng tiểu thư này ở nơi nào.

Khúc Dany liếc nhìn Lương Mặc Nguyên ở bên cạnh, vẻ mặt của người này cũng không khác thường, hợp tác nhiều năm như vậy, những biến hóa nhỏ bé vụn vặt, thông minh như Khúc Dany làm sao không biết. Cô gái trước mặt này, ở trong lòng của người bạn thân cô, có lẽ không giống với bạn bè khác phái của anh. Nghĩ tới đây, Khúc Dany không tự chủ nhếch môi nhẹ, trong lòng muốn xem kịch vui.

Thu hết vẻ mặt suy sụp của Đồng Á vào mắt, trong lòng Lương Mặc Nguyên bỗng nhiên có chút thay đổi, nâng lên một bên khóe môi, lộ ra một nụ cười đẹp mắt: "Đình Thành có một hạng mục phải làm, có hẹn với lãnh đạo trong thành ăn cơm chỗ này. Còn cô, ăn cơm xong chưa?"

Đồng Á gật đầu một cái, bắt đầu bịa chuyện: "Ăn rồi....." Cũng ngay tại lúc này, bóng đèn trong đầu đột nhiên "bành" một cái sáng ra, mới vừa tỉnh ngộ lại, mới vừa ở trong phòng cha nghe được "Lương tổng" mới không phải trùng hợp, cùng với nhiều chi tiết nổi lên: trong phòng đầy người ngồi lại có tình để trống hai cái ghế, là bởi vì còn có hai người chưa đến, chỉ sợ sẽ là hai người trước mắt kia.

Lúc này, điện thoại di động Khúc Dany kêu, cô bắt máy nghe một lát, vội vã nói một câu "Đến đây", cúp điện thoại.

"Mặc Nguyên, thời gian không còn sớm, chúng ta đi thôi. Đồng tiểu thư, xin lỗi, chúng tôi còn có chuyện, đi trước một bước." Khúc Dany nói.

Đồng Á thông cảm nói: "Tốt, vậy tôi không quấy rầy các người, Lương Tiên Sinh." Cô nhìn nhìn Khúc Dany, lại không biết gọi làm sao, dừng một chút, "Vị tiểu thư này, hẹn gặp lại."

Khúc Dany vươn tay: "Tôi tên là Khúc Dany."

Đồng Á bắt tay với cô: "Khúc tiểu thư, chào cô."

Gặp thoáng qua, Lương Mặc Nguyên chợt lên tiếng: "Đồng tiểu thư."

Đồng Á dừng bước, nghiêng đầu nhìn anh, mỉm cười: "Hả? Còn có việc sao, Lương Tiên Sinh?"

Lương Mặc Nguyên mỉm mỉm môi, dừng lại trong giây lát, tựa hồ đang châm chước lời nói: "Buổi tối bớt thời gian tôi mời cô ăn cơm, có chuyện muốn nhờ cô giúp một tay."

Đồng Á chợt bị điện giật một phen.

Ánh mắt của Lương Mặc Nguyên phóng điện, không liên quan thích và yêu. Chỉ cần ở bên trong nửa mét nhất định sẽ bị điện giật tới, càng gần thì lực sát thương càng lớn.

Trong nháy mắt, đại não như ngưng hoạt động, gần như không còn kịp suy nghĩ nữa mà đồng ý: "Được."

Đuôi mắt cong lên, trong ánh mắt đen nhánh hội tụ thành ngôi sao sáng: "Được, cứ quyết định như vậy đi. Hẹn gặp lại."

Đồng Á đi về phía trước một lát, dừng bước chân lại, khẽ dừng chân, cuối cùng không quay đầu lại, luôn luôn bước đến lối đi của thang máy.

Đi không bao lâu, cô ý thức được một vấn đề nghiêm trọng: cô và Lương Tiên Sinh không có trao đổi cách thức liên lạc! Cũng ngay tại trong nháy mắt này, Đồng Á che giấu phát hiện, theo từ trong đáy lòng mà nói, cô rất chờ mong lần nữa chạm mặt với Lương Mặc Nguyên, cũng rất tò mò anh muốn cô giúp chuyện gì. Đó đích thực là ở chung vô cùng thoải mái với một người, giống như liều thuốc quan tâm mới mẻ rót vào cuộc sống vô vị buồn tẻ của cô.

Mong đợi, tóm lại là một chuyện siêu cấp tốt đẹp.

Trong lòng không khỏi thay đổi tốt hơn.

***

Chuyện hạng mục nói với cán bộ cao cấp Đình Thành rất vui vẻ.

Trên đường trở về, Khúc Dany và Lương Mặc Nguyên ngồi chung một xe, toàn bộ hành trình anh đều không nói gì, cúi đầu loay hoay điện thoại di động.

Khúc Dany không che giấu được tò mò, tiến tới nhìn, trùng hợp bắt gặp được bạn tốt đang viết lý do, nhanh chóng đánh xong ba chữ "Lương Mặc Nguyên", Khúc Dany phớt xịch bật cười, bả vai đẩy đẩy anh: "Chẳng lẽ anh muốn theo đuổi người ta sao?"

Lương Mặc Nguyên nhìn màn hình nửa giây, nhắc nhở đã gửi đi thành công, khẽ nhướn mày: "Hả?"

Nghe giọng điệu tâm tình không tệ, Khúc Dany vẫn là cười: "Buổi tối ước hẹn cũng không cần trợ lý em đi theo chứ?"

Trong giọng nói của anh nở chút nụ cười: "Buổi chiều cho em nghỉ phép."

Hiện tại đến phiên Khúc Dany nhướn mày: "Vậy em đây trở về Hạng Thành rồi, ông chú anh sẽ không có ý kiến chứ?"

Lương Mặc Nguyên liếc nhìn cô: "Trở về lấy phương án ra điều chỉnh, còn có phía hợp tác nước Mĩ bên kia....."

"Tốt lắm tốt lắm." Khúc Dany làm tư thế OK: "Anh yên tâm ước hẹn của anh đi." Thuận tiện vỗ vỗ bờ vai của anh: "Cố gắng lên!"

"Không phải ước hẹn. Là thật sự có chuyện muốn nhờ cô ấy giúp một tay." Lương Mặc Nguyên nhấn mạnh.

Khúc Dany cười hi hi: "Trong lòng anh nghĩ như thế nào em không rõ ràng lắm, đều là em dùng nhiều năm phán đoán của mình nên đối với anh rất hiểu rõ." Dừng một chút, cô nhìn nhìn Lương Mặc Nguyên, anh như có điều suy nghĩ vượt đồng hồ trên cổ tay, Khúc Dany tiếp tục nói: "Em còn nhớ anh đã nói sẽ không kết hôn, qua nhiều năm như vậy anh vẫn không có tìm, nhưng là bây giờ, nay không bằng xưa, chủ bị bệnh liệt giường, mà anh chỉ còn lại một thân một mình, chuyện vụn vặt đa dạng, anh không làm bằng sắt cũng không thể vĩnh viễn trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, anh cũng sẽ bị thương cũng sẽ đau lòng, nếu như khi đó em không ở bên người anh, anh nên rõ ràng, em không thể nào vĩnh viễn ở bên cạnh giúp đỡ anh, một ngày nào đó em cũng sẽ lập gia đình cũng sẽ có gia đình và đứa bé của mình, nếu như cho đến lúc này, Mặc Nguyên, anh nhất định sẽ rất cô đơn. Anh xem, hiện tại ngay cả Hứa Gia Trạch cũng đã tìm được cuộc sống của riêng mình, anh thật sự không suy nghĩ một chút, chuyện kết hôn?"

Câu cuối cùng kia, Khúc Dany nói đặc biệt cẩn thận.

Lương Mặc Nguyên thật lâu không mở miệng.

Anh biết rõ, Khúc Dany nói từng câu từng chữ đều rất có đạo lý, thậm chí có thể đi sâu vào nội tâm. Anh đã có thói quen có cô ở bên người an bài xong tất cả cho mình, cũng có thói quen làm cuộc sống trở thành bạn bè, anh không cần nhớ những chuyện nhỏ nhặt kia, cần bản không cần, người bên cạnh sẽ thay anh chuẩn bị toàn bộ tốt nhất.

Mà nay, có một số việc hình như lặng lẽ thay đổi. Thứ nhất chính là Hứa Gia Trạch kết hôn. Cũng đã không thể bừa bãi giống như trước, không thoải mái liền kéo đối phương đi uống rượu, anh ta có gia đình càng thêm bận rộn. Trước kia anh rất ít cân nhắc đến những thứ này.

Khúc Dany đặt đôi tay ở trên đùi hần, "Mặc Nguyên, chúng ta đều vô cùng lo lắng anh. Anh nên tìm người rồi, nói chuyện yêu, sau đó kết hôn, anh phải yêu cô ấy, chờ cô ấy, hai người âm áp bao dung lẫn nhau vượt qua những ngày còn sống."

Lương Mặc Nguyên liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, mấy giây về sau xoay đầu lại đối mặt với Khúc Dany, trong mắt chợt lóe lên vẻ mặt phức tạp, tươi cười nhiều hơn một phần bất đắc dĩ.

"Dany em biết không, một người độc thân quá lâu sẽ quên cảm giác muốn yêu thương, cũng sẽ biến thành lùi bước. Anh thật sự có chút cảm tình với Đồng Á, thế nhưng cảm tình tốt ấy còn chưa đủ để trở thành động lực để anh tiến tới, nhưng là không biết vì sao, mỗi lần thấy cô ấy, anh đều không nhận được muốn dựa dẫm vào cô ấy, sẽ nói với chính mình, muốn thử một lần hay không."

Chuyên gia nói chuyện yêu Khúc tiểu thư cười to vỗ bả vai của anh: "Lương Mặc Nguyên, em có thể xác định cho anh biết, anh yêu cô ấy. Đi thử một lần đi, em tán thành anh đi thử một lần, nói không chừng cuộc sống sẽ xuất hiện bước ngoặt mới thì sao?"

Vậy thì đi thử một lần thôi.

Thất bại lại có làm sao đây?

Lương Mặc Nguyên nhìn bạn tốt, nhàn nhạt cười.

Một ánh sáng tà tà bắn vào bên trong xe, đánh vào tây trang màu trắng của anh, thật là đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Editor: Tiểu Ly Ly.

Ngần lẩn vì bạn.

——《 Người đuổi điều. 》

Ra ngoài khách sạn, Đông Á ngồi ở trong xe một lúc, nghiên cứu tin tức mà Thang Mật đưa cho cô.

"Hôm nay Lương Mặc Nguyên đến Đình Thành, các cậu có gặp mặt nhau hay chưa?"

Càng xem càng cảm thấy những lời này có cái gì đó không đúng.

Đông Á cắn môi, ngón tay để ở trên bàn phím, nghĩ tới nghĩ lui, gửi một mặt dấu chấm hỏi đi qua.

Đói bụng rồi, ra đường đi kiếm đồ ăn.

Cô ném điện thoại sang bên cạnh, suy nghĩ mấy chỗ ăn cơm, mở danh sách ra. Ăn cơm trong một tòa nhà thương mại, giải quyết xong bữa trưa, thuận tiện có thể đi dạo phố tiêu thực.

Ban đầu trở về Đình Thành, Đông Á có chút do dự. Cô học đại học ở Lâm Thành, về sau tốt nghiệp rất nhiều sinh viên, bao gồm bạn bè ở Đình Thành đều lựa chọn ở lại nơi này hoặc là đi vùng khác phát triển, trở về Đình Thành gần như không có, cô trở về ngược lại xa cách với bạn bè hơn, mặc dù tình cảm vẫn còn, nhưng rất lâu mọi người ai bận việc nấy, không có thời gian tụ họp chung một chỗ, một năm trôi qua cũng chỉ có ngày nghỉ tết âm lịch sẽ có một cuộc tụ họp nhỏ. Mọi quan hệ với các đồng nghiệp lại rất hài hòa, nhưng đó là một cảm giác khác. Cũng giống như mấy vị thầy cô giáo trong phòng làm việc Đông Á, mọi người đều có gia đình của mình, thậm chí đã là mẹ của hai đứa bé, bình thường nếu có thể hẹn ra ngoài một mình cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Phạm vi rất nhỏ, thậm chí biến hóa chỉ một. Có lúc trong phòng làm việc trêu chọc cô: "Á Á, trong trường đại học nếu cô nói chuyện yêu, nói không chừng hiện tại đứa bé đều đã có. Cô đó, chính là quá thành thực rồi."

Đông Á cũng sẽ khờ khạo mà nghĩ, Đúng vậy, làm sao lại thành thật như thế đây? Cuối cùng cũng không có bởi vì chăm chỉ đọc sách để kiếm được nhiều tiền, ngay cả một bạn trai cũng không có.

Suy nghĩ một chút vẫn còn rất thiết thòi.

Lúc học đại học cô đã làm chuyện gì đây?

Có lẽ chỉ có hai chuyện là vội vàng chạy đến thư viện và yêu đơn phương Đường Tuấn mà thôi.

Cuối cùng thì sao?

Cuối cùng.....

Đường Tuấn kết hôn.

Hiện tại Đông Á rất ít suy nghĩ tới Đường Tuấn, đó là vết thương mà cô chôn sâu ở trong đáy lòng, một ngày nào đó sẽ khép lại, cô tin tưởng là như vậy. Chỉ là cần phải có thời gian, cần rất nhiều rất nhiều thời gian lấp đầy đi. Đối với quá khứ những ngày yêu mến đơn phương kia, những thứ thanh xuân và u mê kia, những thứ trẻ trung kia tốt đẹp hoặc là đau đớn, rất nhiều lần cô đều lựa chọn đi quên lãng, chưa từng có hối hận, cho nên, những kinh nghiệm kia, bỏ lỡ, chỉ là không thuộc về cô mà thôi, bởi vì vậy mà cô có được một tấm lòng khoan dung rộng rãi, không có gì khó chịu, đó là sinh mạng phải thừa nhận, thay vì nói đau, hơn xác thực mà nói là lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Từ đầu đến cuối cô vẫn bình thản, luôn luôn nhìn về phía trước, về sau khi tỉnh ngộ, thỉnh thoảng quay đầu lại, cảm ơn những kinh nghiệm đã qua đi, nó

đã để lại cho cô những đau đớn và hành hạ trong quá khứ.

***

Tin nhắn của Thanh Mật gửi lại trong lúc Đông Á đang ăn cơm.

Mở ra, là một đoạn giọng nói: anh ta đang có một hạng mục phải làm ở Đình Thành, nghỉ tiết Đoàn Ngọ muốn nghỉ ngơi ở chỗ của cậu, cần một người dẫn đường, tớ liền đề cử cậu với anh ta, tớ cho là anh ta sẽ đi tìm cậu."

Đông Á nhớ tới trước khi chia tay Lương Mặc Nguyên có nhắc tới chuyện xin cô giúp một tay, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện này? Đông Á có một chút buồn bực.

Lương Mặc Nguyên muốn tìm một người dẫn đường cũng không khó chứ?

Đào mắt vừa nghĩ, ừ, có thể là vì tiết kiệm tiền thôi.

Đông Á hồi phục giọng nói: "Anh ấy ăn cơm với ba của tớ, mới vừa rồi tớ đi khách sạn đưa tài liệu cho ba đã gặp phải anh ấy, hạng mục mà anh ấy làm hình như là của ba tớ."

Không quá một phút, Thanh Mật hồi đáp: "Đây là duyên phận, hai người có hy vọng." Đông Á còn chưa xem xong, Thanh Mật lại nói: "Lương Mặc Nguyên này cái gì cũng tốt, chỉ là có chút khó chịu, tớ xem giúp cậu rồi, rất xứng đôi với cậu. Chỉ hỏi cậu một câu, người này cậu có muốn hay không?"

Muốn hay là không muốn?

Ước chừng Đông Á suy nghĩ năm giây, lần này không có nói, đổi đánh chữ viết: "Người là cũng không tệ lắm, nhưng anh ấy còn không có nói gì."

Thanh Mật chỉ tiếc rên sất không thành thép: "Cái này gọi là không có bày tỏ! Đây là đã ngầm ra hiệu rồi! Cậu cho là công ty anh ta lớn như vậy, tùy tiện tìm một người dẫn đường không có khó như vậy, đây là anh ta đang kiểm soát đến gần cậu, ời chào, đến gần cậu, em gái ruột của tôi, cậu muốn anh ta nói thế nào, Đông Á anh thích em, anh muốn ở bên em sao? Cười chết rồi, nếu Lương Mặc Nguyên có thể nói ra những lời này thì anh ta cũng sẽ không độc thân lâu như vậy!"

Đông Á cũng chưa có nghe xong, về mặt tái xanh một chút, Thanh Mật lại nói một đoạn: "Lão Hứa mới vừa nói, hôn lễ ngày đó chúng ta liền nhìn thấy được, anh ta tuyệt đối tuyệt đối có cảm tình với cậu! Với tính tình của Lương Mặc Nguyên, tạm thời anh ta sẽ không chủ động nói ra, có thể còn phải quan sát cậu một khoảng thời gian, cậu ngàn vạn lần nghiêm túc một chút cho tớ, người đàn ông này tớ nói cho cậu, cậu bỏ qua lần này sẽ không còn cơ hội khác, tớ và lão Hứa thật lòng hi vọng hai người có thể đến với nhau."

Chuyện này..... Cô còn chưa nói có muốn hay không thì Thanh Mật đã tràn đầy tinh thần, Đông Á có chút sợ: "Nếu như không thành được thì sao đây?"

Thanh Mật quả thật muốn đánh tỉnh cô: "Cậu còn chưa có thử nhìn xem, làm sao biết không được, cậu cũng không phải là người biết lùi bước, cậu phải được, không thể không được!"

Được lắm.

***

Đợi một chút về đến nhà, Đông Á dừng xe xong, vừa nhìn điện thoại di động bên cạnh thật lâu, vì tính đã truyền đến một thông báo có người xin kết bạn.

Đông Á mở ra nhìn, đầu tiên thấy nút màu xanh lá cây bên cạnh hiện lên ba chữ "Lương Mặc Nguyên", tim đập mạnh.

Cô không có nhấn nút đồng ý, mà là nhấn vào danh thiếp, thấy nhóm người phù dâu phù rể lần trước trong buổi lễ kết hôn của Thanh Mật. Nhóm người đó đã lâu không có nói chuyện phiếm, Đông Á đã sớm xóa bỏ, không ngờ Lương Mặc Nguyên cần còn giữ lại. Trong lòng Đông Á xẹt qua một cảm giác vi diệu*.

Vi diệu*: tế nhị, tinh xảo, nhỏ bé, khéo léo. (Ly để nguyên vi diệu vì nghĩ từ đó thích hợp hơn khi ghi thẳng nghĩa ra.^^)

Về sau đồng ý, hộp thoại lập tức nhảy ra: Lương Mặc Nguyên.

Tiếp theo, trong vòng tròn màu xám tro: bạn đã thêm Lương Mặc Nguyên vào, bây giờ có thể bắt đầu trò chuyện.

Đông Á suy nghĩ một chút, vẫn là do cô mở đầu thôi.

Cần ngón tay nghĩ thật lâu, còn chưa nghĩ ra câu gì, Lương Mặc Nguyên đã gửi tới: "Đông tiểu thư, có ở đây không?"

Đông Á không nghĩ như thế nào, nhanh chóng gửi một tin nhắn đi.

Trên hộp thoại nhảy ra "Đối phương đang nhập vào", không tới mấy giây, vì tính gửi tới: "Sáu giờ tối có rảnh không?"

Đông Á: "Có."

Lương Mặc Nguyên: "Được, trước 10p tôi sẽ đến đón cô."

Đông Á có cảm giác rất kì lạ.

Nhìn đối thoại từ đầu tới cuối của hai người xem qua một lần.

Lương Mặc Nguyên một câu cũng không nói thừa, lời nói tựa như muốn một lòng giải quyết công việc chung.

Thang Mật nói anh ấy ngấm ra hiệu rất mạnh mẽ.

Giả thôi.

Cô làm sao một chút cũng không nhìn ra.

Có lẽ là thấy cô không có trả lời, Lương Mặc Nguyên gửi địa chỉ xác nhận của cô.

Đây là địa chỉ lần trước cô ghi trên bệnh án, vậy mà anh vẫn còn nhớ rõ..

Đông Á: "Anh không quen thuộc với những nơi ở Đình Thành, sợ sau đó anh sẽ lạc đường, vậy anh gửi địa chỉ cho tôi...tôi sẽ đi tìm anh."

Không tới vài giây, Lương Mặc Nguyên: "Tôi có tài xế."

Tài xế?

Đông Á có chút lơ mờ.

Có tài xế còn tìm cô dẫn đường làm gì?

Cô có chút không hiểu suy nghĩ của vị tiên sinh này rồi.

Đông Á không dám suy nghĩ nhiều, gửi lại một chữ được.

Qua thật lâu cũng không còn thấy anh hồi âm lại.

***

Buổi trưa Đông Á ngủ một giấc nhỏ, tỉnh lại vừa lúc đã ba giờ, toàn thân ra mồ hôi, dứt khoát tắm một cái, đi giặt quần áo, phơi cho khô, chờ làm xong tất cả đã gần bốn giờ. Cô đứng ở trước tủ quần áo rất lâu, tự hỏi cô nên mặc bộ đồ nào cho phù hợp với bộ tây trang màu trắng mà Lương Mặc Nguyên đã mặc vào ngày hôm nay.

Đông Á thừa hưởng genes tốt của ba Đông Tổ Văn, Đông Tổ Văn thuộc dạng người cho dù có đi đến nơi bình thường cũng sẽ mặc âu phục đeo caravat, giày da màu đen vẫn luôn được lau chùi sáng bóng, ông cho là ăn mặc sạch sẽ khi đến gặp người khác là phép lịch sự cơ bản nhất, đó cũng là tôn trọng người ta.

Chọn quần áo xong, cô trang điểm sơ qua một chút, xong việc toàn bộ, thời gian vừa chỉ đúng năm giờ mười lăm phút, trên đường Triệu Mai và Đông Tổ Văn một trước một sau gọi điện thoại tới đều nói không trở lại ăn cơm tối, nói cô tự mình giải quyết. Đông Á cũng sớm đã thói quen. Thời gian còn lại cô xử lý mấy cái tin tức. Mọi người trong trường học đang thảo luận tổ chức buổi tiệc chia tay, tiền cô đi chi nhánh dạy học, người mở đầu là Dư Côn. Hơn hai trăm tin nhắn chưa đọc, Đông Á tồn không ít thời gian nhìn kỹ một lần, sau khi xem xong tràn đầy cảm động.

Cô nghĩ lần trước lương của ban tổ trưởng đã chi cho bữa ăn của các lãnh đạo cao cấp, trên hành lang còn gặp được Dư Côn, anh ấy hỏi cô có phải đi chi nhánh dạy hay không. Đông Á nói phải. Dư Côn không nói gì, chỉ dặn cô chú ý giữ gìn sức khỏe. Trong khoảng thời gian này cô đối với anh như gần như xa, anh có thể cảm thấy. Anh nói: "Đông Á, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng tôi hiểu rõ, nếu như cô thật sự không có cảm giác với tôi, không sao, chúng ta còn có thể làm bạn, không phải sao?"

Trên thế gian này tình cảm có rất nhiều loại, tình thân, tình bạn bè, tình yêu, giữa người với người, giữa người và động vật.....

Tình cảm bạn bè còn lâu hơn so với tình yêu.

Dư Côn bình thường trở lại, cô cũng vậy.

Năm giờ năm mươi phút, điện thoại của Lương Mặc Nguyên đúng lúc reo lên.

Anh ấy đang dưới lầu chờ cô.

Đông Á lấy được ví tiền và chìa khóa, đi giày vào xuống lầu. Chiếc xe Cayenne màu đen kia lẳng lẳng dừng ở vòng dây xanh bên cạnh, Lương Mặc Nguyên đứng ở bên cạnh xe đợi cô. Đông Á mỉm cười đi về phía hần. Lương Mặc Nguyên cong khốe môi lên, xoay người mở cửa xe cho cô, làm dáng vẻ xin mời.

Lương Mặc Nguyên chú ý tới cô thay quần áo khác, ăn mặc tỉ mỉ, chi tiết xử lý vừa đúng, không tự chủ giương cao khóe môi. Trước khi Đông Á tới cô ý xem qua những nhà hàng có danh tiếng tốt ở Đình Thành, Lương Mặc Nguyên lạ nước lạ cái, theo lý cô nên tận tình hướng dẫn.

Mới vừa ngồi lên xe, Lương Mặc Nguyên hỏi cô có muốn giới thiệu một nhà hàng tốt hay không.

Gãi đúng chỗ ngứa.

Đông Á mở cuốn sổ ghi chép ra: "Tôi chuẩn bị mấy nhà hàng có danh tiếng tốt ở Đình Thành, cũng không biết khẩu vị của Lương tiên sinh như thế nào?"

Lương Mặc Nguyên khẽ cười nói: "Đông tiểu thư có lòng, tôi còn chưa từng ăn món ăn bốn bang* ở Đình Thành."

Món bốn bang: một món chính ở Thượng Hải.

"Món bốn bang? Không thành vấn đề." Đông Á chỉ vào tên của nhà hàng thứ hai trong cuốn sổ ghi chép, cười nói: "Nhà hàng này rất tốt, bảo đảm ngài ăn được món bốn bang chính tông nhất."

Ánh mắt Lương Mặc Nguyên dừng lại ở ngón tay trên màn hình, ánh sáng phản xạ yếu ớt của màn hình điện thoại di động tôn lên ngón tay mảnh khảnh trơn bóng càng thêm xinh đẹp, móng tay không có bôi bất kỳ vật gì, để lại một chút xù móng tay, ngoài lẽ cắt cực kỳ mượt mà chỉnh tề..

Tầm mắt chậm rãi dời bên trên, nhìn cô một cái, cười đến vẻ mặt thích thú: "Tôi nghe Hứa phu nhân nói cô nấu ăn rất tốt."

Hứa phu nhân?"Thang Mật?"

Lương Mặc Nguyên gật đầu.

Xung hô này rất thú vị, lần sau cô cũng thay đổi, muốn gọi Thang Mật là Hứa phu nhân.

Đông Á ngượng ngùng cười cười: "Cũng không có quá lợi hại, chủ yếu là Thang Mật không biết làm món ăn, cô ấy nói tất cả những người biết nấu ăn đều nấu rất tốt."

Lương Mặc Nguyên nhìn cô một cái, chỉ là nở nụ cười.

Có lẽ là Đông Á ảo giác, cô làm sao thấy được Lương Mặc Nguyên này nở nụ cười có chút cưng chiều.

Đông Á nhẹ nhàng ho khan một tiếng, có chút lúng túng nhìn đi chỗ khác.

Tác giả có lời muốn nói:

Đại di mục viếng thăm, nội dung không nhiều lắm, mong tha thứ.

Sẽ không ngược, sẽ rất ngọt rất ngọt, chỉ là có chút chậm mà thôi.

Sẽ viết cuộc sống sau khi cưới, Đông Khương liên hiệp với Tống Chiêu Nam sẽ viết ở ngoại truyện.

Thích bọn họ, rất ưa thích rất ưa thích.

Mong các bạn cũng thích.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Editor: Tiểu Ly Ly.

Đây là lần đầu tiên một mình Đông Á đi ăn với Lương Mặc Nguyên.

Nói không hơi hộp căng thẳng là giả.

Tiệm này Đông Á đã tới nhiều lần, lần đầu tiên cảm thấy ánh đèn trong phòng lò mờ như vậy. Ngồi ở đối diện là người đàn ông đang cúi đầu, ngón tay cầm bút, khớp xương rõ ràng, rừ mắt nghiêm túc nghiên cứu thực đơn, ánh đèn yếu ớt hắt lên trên mặt, chiếu xuống một vùng bóng râm.

Đột nhiên, Lương Mặc Nguyên ngừng đầu lên, cười nói với cô: "Đồng tiểu thư, cũng là nên để cô giới thiệu thôi."

Gương mặt giấu ẩn ở dưới ánh đèn giống như mỏ vàng bạc dưới ánh mặt trời, phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt. Hồ hấp Đông Á hơi chậm lại, mới chợt giật mình phát hiện thì ra cô đã theo dõi nhìn anh chăm chăm đến mất hồn rất lâu.

Anh làm như biết, lại làm như không biết, cứ như vậy ôn hòa nhìn cô, khoe miệng mỉm cười và ánh sáng trong mắt, khiến Đông Á liên tiếp mất hồn.

Hôm nay cô sao vậy?

Chẳng lẽ thật sự động lòng với Lương tiên sinh.

Đông Á miễn cưỡng nở nụ cười, bên kia bình tĩnh, cô đưa mắt Lương Mặc Nguyên, thấy anh đi lấy một quyển thực đơn khác để ở trên bàn Lương Mặc Nguyên đặt bút vào trong tay cô, phía trên còn có lưu giữ nhiệt độ của anh, dưới ánh đèn mờ nhạt, hơi một chút mập mờ. Sau một phút kia, toàn thân Đông Á cứng ngắc, nhịp tim tăng lên, không dám ngừng đầu, không cách nào mở lời.

Cô sợ.

Không cẩn thận phát ra âm thanh run rẩy bán đứng cô.

Đúng vậy.

Bây giờ cô siêu cấp căng thẳng.

Đông Á rất nhanh nắm cây bút trong lòng bàn tay, hết sức dùng giọng điệu bình tĩnh giới thiệu mấy món ăn nổi tiếng ở nơi này, vẫn như cũ không dám giương mắt nhìn người. Ánh mắt của Lương Mặc Nguyên nhìn thấy trên lỗ tai của cô ửng hồng, đáng vẻ rũ rập vô cùng xấu hổ nhưng vẫn còn muốn làm bộ bình tĩnh, thật đáng yêu. Không nhận được mỉm mỉm môi.

Vì để cho cô giảm bớt căng thẳng, gọi đồ ăn xong, Lương Mặc Nguyên đứng lên: "Đồng tiểu thư, cô ngồi trước, tôi đi toilet."

Thấy anh rời đi, Đông Á như trút được gánh nặng thở ra một hơi.

Lấy điện thoại di động ra, đi vào giao diện WeChat, rất nhanh lại thoát ra ngoài chuyển vào Microblogging*, lướt mấy cái lại lui ra ngoài, không có nhìn vào nội dung.

Microblogging*: là sự kết hợp giữa viết blog và nhắn tin tức thì cho phép người dùng tạo các tin nhắn ngắn để được đăng và chia sẻ với khán giả trực tuyến. Các nền tảng xã hội như Twitter đã trở thành hình thức rất phổ biến của loại blog mới này, đặc biệt là trên web di động - giúp việc giao tiếp với mọi người thuận tiện hơn nhiều so với những ngày khi duyệt web và tương tác trên máy tính để bàn là tiêu chuẩn (giống như Weibo.)

Lương Mặc Nguyên trở lại cũng không lâu lắm, món ăn theo thứ tự lên bàn.

Cảm giác căng thẳng đã được giảm bớt sau khi anh vừa đi khỏi. Ăn món ăn, nói chuyện phiếm, ngay từ đầu cảm giác mất tự nhiên kia hoàn toàn bị biến mất. Đông Á nghĩ đến anh đang làm hạng mục ở Đình Thành, nói đùa: "Có phải muốn ở chỗ chúng ta mở ra một chuỗi khách sạn hay không?"

Lương Mặc Nguyên cúi đầu nhấp một ngụm trà, "Thị trường ở Đình Thành rất có triển vọng, tôi dự định mở rộng giải trí sản nghiệp, nhưng mà bây giờ tất cả đều vẫn còn ở trong dự kiến, dự định của tôi đến nơi này ở mấy ngày, sẽ chọn mấy ngày nghỉ tết Đoan Ngọ, không biết Đồng tiểu thư có rảnh rỗi hay không, có đồng ý tạm thời làm người dẫn đường cho tôi hay không?"

Trong mắt hiện ra ánh sáng nhạt, nụ cười nhàn nhạt. Đông Á gật đầu một cái: "Được." Cúi xuống, cô giải thích, "Trước Thang Mật có nói qua việc này với tôi, không thành vấn đề."

Lương Mặc Nguyên cầm ly trà, nâng lên uống "Cảm ơn." Về mặt chân thành.

Đông Á cũng đi cầm ly trà lên ý bảo nói: "Không khách khí."

Vốn cũng không phải là ra ngoài hẹn hò, ăn cơm xong, không có ở lâu bên ngoài, Lương Mặc Nguyên dùng xe đưa cô về nhà, đơn giản một câu tạm biệt, sau khi cô xuống xe, xe của anh biến mất ở cửa chung cư.

***

Tết Đoan Ngọ được nghỉ dài hạn, Đông Khương về nhà. Triệu Mai và Đông Tổ Văn ít khi không có xã giao, người một nhà vui vẻ hòa thuận ăn cơm tối. Sau bữa cơm chiều, Đông Khương lấy quà tặng ra phát cho mọi người. Sau khi chia xong, đầu dựa vào trên vai Đông Á xem ti vi: "Chỉ, ngày mai chúng ta ra đường đi dạo một chút đi, em rất lâu không có mua quần áo rồi."

"Ngày mai....." Đông Á đang gọt vỏ trái táo lại dùng tay.

"Chẳng lẽ chị có hẹn?" Về mặt của Đông Khương hiện lên hứng thú.

"Có một người bạn muốn tới Đình Thành chơi." Đông Á dời chú ý lực lại trên quả táo trong tay, giọng nói rất nhạt.

"Vậy sao " Đông Khương gãi gãi gáy, hỏi tới: "Nam hay nữ vậy?"

Đông Á lần nữa dừng lại, dánh về do dự khiến cho Đông Khương càng thêm hứng thú, ôm lấy cổ của Đông Á: "Chị, chẳng lẽ chị đang nói chuyện yêu chứ?"

"Nào có?" Đông Á nhét trái táo gọt xong vào trong tay cô, đứng lên: "Không để ý tới em, chị đi tắm "

Đông Khương như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng Đông Á đi vào trong phòng, chẹp chẹp gặm quả táo: "Kỳ lạ, là nữ thì sao lại khó nói. Có ma!"

Đông Á tắm xong thổi xong tóc đi trở về trong phòng, mở điện thoại đi động lên nhìn thấy tin nhắn của Lương Mặc Nguyên gửi cho cô, nói anh đến Đình Thành, mới vừa tắm xong ở khách sạn.

Bình thường Đông Á có thói quen sử dụng giọng nói, nhưng anh gửi tới là chữ viết, khi có giọng nói trả lời tin nhắn anh cứ có cảm giác là lạ. Vì vậy cũng liền dùng chữ viết. Nghĩ đến hành trình ngày mai đã được sắp xếp, nếu làm người dẫn đường, khẳng định Lương Mặc Nguyên này đã vạch ra kế hoạch đi chỗ nào, vì để đảm bảo đã đạt được mục đích không khỏi hỏi nhiều một câu, kết quả, đối phương gửi tới căn bản không có quan hệ với việc này.

Lương Mặc Nguyên: "Viết chữ quá phiền toái, số điện thoại đi động bao nhiêu, thuận tiện gọi điện thoại được không?"

Đông Á không đành lòng nhắc nhở anh, thật ra thì có thể gửi bằng giọng nói, thôi, anh muốn gọi điện thoại thì gọi thôi. Mã số gửi tới không bao lâu, điện thoại đi động liền vang lên.

Đông Á liếc nhìn mã số tương ứng là Hạng Thành, vang lên một lúc lâu mới nhận.

Đông Á: "Lương tiên sinh sao?"

Lương Mặc Nguyên: "Hi."

Một tiếng "Hi" này điện giật vô cùng mạnh, chấn động cách nhau bởi một tầng thật mỏng, giống như thổi hơi ở bên tai cô, dòng âm thanh bình thường sẽ không mang đến cảm giác thân thiết ở khoảng cách gần như vậy, mà người vô cùng. Đông Á không ngờ tới hiệu quả lại chấn động như vậy, đột nhiên không có phòng bị, trong lòng run một cái, vội vàng để điện thoại đi động ra xa một chút.

Đông Á nghĩ đến chuyện chính, tiếp theo mới hỏi tới vấn đề: "Ngày mai anh muốn đi nơi nào, tôi trước chuẩn bị một chút."

Cô nghe được chỗ của anh có tiếng động vang động lên, giống như đang tìm đồ vật gì đó, dánh về rất phiền não: "Xin chờ một chút, ah, hộp điều khiển tivi ở nơi nào rồi?"

Đông Á không nhìn được muốn cười to, đã quen thuộc với việc anh có dánh về nghiêm trang, hiếm khi gặp được Lương Mặc Nguyên có tinh thần thả lỏng như vậy, không hiểu đâm vào điểm mạnh. Trong đầu cô hiện ra anh đang trong phòng mang dép đi tới đi lui tìm hộp điều khiển tivi, đặc biệt thú vị.

"Tôi muốn tắt tv, quá ồn ào rồi." Lương Mặc Nguyên ở bên kia giải thích nói.

Cẩn thận nghe, có thể nghe được từ trong microphone truyền tới âm thanh ồn ào của TV.

Đông Á nói: "Không vội, tôi chờ anh."

Không tìm được hộp điều khiển tivi, anh đơn giản tắt nguồn điện đi, thoải mái tựa vào đầu giường tiếp tục nói chuyện điện thoại, nói lại vấn đề mới vừa rồi của cô, "Không cần chuẩn bị, ngày mai cô đi tới là được, còn nữa..." Lương Mặc Nguyên dừng một chút, giọng nói khẽ biến hóa, dùng giọng điệu mà bình thường Đông Á chưa từng nghe qua: "Đông tiểu thư, ngày mai có thể phải làm phiền cô lái xe tới đón tôi, xe của tôi để cho trợ lý của tôi mượn rồi."

Đông Á nghe xong, nửa ngày chưa kịp phản ứng, chuyện này.....

Giọng điệu này của Lương Mặc Nguyên..... Thế nào nghe đều giống như đang làm nũng với cô vậy.....

Cô rất hoài nghi, vị tiên sinh đang nói chuyện điện thoại với cô là Lương Mặc Nguyên giả sao.

Thật ra thì Đông Á không biết, tinh thần thả lỏng của Lương Mặc Nguyên nói chuyện đúng là như thế này.

Hôm nay anh quá mệt mỏi, tắm xong liền thỏa mái nghỉ ngơi, sau đó nói chuyện cũng không nghiêm túc như vậy. Thật sự bình thường tưởng như hai người.

"Được rồi." Đông Á lau lấy cái trán, nói tiếp: "Sáng sớm ngày mai mấy giờ đi khách sạn đón anh?"

"Bình thường mấy giờ cô rời giường?"

Đông Á suy nghĩ một chút, vừa định trả lời, nghe được đối phương nói: "Tới theo thời gian như thường ngày của cô là được."

"Vậy sao." Như vậy là tùy ý?

"Cô muốn đi ngủ chưa?" Lương Mặc Nguyên hỏi.

"..... Ừ." Đông Á có chút không hiểu được suy nghĩ của anh.

Tiếng gõ cửa vang lên, truyền đến tiếng gọi của Đông Khương: "Chị, em vào được không?"

Đông Á đáp một tiếng.

Lương Mặc Nguyên "Hả?" một tiếng, Đông Á giải thích: "Là em gái của tôi."

"Cô còn có một em gái?"

"Ừ."

"Nhà cô có mấy đứa trẻ?"

"Tôi và em....." Nói còn chưa dứt lời, Đông Khương đi tới: "Chị, đã trễ thế này chị vẫn còn đang nói chuyện điện thoại sao, ai đó ai đó?" Đông Khương bước bình đến gần muốn nghe.

Đông Á có chút lúng túng, lắc mình dùng thân thể ngăn cản Đông Khương, Lương không làm cho cô thấy khó xử: "Nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon, sáng mai gặp." Cắt đứt lúc, anh ngáp một cái, Đông Á nghe được.

Là anh muốn ngủ đi, Lương tiên sinh. Đông Á không tự chủ ở trong lòng châm chọc.

Lần đầu tiên tiếp xúc Lương tiên sinh có chút không giống với bình thường như vậy, chỉ là vẫn còn rất thú vị.

Nhưng mà bây giờ, Đông Á không tâm trạng suy nghĩ những thứ này, Đông Khương đã nghe được trong điện thoại truyền tới giọng nói của người đàn ông, vào lúc này mặt bắt quái* nhìn chị của mình "Chị, thật sự chị đang nói chuyện yêu đương sao?"

Mặt bắt quái*: mặt tò mò, nhiều chuyện

Đông Á bình tĩnh cắt điện thoại di động, không để ý tới em ấy, đi tới tủ treo quần áo chuẩn bị trước quần áo để mặc vào ngày hôm sau. Đông Khương ở bên người cô vòng tới vòng lui không chịu đi, mặt nịnh nọt nói: "Chị, em giúp chị giữ bí mật không nói cho ba mẹ, nhưng chị có thể đáp ứng với em một chuyện hay không?"

Đông Á nghe giọng nói của cô rất cẩn thận, ngừng động tác trong tay lại, cung chiều chỉ chỉ cái trán của em gái mình một cái: "Em có phải làm chuyện xấu rồi hay không?"

"Còn lâu mới có!" Đông Khương cẩn thận lắc lắc tay chị, dùng giọng điệu vô cùng ôn nhu lương thiện nói, "Chị, năm nay nghỉ hè em muốn gặt ba mẹ đi Paris, chị có thể giúp em hay không....."

"Em muốn đi tìm cậu ta sao?" Nụ cười trên môi Đông Á biến mất, đôi mày nhíu lại có chút nặng nề.

Giọng nói Đông Khương hạ thấp xuống: "Em chỉ muốn đi Paris vui đùa một chút, không có quan hệ gì với anh ta."

Đông Á than thở, để tay ở trên vai Đông Khương: "Chị có thể giúp em, nhưng là, bây giờ em vẫn còn là một sinh viên, nhóc con, em cần phải nghĩ kỹ."

Đông Khương xoay bả vai một cái, nước mắt tràn mi: "Chị và ba mẹ đều giống nhau, nhưng mọi người có suy nghĩ qua em là muốn thế nào hay không..... Chị, em thật sự, thật thật rất nhớ anh ta, chị biết mấy năm nay em làm sao chịu đựng nổi, ba mẹ không biết, chẳng lẽ chị cũng không biết sao? Em cho là chị sẽ hiểu em đấy, nhưng chị cũng giống như bọn họ, ngoài miệng nói quan tâm em là tốt cho em, nhưng đó lại cầm sợi dây trói em lại, không cho em tự do, em muốn theo đuổi tình yêu, chẳng lẽ như vậy cũng sai lắm rồi sao?"

Đông Á đau lòng ôm lấy đầu của em gái mình: "Nhóc con, em nghe chị nói, em trước tỉnh táo một chút, em phải đi tìm anh ta, em cho là đó là chuyện của mình em, nhưng là em có suy nghĩ tới mẹ hay không, suy xét gia đình chúng ta, em không thể ích kỷ như vậy, chúng ta biết em rất yêu thích anh ta, nhưng mà, anh ta thích em sao? Em có nghĩ tới hay không, anh ta là lấy một thái độ gì đối với tình cảm của em dành cho anh ta? Chị chính là hiểu rõ tình cảm thâm mến này có tư vị gì, còn lâu mới hi vọng em gái của mình cũng giống như mình, em có biết hay không, có biết hay không nhóc con?"

Mấy câu nói đó không thể nghi ngờ đâm đầy lòng của Đông Khương, cô chậm rãi chậm rãi xui xẻo ở trong ngực chị mình.

Hai chị em ôm đầu khóc nức nở.

Tác giả có lời muốn nói:

Hệ liệt văn thôi, sẽ viết về phần diễn của Đông Khương một chút xíu, chỉ có một chút mà thôi, không ảnh hưởng đến việc đọc, sau đó bởi vì một bộ khác là một tác phẩm năm năm, thời gian có thể sẽ khác nhau, không nên quá so đo

Thích bọn họ, rất ưa thích rất ưa thích.

Mong các bạn cũng thích.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Editor: Hạ Y Lan

Năm giờ, trời dần sáng. Đông Á ngủ không được đành tỉnh giấc, rửa mặt, mặc quần áo tử tế và làm xong bữa sáng, thừa dịp mặt trời còn chưa lên cao, cô lấy tất cả quần áo của cả nhà đi giặt, giặt sạch từng món rồi phơi khô. Chờ làm xong mọi việc, Đông Tổ Vân đã cầm thanh bảo kiếm của mình ra công viên tập thể dục buổi sáng, Triệu Mai cũng tỉnh dậy bắt đầu ăn điểm tâm, Đông Khương ở đâu ư, sinh viên đại học có đặc quyền được ngủ nướng.

Hôm nay Triệu Mai không đi mua thức ăn, hai ông bà đều có bữa tiệc cả ngày, Đông Khương cũng đi liên hoan với các bạn, người một nhà ai cũng có chuyện của mình cho nên nhà bếp tương đối rảnh rỗi.

Đông Á bận rộn suốt buổi sáng, không có thời gian nhìn điện thoại, giặt xong quần áo, cô liếc nhìn đồng hồ treo tường, thời gian vẫn còn sớm, cô nghĩ ngày hôm qua Lương Mặc Nguyên ngủ trễ như vậy, chắc ngày nghỉ thế này sẽ không dậy sớm, vì vậy liền bụng điểm tâm gõ cửa phòng em gái, gõ hai cái nhưng không ai trả lời, Đông Á tự mở cửa đi vào.

Quả nhiên Đông Khương vẫn còn nằm trên giường, bị Đông Á kêu, cô mơ mơ màng màng bò dậy, Đông Á đưa đĩa và chén vào trong tay cô, Đông Khương ngửi được mùi thơm, là mùi vị đã lâu của chị gái mình, lập tức thèm ăn, mở một mắt ra nhìn. ...là bánh mì hấp cô thích nhất, còn có cháo ngô, vừa ăn vừa vui mừng nheo mắt lại: "Vẫn là chị tốt nhất!"

Đông Á sờ đầu em gái, dùng lời nhỏ nhẹ cường chế con sâu mê ngủ của cô em: "Ăn nhiều một chút, ăn xong ngủ tiếp."

"Dạ." Đông Khương gặm một miếng bánh mì thật lớn, nói hàm hồ không rõ: "Chị, hôm nay chị đi chơi ở đâu? Lúc nào thì dẫn bạn trai về cho em biết mất?"

"Bạn trai cái gì....." Đông Á cười nói: "Lát nữa có muốn chị đưa đi không?"

Đông Khương nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Mấy giờ chị mới đi?"

Đông Á như nhớ tới cái gì, đứng lên đi ra ngoài, cô lấy điện thoại ra xem.

Điện thoại bị cô đặt ở đầu giường, có một cuộc gọi của Lương Mặc Nguyên từ mười lăm phút trước, xem ra anh ấy đã dậy rồi. Đông Á nhìn thời gian, đã tám giờ, phải gọi lại thôi.

Chuông reo chưa được mấy tiếng, Lương Mặc Nguyên đã nghe máy, giọng nói lười biếng say lòng người tới hôm qua đã thay bằng chất giọng thường ngày, Đông Á có thể tưởng tượng ra bộ dáng anh mang giày Tây đứng trước mặt.

Đông Khương ăn điểm tâm xong ngủ tiếp, Đông Á cầm chén đĩa rửa sạch, chuẩn bị sơ qua rồi ra cửa. Khoảng tám giờ là một ngày mới bắt đầu, trên đường rất bận rộn, đó là một khung cảnh tươi đẹp phồn hoa, còn chưa đi được bao xa đã bị mắc kẹt, lúc này cô hận chiếc xe của mình không thể mọc thêm đôi cánh bay qua từng lớp vòng vây, Đông Á nghĩ như vậy nhưng thực tế cô vẫn phải kẹt ở đây, xe không mọc cánh, chỉ có thể chấp nhận sự thật. Đông Á gửi một tin nhắn cho Lương Mặc Nguyên: Ngại quá Lương Tiên Sinh, trên đường bị kẹt xe, có thể sẽ đến trễ.

Không đợi quá lâu đối phương đã gửi lại: Không sao.

Đông Á nhìn dòng xe đang di chuyển, để điện thoại xuống, từ từ đạp cần ga rút ngắn khoảng cách. Mười phút lộ trình kéo thành nửa tiếng, đến khách sạn cũng gần chín giờ, Lương Mặc Nguyên ngồi trên sofa ngoài đại sảnh, từ xa xa đã thấy Đông Á đang tiến vào cửa khách sạn, cầm điện thoại định gọi đi, cơ hồ cùng lúc đó, điện thoại của anh cũng vang lên.

Lương Mặc Nguyên không chút do dự bắt máy, nghe được giọng nói êm ái của cô: "Lương Tiên Sinh, tôi đã đến rồi, anh xuống chưa?"

Anh mỉm cười dựa lưng vào ghế sofa, cứ nhìn nhả nhìn cô, lại nói trong điện thoại: "Cô quay đầu thử xem."

Khi anh vừa dứt lời, bóng lưng cô dừng một chút, xoay người lại, ánh mắt tìm kiếm, một giây kế tiếp, cô nhìn thấy anh, con ngươi từ từ sáng lên, khóe miệng cũng cong dần theo, cô không đi tới chỉ đứng đó cười.

Lương Mặc Nguyên cũng không nhúc nhích, anh vẫn dùng tư thế thản nhiên đó tựa lưng vào ghế, chân dài vắt chéo, lẳng lặng nhìn người đang cách mình hai ba mét.

Gần như vậy, lại cảm thấy xa thế kia.

Có chút không rõ, lại gần trong gang tấc.

Lương Mặc Nguyên không biết trong lòng Đông Á đang có cảm xúc gì, nhưng ngay khoảnh khắc này, trong đầu anh khẽ thoáng qua một ý định trước nay chưa từng có, cũng tuyệt đối chưa từng tồn tại, một suy nghĩ có chút điên cuồng.

Anh muốn kết hôn.

Với người con gái này.

Quả thật có chút xúc động không thể diễn tả, nhưng nó bỗng nhiên lao tới giống một kẻ xâm nhập, chính xác mà nói, đó là kẻ xâm nhập khiến anh vui vẻ chịu đựng.

Ánh mắt anh nhìn cô, khóe miệng chỉ nhẹ cười. (Hạ Y Lan)

Đông Á thấy anh đang đối diện đi về phía mình, hơi khần trương.

"Lương Tiên Sinh." Cô gọi anh một tiếng, liên tục giữ nụ cười. Lúm đồng tiền bên khóe miệng cô rất đẹp, làm cho người ta cảm thấy ngọt ngào.

Lương Mặc Nguyên khẽ gật đầu với cô, chỉ là mấy giây đến trước mặt, cúi đầu nhìn qua cô một cái. Trên người cô rất thơm, không phải nước hoa, là một loại hương thơm ngọt ngào, không biết là dùng sữa tắm gì.

"Đi thôi." Anh xoay một bước lớn đi ra phía sau cô, hướng về phía cổng khách sạn, Đông Á vội vàng đuổi theo, đi tới cửa, có mấy chiếc xe đang đậu ở đó, Lương Mặc Nguyên dừng lại, đợi cô đi tới, hỏi: "Đậu xe ở đâu?"

Đông Á chỉ chiếc ở gần kia nhất, Lương Mặc Nguyên liếc mắt nhìn tới, Đông Á mở khóa xe, anh dừng ở bên cửa nhìn: "Muốn tự lái ư?"

Đông Á sững sờ, không hiểu ý của anh.

Lương Mặc Nguyên đi vòng qua chỗ ngồi của tài xế, đến trước mặt Đông Á, thân hình anh vốn cao lớn lại càng đặc biệt cao hơn, cô không thể không ngẩng đầu lên nhìn anh, trong ánh mắt đều là nghi vấn.

Lương Mặc Nguyên nhìn cô, rút chìa khóa xe trong tay cô, trong lúc vô tình ngón tay anh đã chạm vào lòng bàn tay mềm mại của cô, Đông Á cúi đầu nhìn lại, năm ngón tay thon dài cầm chìa khóa khẽ chạm vào tay cô, cười nói: "Trường đua ngựa hơi xa, để tôi lái."

Đông Á có chút mù mịt.

Anh biết đường?

Không phải nói cô làm người dẫn đường sao?

Xuất phát từ lễ phép nên cô không hỏi, ngoan ngoãn ngồi ở tay lái phụ.

Lương Mặc Nguyên nói đến trường đua ngựa đó, nó nằm ở ngoại ô, đã từng là trường đua lớn nhất thành phố, nhưng bởi vì ông chủ đánh bạc thiếu nợ không lỗ, không thể không bán đi, bao gồm trường đua này và các khu nghỉ mát trong tay ông ta. Quả thật có chút xa, Đông Á chỉ nghe qua chứ chưa từng đến đó, đường đi không quá quen, ngược lại, hình như Lương Mặc Nguyên lại rất quen thuộc. Hiện nhiên đây không phải là lần đầu anh đến đó.

Thành phố non xanh nước biếc, khu nghỉ mát được xây dựng trên hồ nước nhân tạo lớn nhất thành phố, nằm ở phía trên cùng của ngọn núi, hoàn cảnh tuyệt đẹp, không khí mát lạnh, tuy phải đi qua một đoạn đường uốn khúc nhưng mặt đường bằng phẳng trống trải, đường xá tốt, nghe nói năm đó vì tạo con đường này mà chính phủ phải đầu tư xây dựng rất nhiều tiền.

Khu nghỉ mát này có thể nói là rất phát triển, nhưng bây giờ sắp gặp phải tình thế thay đổi, hiện tại nó đang trong tình trạng đóng cửa khép kín với bên ngoài, ngày xưa rất náo nhiệt, xe đến không ngừng, hiện tại không thấy bóng người, vắng lạnh không thôi.

Tất nhiên Đông Á không biết những chuyện này, chỉ là một chút tin vicia hè.

Ông chủ Uông tự mình tiếp đón bọn họ, còn có giám đốc Hoàng. Lúc giới thiệu Đông Á, Lương Mặc Nguyên chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói đây là Đông tiểu thư, không có bất kỳ chức vị, hàm súc lại mặt mỉm cười, người sáng suốt vừa nhìn liền biết ý gì.

Bởi vì không có khách, tất cả cửa hàng đều đóng cửa. Bốn người ngồi ở bàn dài trước ban công gỗ uống trà nói chuyện phiếm. Từ nơi này nhìn ra ngoài, bên ngoài là một bãi cỏ xanh rất lớn.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Đông Á đã nghe được một chuyện: Lương Mặc Nguyên muốn thu mua khu nghỉ mát này.

Một chỗ như vậy, nghe nói ban đầu đầu tư không ít, mấy năm nay thu vào cũng sớm bị những nhà đầu tư bỏ vào túi riêng. Ông chủ Uông cũng tự mình thừa nhận, nếu không phải gặp nguy cơ, ông cũng sẽ không bị buộc bán đi nơi này. Tất nhiên cũng không ít người đổ mắt, lúc này phải xem xét nhân

mạch, nguồn lực và tiền bạc trong tay.

Mỗi điều kiện, Lương Mặc Nguyên đều chiếm ưu thế.

Ông chủ Uông thẳng thắn nói: "Mấy ngày trước ông chủ Dương cũng tới hỏi tôi về mảnh đất này, ông ấy muốn ra giá gấp mười lần, nhưng năm trước tôi đã ký hợp đồng với cậu ở trên quận, làm người phải thành thật, tôi không thể nào làm trái với lương tâm của tôi, cậu nói đúng không Lương tổng?"

Lương Mặc Nguyên cười cười, hai chữ thành thật này gắn trên người dân cờ bạc thật sự có ý nghĩa sâu xa.

Ông chủ Dương trong miệng ông ta, Lương Mặc Nguyên biết là ai.

Dương Ký Diệu, một tay che trời ở Hạng Thành. Sao anh không biết chứ?

Ai cũng không phải người ngu, thịt béo lớn ai không đo mắt.

Lần này Lương Mặc Nguyên tới chính là triệt để nuốt miếng thịt béo này vào bụng.

Dương Ký Diệu - người này gian trá lại âm hiểm, không đảm bảo sẽ không hành động. (Hạ Y Lan)

Cuộc nói chuyện cũng gần kết thúc, Lương Mặc Nguyên quay đầu hỏi Đông Á: "Có muốn ra ngoài dạo không?"

Đông Á đang tiêu hóa thế giới cô chưa từng tiếp xúc kia, nghe vậy ngẩng đầu cười với anh: "Không sao, anh không cần phải để ý đến tôi....."

Thế nhưng anh đã đứng lên, nói với ông chủ Uông: "Nghe nói đầu bếp riêng của ông chủ Uông làm được món Hồ Nam chính gốc, không biết hôm nay chúng tôi có lộc ăn đó không?"

Ông chủ Uông ha ha cười nói: "Được được được, chỉ cần một câu nói của Lương tổng, tôi lập tức gọi người đi chuẩn bị."

Thừa dịp đầu bếp cần chuẩn bị nấu ăn, Lương Mặc Nguyên đề nghị cùng Đông Á ra ngoài dạo, đột nhiên tay anh nhẹ nhàng nắm lấy vai cô, hình như là theo bản năng, nhưng rất nhanh liền rút về, cứ thế dọa Đông Á giật mình, quay đầu nhìn lại, Lương Mặc Nguyên đã đi trước mặt.

Bọn họ đi theo cầu thang gỗ, bước vào con đường trải đầy đá cuội, ánh mặt trời rất chói, trên núi cũng có gió lớn, trên đường có bóng cây, những tia nắng lấp lánh len qua những tán cây.

Bốn phía yên lặng. Những ngọn núi nhỏ trải dài, bóng cây loang lổ, còn có tiếng gió.

Cả khu nghỉ không có ai, chỉ có hai người bọn họ.

Cảm giác này giống như đặt bao hết vậy.

Cách đó không xa chính là trường đua ngựa, không có một con ngựa nào. Ánh mặt trời chiếu vào những hạt cát ánh lên ánh sáng trắng.

Lương Mặc Nguyên chợt dừng lại, nghiêng đầu hỏi cô: "Muốn đi xem ngựa không?"

"Ở đâu?" Đông Á hỏi.

"Chuồng ngựa. Đi không?"

"Đi." Cô gật đầu.

Đông Á suy nghĩ một chút, hỏi: "Vậy lát nữa tôi có thể cười cùng không?"

"Tất nhiên." Chẳng biết lúc nào, Lương Mặc Nguyên lại chậm bước chân, hình như cố ý đợi cô đi lên.

"Cô qua xem rồi chọn là được." Anh nhìn cô nói, khóe miệng có chút ý cười cứng chiều.

Đột nhiên Đông Á cảm thấy mặt mình thật nóng.

Là ánh mặt trời quá lớn. Cô nghĩ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Editor: Hạ Y Lan

Mặt đường rộng lớn sạch sẽ, trông thấy cả làn nước chuyển động giữa đáy sông trong vắt, giữa ngọn núi nhỏ tạo thành vách ngăn kết từng chùm hoa màu hồng không biết tên.

Hai người một trước một sau đi tới, ước chừng năm phút sau, Đồng Á đã thấy được trại ngựa được làm bằng gỗ mang theo phong cách cổ kính. Lương Mặc Nguyên quẹo vào chỗ rẽ, dừng lại trước cánh cửa gỗ với hương vị thô sơ của miền Tây nước Mỹ, chờ Đồng Á đến gần, duỗi một ngón tay chỉ chỉ: “Ở bên trong.”

Một tay anh chống bên hông, quần áo thoải mái, hai chân thẳng tắp, dáng đứng tùy ý, đôi mắt nhìn cô hơi nheo lại như bị ánh nắng chiếu vào. Không quá câu nệ, ngay cả thần thái cũng tự nhiên thoải mái, giống như chỉ dẫn một người bạn đến đây tham quan. Thân thiết nhưng không tùy tiện, vẫn giữ khoảng cách nhưng không quá hời hợt, anh luôn biết chừng mực, lúc ở bên Lương Mặc Nguyên, Đồng Á có cảm giác như được chăm sóc, nhưng không cố tình, có đôi khi chỉ là một ánh mắt, có đôi khi là một câu hỏi thăm đơn giản, khi anh nhìn người đối diện anh luôn dùng ánh mắt chăm chú khiến đối phương thấy mình được tôn trọng. Điều này đủ để chứng tỏ anh là người đàn ông từng trải, suy nghĩ lại thì sự thông minh của anh đủ để anh xây dựng nên thương nghiệp của mình.

Khi Đồng Á học Đại học, mỗi tối các cô thường nằm trò chuyện với nhau, còn nhớ có một lần nói đến hình mẫu lý tưởng của mình, có người nói thích anh chàng đẹp trai, cũng có người nói thích kẻ có tiền, chỉ có Đồng Á là khác biệt, cô nói cô thích người thông minh, không phải chỉ số thông minh cao bao nhiêu, hay thiên phú dị bẩm cỡ nào, mà là trí tuệ nhìn rõ việc đời, là khiêm nhường không phô trương, giống như viên kim cương chỉ có dưới ánh mặt trời mới có thể phát ra ánh sáng rực rỡ.

Mà hiện tại nhìn Lương Mặc Nguyên, cô lại muốn thêm một điều, luôn hiểu được tôn trọng người khác.

Có lẽ Thang Mật nói rất đúng, cô và Lương Mặc Nguyên là thuộc về một loại người. (Hạ Y Lan)

Đi vào cửa lớn chính là mùi vị của phân ngựa. Những con ngựa được nhốt chung với nhau, chỉ có một cửa sổ nhỏ bên ngoài, chiếc cổ thon dài có thể duỗi thẳng ra. Đồng Á liếc mắt một cái nhìn trúng con ngựa đen cao lớn ở cửa đầu tiên. Phía sau còn có mấy con trắng xen đỏ nhưng không mấy sức sống.

Người huấn luyện ngựa mặc đồ cao bồi có vẻ rất quen thuộc với Lương Mặc Nguyên, hai người chào hỏi nhau, ánh mắt huấn luyện viên nhìn Đồng Á, cười nói: “Mặc Nguyên, con ngựa mà bạn gái cậu chọn sao bằng của cậu hay là chọn một con khác.”

“Tôi. ....” Đồng Á muốn giải thích, lại bị Lương Mặc Nguyên ngắt lời: “Cô ấy thích là được.” Anh nhìn về phía cô hỏi: “Muốn vào trong xem không?”

Hứng thú của cô bị di dời: “Bên trong còn sao?”

Huấn luyện viên nói tiếp: “Không chỉ chừng này đâu.” Nói xong đi vào trong.

Bên trong còn lớn hơn nữa, ngựa càng nhiều càng thối. Tuy rằng có người không ngừng quét dọn xối rửa suốt hai mươi bốn giờ, nhưng dưới cái nắng nóng bức này thì không thể ngăn chặn mùi lây lan, cũng may Đồng Á không quá ghét bỏ, cô đối với ngựa vẫn cảm thấy hứng thú, cứ thế xem nhẹ những mặt khác.

Huấn luyện viên vừa đi vừa giới thiệu cho cô biết về trại nuôi ngựa, Đồng Á nghe rất nghiêm túc, nghe nói Lương Mặc Nguyên thường tới nơi này cười ngựa, cô không tự giác liền đưa ánh mắt qua nhìn, anh cúi đầu hai tay nhét vào túi đi bên cạnh cô, hình như bị phát hiện, anh ngẩng đầu lên nhìn, đại não Đồng Á ngưng lại, huấn luyện viên nói cái gì cũng không nghe rõ, cứ nhìn Lương Mặc Nguyên.

Nhìn thấy sự luống cuống của cô, Lương Mặc Nguyên cũng không vạch trần, chỉ đột ngột bước lên xoay người đối diện cô, thấp giọng nói: “Cô chọn trước, buổi chiều Hứa Gia Trạch và Thang Mật sẽ đến đây, cùng cưỡi ngựa với họ.”

“Mấy người Thang Mật muốn tới?” Đồng Á hoàn toàn không biết chuyện này, cảm thấy thật ngoài ý muốn.

Đôi tay Lương Mặc Nguyên vẫn nhét vào túi, bĩu môi, nghiêm túc “Ừ” một tiếng.

Đồng Á nhìn anh, cảm thấy thực vi diệu, bộ dáng bĩu môi có chút kiêu ngạo, chớp mắt lại biến thành “Lương mạnh mạnh” rồi.

“Muốn xem ngựa của tôi không?” Đột nhiên anh chuyển đề tài.

“Được!”

Huấn luyện viên bị vắng vẻ yên lặng đi qua một bên giúp ngựa đổi nước.

Lương Mặc Nguyên dẫn Đồng Á đến góc trong cùng, bên trong có một gian nhỏ, điều kiện rất tốt, có chút giống phòng thượng hạng vậy. Đó là một con ngựa đen, lông tóc đen nhánh sáng bóng, không có một tia tạp lẫn, bốn vó rắn chắc có lực, hình thể so với con vừa nhìn ở bên ngoài càng cao lớn hơn, vừa nhìn liền biết đây là chủng loại tốt.

Con ngựa kia vừa thấy Lương Mặc Nguyên, cao hứng mà phát ra tiếng hí, nâng một chân trước nhẹ vỗ trên mặt đất, nghiêng đầu nhìn Lương Mặc Nguyên, cực kỳ đáng yêu. “Nó gọi Hắc mỹ nhân, là một cô gái rất gợi cảm” Lương Mặc Nguyên để tay lên sống mũi Hắc mỹ nhân, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Hắc mỹ nhân. .... Tên thật xứng với nó. Đúng là rất duyên dáng.” Đồng Á nhìn Lương Mặc Nguyên và Hắc mỹ nhân, cảm thấy chỉ nhìn như vậy cũng là một loại hưởng thụ.

Đầu Hắc mỹ nhân nhẹ nhàng cọ qua lại, muồn vào lòng Lương Mặc Nguyên, nhìn ra được Lương Mặc Nguyên rất yêu thích nó: “Cô đã xem qua Black Beauty chưa? Tên của nó lấy từ quyển sách này.”

“《 Hắc mỹ nhân 》?”

“Ừ.” Lương Mặc Nguyên nghiêng đầu nhìn cô: “Là một nữ tác giả người Anh viết, xem xong quyển sách này không lâu, năm sinh nhật hai mươi tuổi tôi nhận được nó, đúng lúc lại là con ngựa cái, tôi cảm thấy đây là duyên phận.”

Khi anh nói lời này, ánh mắt anh chăm chú nhìn vào Đồng Á, đặc biệt là câu cuối cùng kia, trong lời nói của anh, giống như có ý nói với cô lại giống như không phải.

Đồng Á chưa đọc quyển sách kia, hiện tại cô lại muốn xem nó.

“Muốn sờ nó không?” Lương Mặc Nguyên hỏi.

Đồng Á rất kinh hi, lại có chút sợ hãi: “Có thể chứ?”

“Tới, đưa tay cho tôi.” Anh đưa tay về phía cô. Đồng Á chú ý tới đôi tay này rất lớn. Vẫn nhớ rõ cảm giác lần trước bị anh cầm tay.

Đồng Á chần chờ đưa tay cho anh, cảm nhận lòng bàn tay kia đang dán sát vào tay cô, cảm giác an toàn lại cẩn thận lễ độ. “Ngựa là loài động vật có linh tính.” Lương Mặc Nguyên mỉm cười mà nhìn cô, chỉ đạo: “Thả lỏng, tay mở ra. .... Đúng, chính là như vậy. ....” Chạm rãi giờ tay cô đưa lên trán Hắc mỹ nhân, Đồng Á vẫn có chút khần trương, nhưng ngoài dự đoán chính là, chẳng những Hắc mỹ nhân không trốn còn nhắm mắt lại rất hưởng thụ, có ý hay vô tình cọ vào lòng bàn tay Đồng Á.

“Nó rất thích cô.” Ánh mắt Lương Mặc Nguyên nghiêm túc, mang theo ý cười lưu luyến dịu dàng, khiến người ta say chết bên trong.

Đồng Á lại nóng mặt, mở to mắt chuyển qua người Hắc mỹ nhân, có ý chuyển hướng đề tài: “Nó ở bên anh bao lâu rồi?”

“Bảy tám năm.”

Nhìn ra được tình cảm Lương Mặc Nguyên dành cho Hắc mỹ nhân rất sâu đậm, giống như nó là con mình vậy.

Không biết khi nào, Lương Mặc Nguyên buông tay cô ra, sờ cằm Hắc mỹ nhân, nói với Đồng Á: “Cô xem thử ở đây, nó thích sờ ở đây nhất.”

Dưới ánh mắt cổ vũ của anh, Đồng Á cẩn thận đặt tay lên cằm Hắc mỹ nhân, học theo bộ dáng Lương Mặc Nguyên nhẹ gãi hai cái, Hắc mỹ nhân nháy mắt to xinh đẹp, thoải mái vẫy vẫy đầu.

Huấn luyện viên đổi nước xong đi tới, gặp cảnh này, kinh ngạc nói: “Sao hôm nay Hắc mỹ nhân ngoan như vậy, trừ Lương Mặc Nguyên không ai dám đến gần nó, có lẽ là Đồng tiểu thư và Mặc Nguyên rất quen thuộc, trên người cô dính hương vị của cậu ấy, Hắc mỹ nhân mới nguyện ý để cô tới gần.”

Xem ra vị huấn luyện viên này thật sự xem hai người là người yêu của nhau. Lương Mặc Nguyên lại không có ý muốn giải thích, vỗ vỗ đầu Hắc mỹ nhân tạm biệt nó. Cùng Đồng Á rời khỏi trại ngựa đến nhà ông chủ Ông chủ dùng cơm (Hạ Y Lan)

Khúc Đan Ny đã sớm mang theo vài người ngồi vào bàn ăn, cùng ông chủ Ông nói chuyện vui vẻ. Lương Mặc Nguyên dẫn Đồng Á đi vào, mọi người đều đứng lên, lại khách sáo giới thiệu với nhau, Khúc Đan Ny vẫn như những lần gặp trước lịch sự kêu Đồng Á là Đồng tiểu thư, Đồng Á cũng khách khí kêu cô là Khúc tiểu thư. Cô là người phụ nữ xuất hiện bên cạnh Lương Mặc Nguyên thường xuyên nhất, Đồng Á có ấn tượng với cô rất sâu.

Đầu bếp làm món ăn Hồ Nam rất đủ tiêu chuẩn, thời gian một bữa cơm liền thành cuộc nói chuyện làm ăn. Lương Mặc Nguyên thu phóng tự nhiên, trong lúc nói không quên chú ý đến người con gái bên cạnh anh, nhẹ giọng nói nhỏ thần sắc cung chiêu, thường gấp đĩa bỏ vào chén người kia, ánh mắt ẩn chứa tình cảm dịu dàng, ở trong mắt người khác thì ai mà không thôi, chỉ có người trong cuộc lại không biết.

Sau khi ăn xong, Khúc Đan Ny mang theo người và hợp đồng ra về, Lương Mặc Nguyên đưa cô đến cạnh xe, Đồng Á không cùng đi qua, cô dựa vào lan can nhìn thấy thái độ hai người rất thân, xem ra cảm tình rất tốt. Nhìn một lát, Đồng Á xoay người đi vào bên trong (Hạ Y Lan)

Nhiều khi cô nghĩ, Lương Mặc Nguyên đối với cô tốt như vậy, khiến cô thấy rất thoải mái, nhưng có lẽ không giống như lời Thang Mật nói anh có tình cảm với cô, khả năng từ trước đến nay anh là người ôn hòa, đối ai đều tốt như nhau, thoải mái như nhau. Người EQ cao thường như thế.

Cô tự nhủ mình đừng đa tâm. Đã trải qua chuyện của Đường Tuấn, ở phương diện tình cảm, đặc biệt là giữa nam và nữ, cô đã trở nên thận trọng dè dặt. Đừng quá phỏng đoán sẽ không quá chờ mong, cuộc sống như thế nào cứ để nó phát triển tự nhiên là thích hợp nhất.

Trạng thái hiện tại giữa cô và Lương Mặc Nguyên là tốt nhất, cũng thích hợp nhất. Về phần kế tiếp thế nào đó là chuyện của sau này.

Nhưng quả thật anh đã có chút đi vào lòng cô.

Đây là điều cô phải thừa nhận.

Bất đắc dĩ lại thành sự thật.

Ngay lúc này điện thoại vang lên. Đồng Á nhìn là Thang Mật gọi tới.

Buổi chiều Thang Mật và Hứa Gia Trạch muốn tới, hỏi cô và Lương Mặc Nguyên sáng nay có chơi gì không?

Đồng Á hỏi: "Khi nào cậu đến?"

Thang Mật: "Còn ở nhà, khoảng hai tiếng nữa mới tới. Hoạt động buổi chiều đã sắp xếp tốt rồi, cười ngơ."

Đồng Á "Ừ" một tiếng, Thang Mật hỏi: "Lương Mặc Nguyên đâu?"

"Anh ấy....." Đồng Á thấy anh từ ngoài cửa đi vào.

"Được rồi, không nói nữa, chúng tớ xuất phát, chờ bốn mình gặp nhau đi, bất cứ lúc nào cũng sẽ báo cáo lộ trình cho các cậu biết. Gặp lại." Không đợi Đồng Á nói được, Thang Mật đã hung phấn cúp máy.

Cô nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn, không biết Lương Mặc Nguyên dựa nghiêng người ở cạnh cửa khi nào, nhìn cô: "Thời gian còn sớm, nghỉ ngơi một chút, buổi chiều sẽ rất mệt."

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Tiểu Ly Ly.

Vợ chồng Hứa thị đến sớm hơn so với dự tính là nửa giờ, túi lớn túi nhỏ chứa nguyên liệu nấu ăn đưa tới, giao cho phòng bếp đi chuẩn bị.

"Bây giờ chúng ta đến chuồng ngựa sao?" Thang Mật dường như rất hưng phấn. Hôm nay hai vợ chồng đồ thể thao tình nhân, còn có mũ lưỡi trai, ngược chết cầu FA.

Một nhóm bốn người đi đến chuồng ngựa, tự động chia làm hai tổ, Lương Mặc Nguyên và Hứa Gia Trạch đi ở phía trước, Thang Mật kéo tay Đồng Á vừa đi vừa trò chuyện ở phía sau.

Khó có khi được tụ họp chung một chỗ với bạn tốt, nên tinh thần rất thoải mái.

Thang Mật đã trải qua khóa học cưỡi ngựa, tuy nói không thành thạo, nhưng cũng có hình có dạng. Giống như Hứa Gia Trạch và Lương Mặc Nguyên, ở trong này cô sẽ tự nhiên có một con ngựa riêng biệt, là một con Bạch Mã cao lớn.

Bốn người ở phòng thay quần áo thay đồ cưỡi ngựa chuyên dùng và nón an toàn, đến bên cạnh chuồng ngựa để dắt ngựa của mình. Lần đầu Đồng Á đến, không hiểu rõ thuộc tính của ngựa, huấn luyện viên chỉ có một, không thể chú ý đến hai nữ sinh. Lương Mặc Nguyên nói: "Cô cưỡi ngựa của tôi đi."

"Vây còn của cậu đâu?" Hứa Gia Trạch hỏi. Thang Mật âm thầm bắt tay anh, một ánh mắt bay qua, ngu! Đương nhiên là anh ta dắt rồi.

Lương Mặc Nguyên liếc nhìn hai vợ chồng, ánh mắt nhìn qua Đồng Á, lạnh nhạt nói một câu: "Hai người đi trước."

Thang Mật nhìn về phía Đồng Á: "Vây chúng tớ đi trước, cậu và..... Ừ, " Nhìn về phía Lương Mặc Nguyên bĩu bĩu môi: "Tới sau....."

Đồng Á gật đầu một cái: "Ừ."

Huấn luyện viên và Hứa Gia Trạch đều không yên tâm, chần chờ không đi: "Mặc Nguyên, như vậy không có vấn đề gì sao?"

Lương Mặc Nguyên mím môi, hơi gật đầu một cái: "Tôi dẫn theo một người, không thành vấn đề." Nói qua vỗ vỗ hai bả vai anh: "Đi thôi."

Còn dư lại Đồng Á, ba người ở bên ngoài nhìn nhau một cái: "Đi thôi." Dắt ngựa đi ra ngoài. Móng ngựa đập trên xi măng sần sùi trên mặt, đặc biệt lạnh lẽo.

Tiếng vó ngựa từ từ đi xa. Chỉ còn lại hai người bọn họ, Lương Mặc Nguyên khẽ vuốt Hắc mã mỹ nhân, mở cửa đi vào, gắn trang bị cưỡi ngựa, Đồng Á

chưa tiến vào, đứng ở bên ngoài nhìn động tác anh thuần thực mở yên ngựa và bàn đạp.

Lương Mặc Nguyên dắt ra ngoài, lúc này Đông Á mới thật sự là chân chính cảm nhận được cái gì gọi là người cao ngựa lớn, ngựa này là thật cao thực oai phong, Lương Mặc Nguyên coi là cao đi, đứng ở bên cạnh Hắc Mỹ Nhân cũng không hiện ra ưu thế chiều cao. Đông Á liếc mắt xuống vị trí lưng ngựa và bàn đạp, cao như vậy, sau đó cô làm sao mà leo lên?

Cô và Hắc Mỹ Nhân còn không có quen thuộc với nhau, một con vật khổng lồ đứng ở trước mặt như vậy, cảm giác khẩn trương phát ra từ nội tâm, trong chuồng ngựa Hắc Mỹ Nhân lộ ra một cái đầu tới để cho cô sờ càng thêm kĩ càng. Lương Mặc Nguyên dạy cô: "Cô trước chào hỏi với nó, gãi gãi cảm ở đây." Anh làm mẫu cho Đông Á nhìn: "Cô hãy thử xem."

Mặc dù buổi sáng thử qua, vẫn rất khẩn trương, Đông Á học dáng vẻ của Lương Mặc Nguyên cẩn thận từng li từng tí êm ái sờ soạng ở nơi đó một chút. Hắc Mỹ Nhân giật giật móng trước, Đông Á cứng ngắc, lập tức rút tay về, mặt khẩn trương nhìn Lương Mặc Nguyên: "Nó tức giận sao?"

Lương Mặc Nguyên bị cô chọc cười, không chút nghĩ ngợi đi kéo tay cô: "Nó tức giận sẽ không có dáng vẻ như vậy rồi, cô đừng sợ nó, cũng đừng khẩn trương, cô khẩn trương nó cũng sẽ khẩn trương."

Lần này Lương Mặc Nguyên không tiếp tục buông tay Đông Á, cầm theo tay của cô từ dưới cằm ngựa theo một đường sờ tới cái trán ngựa rồi trở lại vuốt ve cổ của ngựa, Hắc Mỹ Nhân bị sờ vô cùng thoải mái, nhắm mắt lại rất hưởng thụ. Đông Á cảm giác giống như trên người Lương Mặc Nguyên có một luồng lực lượng, kéo dài và hữu hiệu, ôn hòa giống như một dòng nước suối mát lạnh, làm cho cô từ trong khẩn trương lo lắng dần dần bình tĩnh.

Ở chỗ này, Hắc Mỹ Nhân dựa dẫm vào anh, cô cũng vậy.

Bọn họ đi dọc trường ngựa, có đoạn đường trầm mặc, chỉ có vó ngựa Hắc Mỹ Nhân rầm rập đạp trên mặt đường, ổn định lại quy luật.

"Trước kia có cưỡi ngựa qua không?" Lương Mặc Nguyên đánh vỡ yên lặng.

Đông Á đang cúi đầu, nghe được anh hỏi, từ từ nghiêng đầu nhìn sang.

"Không có." Cô lắc đầu.

"Ngày mai cô sẽ không đi đường được." Lương Mặc Nguyên cuối cùng giữ vững mỉm cười, vô cùng có tương tác qua lại.

Đây coi là được với thân hiện nhắc nhở, Đông Á nghiêng đầu một chút, nghiêng mắt nhìn đến cái cổ cao của Hắc Mỹ Nhân, hiếm thấy nghịch ngợm nhún vai, tính trẻ con nói: "Vậy thì ngày mai rồi hãy nói."

Lương Mặc Nguyên nhìn cô, chỉ là cười, không lên tiếng.

Đôi vợ chồng kia đã sớm bắt đầu làm hoạt động nóng người. Thang Mật mặc quần da bó sát người, đầu đội nón an toàn, cười trên thân ngựa, sống lưng thẳng, rất có tư thế. Cô giơ ngón tay cái về phía Đông Á. Hứa Gia Trạch dắt ngựa đi rong* kỹ thuật tương đối thuần thực, thỉnh thoảng chơi đùa trai đẹp gì gì đó cũng không thành vấn đề.

Dắt ngựa đi rong*: dắt ngựa đi thông thả một lúc để nó hồi sức.

Đông Á đi theo Lương Mặc Nguyên về phía trường đua ngựa bên kia. Lương Mặc Nguyên vỗ vỗ Hắc Mỹ Nhân, một người một ngựa đều ngừng lại. Anh trấn an tuần mã màu đen một chút, ôm lấy cổ của nó lại nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống, lại kiểm tra yên ngựa một lần, tất cả sẵn sàng, ý bảo Đông Á đi tới gần bàn đạp bên cạnh.

Anh vỗ vỗ tay vịn bên trên yên ngựa: "Nắm ở chỗ này, chân trái đạp nơi này, mũi chân đi vào một phần ba, một lát cô cần dùng lực của mình dùng lực để bước lên."

Đông Á làm theo như lời anh nói, cầm được tay vịn, thời điểm đạp bàn đạp hơi cảm thấy khó khăn, có chút quá cao, cũng may tính dẻo dai của cô không tệ, chân trái nâng cao liền đạp, nhưng vẫn có cảm giác không chắc chắn, hoang mang rối loạn.

Lương Mặc Nguyên nhìn ra trong lòng cô đang lo lắng: "Đừng sợ, cô chỉ để ý đi lên, chân trái dùng sức đạp xuống." Vừa nói xong anh giúp cô điều chỉnh vị trí chân trái: "Nếu lỡ như có rớt xuống thì tôi sẽ đỡ." Một câu cuối cùng này giống như đang nói giỡn, nhưng cuối cùng cũng giảm bớt tâm trạng khẩn trương của Đông Á.

Đông Á im lặng nở nụ cười.

Đông Á hít thở một cái thật sâu, kéo yên ngựa, chân trái dùng lực, vừa muốn nhảy lên, vó ngựa động, trọng tâm lệch khỏi quỹ đạo, Đông Á cảm giác không ổn, chân phải rơi xuống đất, lần nữa điều chỉnh vị trí chân trái, để cho mình thích ứng tốt biến hóa mới này.

Lương Mặc Nguyên kéo dây cương khống chế ngựa, khích lệ cô thử lại lần nữa.

"Tin tưởng tôi, cũng tin tưởng chính mình." Anh nói.

Đông Á gật đầu một cái, vô cùng nghiêm túc nhìn mắt anh: "Tôi tin tưởng anh."

Lương Mặc Nguyên rũ mắt xuống, nhàm chán vẩy cương ngựa trong tay.

Lương Mặc Nguyên: "Khi ngựa di chuyển, điều chỉnh trọng tâm thật tốt."

Đông Á đồng ý.

Chuẩn bị lần nữa, mới vừa rồi chỉ là thử nước và cọ sát, lần này tới thật. Đông Á cắn răng một cái, dùng sức kéo yên ngựa, vững vàng dạng chân đi lên. Cô cúi đầu cười với Lương Mặc Nguyên: "Lên rồi."

Hiện tại hai người hoàn toàn đổi vị trí, thời điểm ở dưới cô luôn ngược đầu mới có thể nhìn thấy ánh mắt của anh, mà giờ khắc này lại trái ngược, từ trên xuống dưới, trên cao nhìn anh cảm giác cũng thực không tồi. Không biết vì sao, cô rất ưa thích nhìn ánh mắt của Lương Mặc Nguyên, cặp mắt kia cất giấu một vùng sao trời, mặc kệ ban ngày hay là ban đêm, vĩnh viễn tỏa sáng lấp lánh, đặc biệt có hồn, giống như giờ phút này anh ngẩng đầu nhìn đáng về của cô.

Lương Mặc Nguyên cầm lấy dây cương: "Bắt lấy nó. Đừng buông tay. Nghe cho kỹ, một lát tôi dẫn cô đi xuống, eo nhô lên, cưỡi ngựa toàn dựa vào lực tác động ở eo, chân cái bên trong, kẹp lại bụng ngựa, bởi vì nó điên cô cũng phải điên, cô chỉ có để mình ổn định mới sẽ không bị nó điên."

Đông Á gật đầu, làm theo.

Lương Mặc Nguyên bắt đầu mang theo Đông Á dắt ngựa đi rong, dọc vòng theo trường đua ngựa. Vừa đi vừa cho kiên nhẫn giảng giải tỉ mỉ nội dung cơ bản của cưỡi ngựa và nuôi ngựa cho cô. Đông Á chưa bao giờ biết rằng Lương Mặc Nguyên lại hiểu nhiều như vậy, đến đây hứng thú, hỏi khi nào thì anh bắt đầu học cưỡi ngựa.

Lương Mặc Nguyên suy nghĩ một chút: "Mười lăm tuổi bắt đầu học, đây vốn là yêu thích của ba của tôi. Thời điểm anh còn nhỏ đến Mông Cổ, ở nơi đó học xong; sinh hoạt của dân tộc du mục, sau khi trở về anh vẫn muốn làm một trường đua ngựa, chỉ là không như mong muốn, qua nhiều năm như vậy vẫn không có đạt được ước muốn."

Đông Á nghĩ đến không biết nghe ai nói qua ba của Lương Mặc Nguyên bị bệnh nặng nên anh mới xin trở về nước, đề tài này cũng nên dừng lại ở nơi này, Đông Á giống như bị quỷ thần xui khiến lên tiếng hỏi: "Nghe nói ba anh ngã bệnh?"

Lương Mặc Nguyên hình như cũng không ngoài dự tính cô làm sao biết, Đông Á và Thang Mật có tình cảm tốt như vậy, không có gì khó hiểu. Anh không nói cái gì, ở trước mặt dắt ngựa, để cho Đông Á nghĩ là anh muốn im lặng kết thúc đề tài này thì Lương Mặc Nguyên chợt mở miệng nói: "Ông ấy ngã bệnh trước liền muốn ở Đình Thành này mở rộng phát triển, phần lớn mục đích là vì trường đua ngựa này, hoàn thành ước mơ nhiều năm của ông, công ty cũng có rất nhiều người không tán thành, nhưng vẫn ký hợp đồng, không ngờ thế nhưng ông lại ngã bệnh."

"Cho nên anh liền hoàn thành ước mơ của ông ấy." Đông Á nói tiếp: "Ba anh sẽ vì có người con trai như anh mà cảm thấy kiêu ngạo và vui mừng. Anh từ bỏ việc học trở lại chính là vì thay ông hoàn thành mơ ước sao?"

Lương Mặc Nguyên không có nói gì cũng không có phủ nhận, thậm chí không có quay đầu nhìn cô, chỉ là lẳng lặng đi về phía trước.

Cô ngồi trên lưng ngựa, uy phong凛冽; Lương Mặc Nguyên dắt ngựa đi ở phía trước.

Ánh mặt trời rất nóng, cô nhìn rõ ràng thấy mồ hôi sau lưng anh thấm ướt dính vào áo. Nhìn sống lưng người đàn ông cao lớn rộng rãi, Đông Á nghĩ, đây là thói quen mà anh cưỡi ngựa lâu dài để lại.

"Lương Tiên Sinh, gần đây tôi có nghe một chuyện xưa rất cảm động." Cô cúi người, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai anh nói.

*

Thang Mật chạy một vòng, chảy rất nhiều mồ hôi, không chạy, hai vợ chồng ngồi trong ô che nắng nhìn hai người kia ở trường đua ngựa.

"Anh xem, khoan hãy nói, hai người bọn họ ở chung một chỗ thì tốt chứ sao." Thang Mật cầm lấy nước suối ở trong tay của Hứa Gia Trạch, uống một hớp, ánh mắt trước sau nhìn chăm chăm bên kia, giống như xem diễn trò.

Hứa Gia Trạch ra về vợ mình nói gì cũng là đúng, ném anh đào vào trong miệng, phun hạc nhân vào trong thùng rác bên cạnh.

"Em nói hai người bọn họ như vậy đã có cảm tình còn không nói yêu thương thật thì là chuyện lạ rồi" Thang Mật thì thầm trong miệng, Hứa Gia Trạch chuyên tâm ăn tất cả thức ăn ở trên bàn, xoa bụng gọi: "Khi nào chúng ta bắt đầu ăn món nướng, bụng của anh đã kêu đói."

Thang Mật tựa như không nghe thấy, khủy tay thọc anh một chút: "Lão Hứa, anh với em nói chuyện nghiêm chỉnh, anh có thời gian thì tìm cách nói chuyện với Lương Mặc Nguyên, rốt cuộc anh ta có muốn đuổi theo con gái nhà người ta hay không?"

Hứa Gia Trạch cười xấu xa, nhìn về phía bên kia bĩu bĩu môi: "Chính là theo đuổi chứ sao."

Thang Mật thuận mắt nhìn sang ——

Đông Á cười trên thân ngựa đang cúi người nói gì đó với Lương Mặc Nguyên. Lương Mặc Nguyên quay đầu, ngựa hình như dừng lại.....

Cách cự ly rộng rãi thế kia cũng có thể cảm thấy hơi thở ngọt ngào.

Thang Mật "Chặc chặc" hai tiếng.

Thuận tay cầm lên điện thoại di động ngắm nhìn, tách một tiếng. Hình ảnh đã xuất hiện.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay là không phải rất sớm oa, mau tới khen ta!

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Editor: Tiểu Ly Ly.

Thang Mật dựa vào thành ghế, tay đưa chụp ảnh xong trong điện thoại di động cho chồng nhìn: "Nếu không cho hai người bọn họ tự xem, đây là có bao nhiêu ngọt ngào?"

"Thời đi." Hứa Gia Trạch nghiêm túc nhìn một hồi: "Mặc Nguyên vốn có tính toán của chính mình. Chúng ta vẫn là chờ đợi thời."

Thang Mật vừa nghe cảm thấy chồng mình nói có đạo lý cực kỳ: "Hình em giữ, đến khi hai người bọn họ xác định với nhau thì sẽ đưa ra, anh cảm thấy thế nào, đặc biệt là kỷ niệm có giá trị chứ?" Cô chợt từ trên ghế đứng lên, kéo Hứa Gia Trạch: "Đi, chạy hai vòng nữa." Hứa Gia Trạch nắm vài quả anh đào trong tay, vội vàng ném toàn bộ vào trong miệng, sau đó rồi đi theo vợ của mình.

Lương Mặc Nguyên bắt đầu mang theo Đông Á chạy vòng vòng sau khi anh nói xong những điều cần thiết, không giống với đi thông thả, lúc này ngựa chạy hết sức lợi hại, cần liên tiếp ngồi thẳng trên lưng ngựa, sức lực của chân và eo hết sức quan trọng, luyện tập khoảng hai mươi phút, trong thời gian nghỉ ngơi mấy phút, hai người đều chảy mồ hôi đầm đìa.

Lương Mặc Nguyên kêu dừng ngựa, nhìn thấy Hứa Gia Trạch xa xa cười ngựa mà đến, dừng lại trước mặt bọn họ, vung cương ngựa nhảy xuống, "Không còn sớm để đi nướng đồ ăn, bụng của tôi đói lắm, hai người không đói hay sao?"

Lương Mặc Nguyên cũng không đáp lời, nheo lại mắt ngựa đầu nhìn Đông Á trên lưng ngựa, mồ hôi theo gương mặt của cô trượt xuống, có một loại gọi cảm rất khác biệt, khiến cho anh bị hấp dẫn.

"Hôm nay đến nơi này trước, tôi sẽ đưa cô đến đó, bên kia là lối đi ra ngoài."

Đông Á liếc nhìn theo tay anh chỉ, gật đầu.

Hứa Gia Trạch dắt ngựa đi theo Lương Mặc Nguyên, Thang Mật đi ra ngoài từ một cánh cửa ra khác, dắt ngựa đứng ở bên dưới bóng cây chờ bọn họ.

Từ trường đua ngựa ra ngoài, Lương Mặc Nguyên cũng không gọi Đông Á xuống, đi bằng ngựa vẫn là tiết kiệm sức lực hơn là đi bằng chân. Hứa Gia Trạch đi một, nhảy lên ngựa: "Tôi đi trước, hai người cứ từ từ đi." Một tiếng hét, đuổi theo đến trước mặt Thang Mật, quyết định để hai người này ở lại phía sau.

Từ trường đua ngựa đến chuồng ngựa dài cả một đoạn đường, Đông Á bắn khoăn.

"Lương Tiên Sinh." Cô gọi anh: "Tôi xuống đi chung với anh."

Anh dừng ngựa, nhìn cô: "Ngồi một sao?"

Đông Á muốn nói không phải, nhưng chính cô cũng không biết đây rốt cuộc là nguyên nhân gì, có chút phức tạp, mờ mờ ảo ảo mà cảm thấy khó có thể mở miệng, không thể làm gì khác hơn là mơ hồ "Ừ" một tiếng.

Lương Mặc Nguyên liếc nhìn cô: "Được. Vậy bây giờ xuống. Giống như khi lên ngựa, kéo nơi này, sợ cô quên, anh tóm lấy tay vịn trên yên ngựa: "Chân phải từ trên lưng ngựa để tới đây, cẩn thận không cần đá phải nó."

Đông Á làm theo, động tác này đối với cô mà nói không phải quá khó khăn, so với khi lên ngựa mà nói thì đơn giản quá nhiều. Lúc xuống, chân phải chìa xuống đất giẫm hất một cái, Lương Mặc Nguyên giương tay dìu cô, hai người cũng có chút hồi hộp, không có không chế được sức lực, hoàn toàn ngã vào trong lòng anh, là một cái ôm vào ngực cứng rắn nhưng không mất đi ấm áp, kích thích nam tính mãnh liệt, giống như an toàn dịu dàng, vững vàng nhốt chặt cô.

Thời gian một hai giây như vậy, hai người cũng không có nhúc nhích, cũng không có nói, thời gian dường như dừng lại vào giờ khắc này, kể cả sự vật chung quanh cũng giống như bị bốc hơi.

Rất nhanh Lương Mặc Nguyên buông cô ra, Đông Á đỏ mặt cúi đầu, nhẹ giọng nói ra một câu "Cảm ơn".

Lương Mặc Nguyên đại khái cũng có chút khản trương, trong khoảng thời gian ngắn quên nói tiếp.

Bốn bề vắng lặng, lại chỉ nghe thấy âm thanh của tiếng gió nhẹ nhàng thổi qua và ánh nắng mặt trời.

Một đoạn đường đi yên lặng không nói đi, Đông Á luôn muốn nói gì đó để đánh vỡ phần này an tĩnh quý dị, trong lòng vẫn còn nhớ về cái ôm kia, nghĩ đến không lâu nữa mình sẽ xuống vùng nông thôn dạy, lập tức lại có chút mất mát. Cô phát hiện, mỗi lần nhìn thấy Lương Mặc Nguyên, ở chung với anh trong mỗi giây mỗi phút, trong lòng đều rất phấn khởi, loại phấn khởi và vui vẻ này đã lâu, không lừa được người. Cô nhớ trước kia mỗi lần nói chuyện với Đường Tuấn, trong lòng cũng có cảm giác này.

Là đã rất lâu.

Cô cho là lòng của cô cũng sẽ không vì bất cứ chuyện gì, bất luận kẻ nào mà nổi sóng.

Lương Mặc Nguyên nói không sai, sau khi cười ngựa xong thật sẽ không đi đường được. Chỗ nướng thức ăn nằm trong cái ô che ánh mặt trời chói chang, hai cái ghế nằm, phía trước là nước trong veo chảy và bóng cây. Đông Á thật sự mệt đến không nhúc nhích được, cô và Thang Mật hai người nằm ở trên ghế dựa nói chuyện phiếm, nhìn hai người đàn ông bên kia xử lý nguyên liệu đồ ăn đầu vào đây này, giống như các cô, bọn họ cũng là nói nói cười đùa bàn chuyện kinh doanh, đã thấy rõ được tình cảm với sự ảm ỉm.

Ánh mắt của hai người phụ nữ dừng ở trên hai người đàn ông một lát, Thang Mật mở miệng: "Thân ái, tớ giống như không có nói với cậu là tớ và lão Hứa làm sao quyến rũ ở chung một chỗ với nhau."

Quyến rũ? Đông Á liếc nhìn Thang Mật, từ ngữ này dùng ở trong đây thật sự rất tốt sao? Chỉ là so với chuyện này, cô còn có hứng thú nghe chuyện xưa của Thang Mật, từ trước đến nay không có nghe Thang Mật nói qua chuyện cô ấy và Hứa Gia Trạch, chỉ biết là bọn họ là bạn thời trung học với nhau, gia đình của Thang Mật giống như Hứa Gia Trạch, cha mẹ hai bên đều là thương nhân giàu có, hai bên có nghiệp vụ lui tới, ngay từ lúc tiểu học hai người cũng đã biết, gọi là chân chính thanh mai trúc mã, nhưng chân chính nói yêu thương xác định quan hệ cũng là lúc nghỉ hè năm lớp 10, cụ thể chuyện gì xảy ra đưa đến hai người từ bạn bè chuyển thành tình nhân, đây lần đầu tiên Thang Mật chủ động nhắc tới.

"Cậu biết bà mẹ tớ và ba mẹ anh ấy có quan hệ rất tốt, chúng ta từ nhỏ đã quen biết, khi còn bé cho đến sơ trung tớ không cảm thấy anh ấy đặc biệt tốt, trong ấn tượng chính là một đứa bé, rất ngây thơ, cha mẹ hai nhà có lúc cũng nói chuyện cười nói muốn hai chúng tớ có thể yêu thích lẫn nhau, tớ chỉ nghĩ người ngây thơ như vậy, làm sao xứng với tớ. Sau đó mãi cho đến trung học, ta nhớ được là sắp lên lớp 11, mùa hè năm lớp 10 kia, lúc tớ ở cửa tiệm chờ anh ấy ra ngoài mua đồ, ví tiền liền đặt ở trong tay tớ, lại không có để ý bị người ta đoạt, nghe được tớ kêu anh ấy ném đồ xuống thì giúp tớ đuổi theo tên trộm kia. Không nói gạt cậu, chính là trong nháy mắt đó tớ yêu anh ấy. Cậu không biết lúc đó anh ấy có bao nhiêu đẹp trai đâu, lúc đó trong lòng tớ liền nghĩ, mẹ nó, không nhìn ra cái người ngây thơ này lại có vẻ mặt đẹp trai như vậy, phịch một tiếng, tớ liền rơi vào bẫy tình."

Về mặt Thang Mật ngọt ngào, đắm chìm trong trí nhớ tốt đẹp. "Nói thật, tớ còn cảm ơn tên trộm kia đây." Cô cười nói.

Đông Á vẫn rất hâm mộ tình cảm của Thang Mật và Hứa Gia Trạch, cũng không phải hết sức trôi chảy, nhất là tốt nghiệp trung học sau tách ra hai trường đại học, dài từ 4 đến 5 năm, đi qua nhiều khó khăn khổ cực chỉ có chính bọn họ biết, mặc dù Đông Á đứng xem, nhưng dù sao vẫn là người ngoài cuộc, không thể cảm động lây, một lần ấn tượng sâu nhất là năm ấy tốt nghiệp đại học, có một đêm, cô nhận được điện thoại của Thang Mật, khóc nói với cô, cô ấy mệt mỏi, không tiếp tục kiên trì được rồi, muốn chia tay. Đông Á còn nhớ ở trong điện thoại mình khuyên giải an ủi Thang Mật, cô so bất kỳ người nào cũng hi vọng nhìn thấy Thang Mật hạnh phúc, hạnh phúc của cô ấy chỉ có Hứa Gia Trạch cho, Đông Á tin tưởng vững chắc không nghi ngờ.

Cũng chỉ có một lần kia, Đông Á thiết thực cảm nhận được Thang Mật lao lực tâm tư quá độ.

Cũng may, rốt cuộc đã qua, khổ cực mệt mỏi nữa cũng không còn. Đã từng đau đớn khó chịu, đến ngày nay, đều là nhớ lại những việc tốt đẹp nhất.

Nghĩ nghĩ tới như vậy, lòng của Đông Á từ từ từ từ trở nên mềm mại.

"Á Á" Thang Mật nhìn Đông Á, ánh mắt nghiêm túc thẳng tắp: "Biết tớ làm sao nói những chuyện này cho cậu nghe không? Tớ chính là muốn nói cho cậu biết, có lúc chính là như vậy, anh ta mang lại áp lực cho cậu, cậu cuối cùng cũng hiểu rõ được, cậu khổ cực tìm kiếm có lẽ chính là giờ phút này, người trước mắt này, tựa như tớ đối với lão Hứa vậy, một chuyện trong nháy mắt để cho tớ thay đổi cái nhìn về anh ấy, nhận định anh ấy, muốn dắt tay anh ấy đi đến đoạn đường lâu dài. Chuyện tình cảm sợ nhất là kéo dài, kéo một cái kéo hai cái, có thể làm cho nhiều việc thay đổi, mâu thuẫn cũng trở nên nhiều hơn, thời điểm cậu có cảm giác muốn kết hôn nhất, quyết định thật nhanh, không được do dự."

Nói xong, Thang Mật ám chỉ dúi tầm mắt về phía bóng lưng Lương Mặc Nguyên, chép miệng.

Đông Á xem hiểu ám chỉ của cô ấy, nhưng giờ phút này cô không nói nên lời, lời gì cũng nói không ra, tâm tình rất phức tạp.

Thang Mật nói tiếp: "Chuyện của cậu với Mặc Nguyên mà chỉ có tớ gấp gáp, mà anh ấy không phản ứng chút nào, sau lần đầu tiên hai người gặp mặt trong hôn lễ của chúng tớ, tớ đã dám đánh cuộc, anh ta tuyệt đối sẽ không vô cảm với cậu."

Một lần nữa Thang Mật thâm sâu nhìn về phía bạn gái mình: "Cậu cứ nói đi, Á Á, trong lòng của cậu có phải hoàn toàn vô cảm với anh ta hay không, vẫn

bị tố đoán trúng rồi hả?"

Từ đầu đến cuối Đông Á cũng không lên tiếng, trong lòng lại rất phức tạp, tựa như có người đột nhiên ném vài viên đá vào mặt nước yên tĩnh.

Ăn xong đồ nướng, bốn người chơi một chút, thương lượng nơi ăn cơm tối. Lái xe trở về thì mặt trời đã lặn phía tây. Gió thật to, cửa sổ xe mở phân nửa, một tay của Lương Mặc Nguyên đặt trên cửa, một tay kia đỡ tay lái, trong xe đang đề《 Làm lại từ đầu》của Lư Hoan , tiếp theo là nhẹ nhàng ngâm nga.

Dáng vẻ thích ý của người đàn ông này, rất mê người, cuốn hút Đông Á.

Lấy điện thoại di động đã một ngày không có nhìn ra, tin tức rất nhiều, đại đa số đều là loạt tin tức, tùy ý trượt nhìn. Tiết Đoan Ngo, cô cho các bạn học sinh bài tập, trở về đi theo những trường bồi học gói bánh chưng hoặc là làm túi thơm, những hoạt động dân gian của tết Đoan Ngo này rất tốt cho việc học tập và hiểu biết về văn hóa truyền thống của trẻ em. Một số cha mẹ phụ huynh đã gửi tin nhắn riêng cho cô, đưa bé gói bánh chưng, làm rất khéo léo, những tấm hình đặc biệt đáng yêu, cũng có học sinh gửi video mình ôm túi bánh chưng lớn cong mắt lên cười ngọt ngào với cô: "Cô Đông, chúc cô Đoan Ngo an khang!" Đứa trẻ bình thường nghịch ngợm vào giờ khắc này đều là dễ thương, giống như kẹo bơ cứng màu trắng ngậm trong miệng vừa ngọt vừa mềm.

Đông Á mở một video ra nhìn, nhìn rất nghiêm túc, khóe môi nhếch lên cười.

Lương Mặc Nguyên nghe được, nghiêng đầu liếc nhìn cô: "Đang nhìn cái gì?"

Tâm trạng Đông Á không tệ, cho anh nhìn video: "Là video học sinh gói bánh chưng, đặc biệt đáng yêu."

Trước mặt vừa đứng kẹt xe, anh lấy qua di động qua xem, video lặp lại âm thanh có hai lần, nhìn xong trả lại cho cô, cười: "Đúng thật."

"Làm sao lại muốn đi làm giáo viên?" Phía trước đỏ kín, anh nhìn cô, ánh mắt có chút nghiêm túc, rồi lại kiểu ôn hòa khác, Đông Á ý thức được mình lần nữa rơi vào trong "Cạm bẫy dịu dàng" của anh, lập tức dời ánh mắt đi.

Nhưng vẫn là suy nghĩ tỉ mỉ một chút, nhưng cũng không có suy nghĩ ra đáp án vĩ đại lại giàu có triết lý, định nói lời thật: "Kiếm miếng cơm ăn thôi."

Trả lời cực kì tự nhiên, nói rõ một chút, không có dáng vẻ kịch cỡm. Lương Mặc Nguyên cười, dáng vẻ có chút hứng thú: "Tôi cho là cô ít nhất sẽ nói là bởi vì thích đứa bé."

Khóe miệng Đông Á nhếch lên, hơi tươi cười: "Mới không có vĩ đại như vậy đây. Con người của tôi có chút bị động lại không có nhiệt tình, thường thường là tiếp xúc mới có thể thích, tựa như thích đứa bé, cũng là trải qua hơn một năm về sau tiếp xúc lâu với bọn họ mới từ từ thích."

Lần này Lương Mặc Nguyên không nói gì, mà là như có điều suy nghĩ liếc nhìn cô.

Không biết vì sao, lời của Thang Mật mới vừa hiện lên đầu, kết hôn vào thời điểm tốt nhất, làm cho hôn nhân ở một khoảng khác tốt đẹp nhất.

"Lương Tiên Sinh." Hàng xe dài trước mặt dần ra một chút, Lương Mặc Nguyên từ từ đạp chân ga, nghe nói nghiêng đầu nhìn về phía cô: "Hà?"

"Bắt đầu tháng sau tôi đi tới một vùng nông thôn xa dạy học." Đông Á nói. Mắt cũng không có nhìn anh mà nhìn thẳng kính thủy tinh phía trước.

Tác giả có lời muốn nói:

Chờ lâu!!

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17

Editor: Tiểu Ly Ly.

Tiết Đoan Ngo đi qua ngay sau đó là ngày quốc tế thiếu nhi.

Trước một ngày quốc tế thiếu nhi, những đứa trẻ có được tin tức từ lớp khác ngày hôm đó cũng có thể mang đồ ăn vặt tới trường học, kích động không thôi. Buổi chiều Đông Á dạy xong tiết học rời khỏi phòng học, bị ba bốn bé trai vây quanh ở cửa.

"Cô giáo, cô giáo " Bọn trẻ ngược đầu, từng ánh mắt đều tràn đầy chờ đợi: "Ngày mai là ngày quốc tế thiếu nhi có thể mang đồ ăn vặt tới ăn không?"

Đông Á vừa định đồng ý, đảo mắt vừa nghĩ, khó tránh những đứa bé này hưng phấn quá độ không có tinh thần đi học, cô sờ đầu đứa trẻ có dáng vẻ

đáng yêu nhất, mỉm cười nói: "Cái này..... Muốn xem biểu hiện của các em ở buổi xế chiều hôm nay á."

Bọn nhỏ lôi kéo tay Đông Á làm nũng: "Cô giáo, cô không cần hư hỏng như vậy chứ."

Đông Á nheo mắt lại, khom người nhìn bọn lanh lợi này: "Em nói cô hư, vậy được, ngày mai không cần mang đồ ăn vặt á."

"A a em không nói, cô Đông là tốt nhất!" Vội vàng đổi lại lời nói.

Càng nhiều đứa trẻ xúm lại với nhau, giáo viên chủ nhiệm sau khi hết tiết đã đi tới, Đông Á và đôi phương lên tiếng chào, xoa bóp miệng của tiểu nam sinh: "Lời ngon tiếng ngọt, cẩn thận đánh cái mông của em. Được rồi, cô đi, tiết sau ngoan ngoan."

"Cô giáo, em tiễn cô!" Trong đó, một người trắng nõn đáng yêu cũng là nghịch ngợm nhất trong lớp, đứng nghiêm chào, chọc cho Đông Á cười hi hi một tiếng. Cô sờ sờ từng cái đầu của bọn trẻ.

Thật có chút không bỏ được.

Đám đứa bé này chính là tâm huyết một năm qua của cô.

Nhìn bọn họ tốt nghiệp từ vườn trẻ, mới vào học trường tiểu học, ban đầu là đứa bé cái gì cũng không hiểu, sẽ ở trong lớp tùy tiện đi lại cao giọng nói chuyện phiếm, không hiểu được lễ phép cùng và kỷ luật, đi học lại đột nhiên khóc nhè, một chút xú chuyện liền cao giọng kêu to giống như trời muốn sập xuống, đi nhà vệ sinh cũng sẽ chạy tới nói với cô một câu "Cô giáo, em muốn đi nhà cầu" " Cô giáo, em muốn đi rót nước", không có khái niệm về giới tính nam nữ, thường thường nam sinh và nữ sinh ôm nhau chơi đùa, có lúc cô giải hòa tranh chấp và mâu thuẫn giữa bọn họ, như bác gái hàng xóm, nghĩ đến cũng có chút buồn cười, nhưng cũng rất có ý nghĩa. Cho tới bây giờ, có thể tự mình giải quyết mâu thuẫn nhỏ, hiểu được thị phi, biết bé trai và bé gái không thể tùy tiện chơi hôn nhẹ, biết nói nào có thể đụng nơi nào không thể chạm vào, cũng bắt đầu học được bảo vệ mình, một năm qua đi, mắt thấy thay đổi của mỗi người bọn họ, từng chút lớn lên, giống như đứa bé mình tự tay nuôi, từ bắt đầu bi bô tập nói, lại lớn lên một chút, từng cái tiến bộ và trưởng thành nho nhỏ cũng làm cho cô cảm động mừng rỡ.

Ban đầu nghe nói dạy năm nhất, trong lòng Đông Á là cự tuyệt. Năm nhất là tệ nhất, vai trò của cô giáo không chỉ có một, thậm chí cô là mẹ cũng là người dẫn đường, vô cùng khổ cực, xi là xi dài, không có chút khoa trương nào. Giáo viên có lai lịch của trường đều không yêu năm nhất, tất cả đều giao những giáo viên trẻ tuổi.

Đông Tô Vân nói với cô: "Hiện tại trong tay con có hơn ba mươi tờ giấy trắng, con vẽ lên cho bọn họ cái gì thì bọn họ chính là cái đó, giáo viên vỡ lòng, đây không phải là ngoài miệng nói một chút, một năm này sẽ rất khổ cực, nhưng đối với sự phát triển của con có trợ giúp rất lớn, con có chấp nhận khiêu chiến hay không?"

Nếu như cô thật lòng không muốn, thì sẽ có rất nhiều người khác, cuối cùng suy nghĩ cả đêm, Đông Á cảm thấy, khiêu chiến này chưa chắc không phải là không tốt.

Thời gian một năm này bảo ngăn cũng không ngăn lắm, cô và những đứa bé này đã xây dựng được cảm tình sâu đậm. Đông Á không có lúc nào là không bị bọn trẻ làm cho cảm động, giờ nào khắc nào cũng đang nhiệt tình yêu thương công việc của mình, vậy mà hôm nay, thật vất vả nuôi dưỡng bọn họ trưởng thành, lại phải nói gặp lại sau.

Đông Á trở lại phòng làm việc tay lật cuốn album photo. Album photo lưu nhiều nhất lại là hình học sinh. Ba mươi hai đứa bé, từng người đều có, năm ngoái đáng vẻ non nớt của bọn trẻ chọt hiện ra ngay trước mắt, nhìn lại hôm nay, quả thật lớn lên không ít. Đứa bé lớn lên vô cùng nhanh. Nhìn một chút, cảm xúc rất nhiều, hốc mắt cũng hơi có chút ướt át.

Trong phòng làm việc vừa vặn cô Tiểu Hà này không có tiết dạy, nói chuyện với Đông Á xuống nông thôn dạy.

"Thủ tục cũng làm xong chưa?" Cô Tiểu Hà nâng cao bụng bự, vừa sửa bài tập vừa hỏi.

"Cũng sắp xong, thứ hai liền đi."

"Ngày hôm qua bọn họ bàn thứ bảy này đi liên hoan, lãnh đạo cũng đi."

Tối hôm qua Đông Á ngủ sớm, không thấy tin tức, hôm nay dậy sớm mới nhìn đến, mấy trăm tin tức không kịp xem, nghe cô Tiểu Hà nói đến, mới nhớ tới chuyện này, xem lại tin tức, quả nhiên.

"Chuyện cô đi dạy còn chưa có nói cho phụ huynh biết sao?" Cô Tiểu Hà hỏi.

"Còn chưa có." Đông Á trả lời, cô cũng đang rối rắm có muốn hay không nói, vào cuối kỳ, cô đột nhiên đi mất, một mặt lo lắng bọn nhỏ không thích ứng được giáo viên chủ nhiệm mới, thứ hai các phụ huynh nhất định sẽ tìm cách.

Cô Tiểu Hà là người từng trải nói: "Vẫn là đừng nói nữa, trừ phi hỏi, đã nói là trường học sắp xếp, nói như vậy các phụ huynh sẽ không làm gì."

Đông Á gật đầu một cái: "Tôi lại suy nghĩ một chút." Thật dễ cho cô không yên tâm ấy là đứa bé, có lẽ cũng là cô thật không bỏ được bọn họ, giống như bọn họ và cô có ràng buộc, dù là người đi rồi, tâm vẫn còn ở chỗ bọn họ.

Tiết cuối cùng kết thúc, trước tan lớp năm phút, theo lệ thường thì sắp xếp bài tập và hoạt động sau ngày quốc tế thiếu nhi. Còn chưa bắt đầu nói, thì có

đưa bé hưng phấn nhắc tới chuyện đồ ăn vặt.

Đồng Á mỉm cười nói: "Có thể mang đồ ăn vặt. Nhưng mà!"

Cả lớp còn chưa có "Yeah" xong, dừng ngay, từng khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương nhìn cô.

Đồng Á cố ý nói chậm lại: "Yêu cầu mỗi người tối đa chỉ có thể mang ba loại, mang nhiều tới các em liền phân cho cô ăn."

Bé trai nghịch ngợm nhất trong lớp hỏi: "Cô giáo, ngày mai cô cũng mang thức ăn sao?"

"Không, cô không mang theo. Cô ăn của các em."

"Cô giáo, chuyện này không công bằng!" Bé trai nghịch ngợm kêu lên.

"Thật xin lỗi, đây là quy tắc trò chơi." Đồng Á cười híp mắt.

Phía dưới kêu lên, có học sinh giơ tay nói: "Cô giáo, mỗi người chúng ta mang theo nhiều loại, người có đồ ăn vặt nhiều nhất trong lớp chính là cô."

Đồng Á mỉm cười nhìn bọn họ: "Cho nên, nhiều nhất chỉ có thể mang ba loại, không cần mang nhiều."

Trưởng lớp giơ tay: "Cô Đồng, ngày mai em muốn mang rất nhiều đồ ăn vặt, nhiều hơn tất cả đều đưa cho cô."

Còn lại chính là nhao nhao bày tỏ bày ra phải lấy nhiều mấy loại phân cho Đồng Á.

Đồng Á nói cảm ơn bọn trẻ, vẫn không quên dặn dò: "Các em có thể phân cho cô ăn, cô đương nhiên rất vui vẻ, nhưng mà cũng đừng quên còn phải chia sẻ cho những bạn nhỏ bên cạnh các em, còn nữa, quan trọng nhất, không được mang đồ ăn không tốt cho sức khỏe!"

Vì vậy phía dưới có người hỏi: "Cô giáo, cái gì gọi là đồ ăn không tốt cho sức khỏe?"

Không đợi Đồng Á giải thích, có bạn nhỏ khác vội vàng giải thích: "Chính là khoai tây chiên cay trứng dầu thực phẩm, cô giáo đã nói qua nhiều lần!"

"À? Cô Đồng. Đồ ăn cay cũng không thể mang sao?"

Đồng Á mỉm cười: "Không thể."

Phía dưới rất nhiều đứa bé có dáng vẻ mặt mác, nhưng cũng không có cách nào, lời của cô giáo bọn họ rất nghe, nói không mang, chắc chắn sẽ không mang.

Chuông tan học vang lên trong không khí vui sướng vui thích.

Tiền bọn trẻ này về, Đồng Á đơn giản thu thập xong bụi giảng, ôm bài tập trở về phòng làm việc.

Trong phòng làm việc các giáo viên trong văn phòng đều than vãn, một ngày qua đi chỉ có lúc này là nhẹ nhàng nhất, nói chuyện tào lao. Đồng Á thay đổi bài tập, nghe được thầy Trương châm chọc: "Tiểu Á, cô đều phải đi, còn liều mạng như vậy, nếu là tôi, tất nhiên sẽ tặng cho những giáo viên khác."

Viên lão sư tới đây rót nước uống, đứng bên cạnh bàn Đồng Á: "Tiền độ của các người thật nhanh, nhanh hơn hai giờ dạy học của chúng tôi rồi."

Đồng Á cười cười, động tác trên tay không ngừng: "Muốn đi, không biết giáo viên dạy thay là ai, chỉ có thể chạy nhanh một chút."

Viên lão sư gật đầu một cái.

Cô Tiểu Hà nói tiếp: "Ngày hôm qua tôi đi phòng giáo vụ xin nghỉ, nghe thầy Vu nói, đã tìm giáo viên xong rồi, bảo cô không cần lo lắng, mặc dù cô đi la.à được rồi"

"Ngày mai cô muốn xin nghỉ?" Thầy Viên hỏi cô Tiểu Hà.

Cô Tiểu Hà: "Khám thai."

Chủ đề đường thai dục nhi của mấy phụ nữ có thai kéo tới. Đồng Á cúi đầu, chuyên tâm sửa bài tập. Điện thoại di động trong tay chợt rung lên, ánh mắt thoáng nhìn, là một tin nhắn: Lương Mặc Nguyên: "Thứ sáu có kế hoạch gì sao?"

Đồng Á dừng bút lại, cầm điện thoại di động lên, suy nghĩ một chút, đánh ra mấy chữ: "Không có. Ngày mai trải qua ngày quốc tế thiếu nhi với bọn nhỏ."

Thấy "Đối phương đang nhập vào", cô định cũng không sửa bài tập, chờ tin nhắn.

Rất nhanh, Lương Mặc Nguyên: "Khi nào thì đi?"

Đồng Á: "Thứ hai báo cáo."

Tiếp theo qua thật lâu đối phương cũng không có nhắn trở lại, Đông Á tiếp tục cầm bút lên, sửa lại một tổ, tin nhắn của đối phương tới: "Tự mình lái xe đi sao?"

Đông Á sửa xong bài cuối cùng mới gửi tin nhắn hồi âm: "Đúng vậy."

Đối phương trả lại cũng không vội, đợi một chút đến khi cô thu thập tan làm xong chậm rãi nhắn lại: "Mấy ngày đó vừa đúng tôi muốn đi trên, thuận đường dẫn cô đi."

Đông Á nhìn chằm chằm hai chữ "Vừa đúng". Lần trước cô tiết lộ địa chỉ dạy cho anh biết, khi đó còn là về mặt mờ mờ, sau đó mới chậm rãi thu lại, cô cơ hồ có thể xác định, Lương Mặc Nguyên căn bản không biết chỗ nào.

Vừa đúng.

Làm người hoài nghi, Lương Tiên Sinh.

Đông Á nhin cười không được. Có lúc cảm thấy người này sao lại có một chút xú ngây thơ, chỉ là rất dễ thương.

"Được, vừa đúng đi nhờ xe, tôi cầu cũng không được." Đông Á nhanh chóng đánh ra một hàng chữ.

Người bên kia cầm điện thoại di động, khóe miệng không tự chủ giờ lên.

Tốt lắm, có thể chuẩn bị lần gặp gỡ rồi.

Mỗi lần nghĩ đến muốn gặp mặt Đông Á thì có chút mong đợi, lại có chút ít kích động.

Thứ hai.

Lương Mặc Nguyên liếc nhìn lịch bàn, còn có bốn ngày.

Tác giả có lời muốn nói:

Chương 17 sửa lại.

Còn là từ từ đi. Khô cực Lương Tiên Sinh, nhin một chút.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Editor: Tiểu Ly Ly.

Lên lớp ngày quốc tế thiếu nhi so với ngày đi học bình thường còn có người không chịu nổi. Đông Á thừa dịp bọn nhỏ đang chơi trò chơi lên trốn trở về phòng làm việc. Trên bàn trong phòng làm việc chất đầy món đồ chơi đồ ăn vặt và trái cây, Đông Á thả lỏng đi đứng, chơi điện thoại di động một lát, thấy bạn bè và thầy cô cũng phát trạng thái trong ngày quốc tế thiếu nhi, cả bạn bè cũng bị khuôn mặt ngây thơ tươi cười của bọn nhỏ làm cho vui mừng, Đông Á suy tính có muốn đến hay không.

Bạn bè của cô đang ở trong trạng thái bỏ rơi, bên trong vườn cỏ hoang um tùm, ít khi thấy cô ấy xử lý. Gần đây nhất là một quảng cáo nhỏ cho chị dâu trong dịp tết Nguyên Đán, trong bình luận của một học muội châm chọc cô: "Học tỷ, bạn bè của chị trừ quảng cáo chính là cháo gà, chị có thể mở đầu một chút hay không." Thật sự là cô quá lười, mở đầu còn phải thiết kế lời thoại, quá mệt mỏi quá mệt mỏi. Hiện tại một đến đầu ngón tay cũng lười động, phát trạng thái chuyện này chờ một chút hãy nói.

Mới ngồi một chút, hai ba bạn nhỏ ôm đồ ăn vặt chạy vào: "Cô giáo cô giáo, cái này cho cô ăn."

Đông Á liếc mắt nhìn, đều là đồ ăn vặt trẻ con thích, nhận lấy cô cũng sẽ không ăn, không nhận lại sợ tổn thương tấm lòng của bọn trẻ, cuối cùng vẫn nói cảm ơn mà nhận lấy từng cái, trên bàn làm việc lại một đống đồ ăn vặt.

Buổi chiều trường học thống nhất tổ chức hoạt động, phân phát quà tặng nhỏ, Đông Á vừa quản lý luật lại đảm đương nhiệm vụ của nhiếp ảnh gia, đi tới đi lui, tìm góc độ, lần lượt chụp ảnh, trong hình từng người đều nở nụ cười như vẽ, một mỗi đều quên, tan giờ học sẽ sửa những hình này một chút rồi chia phụ huynh.

Sáu giờ cũng coi là kết thúc, tất cả các thầy giáo đều phờ phạc mà ngồi tựa vào phía sau bàn làm việc, trong phòng học tĩnh thán uy nghiêm đó được

quét sạch. Tiếp theo chính là thứ bảy vui vẻ đưa tiễn hội tụ bữa ăn, tổ trưởng lớp thầy Viên nói: "Hiệu trưởng nói bữa tiệc chia tay Á Á này sẽ coi như là liên hoan trong học kỳ của trường, ông đã đi xin kinh phí, mỗi tổ gồm bảy trăm năm mươi, bếp lò nhà nông yên vui, phòng làm việc mỹ nữ đầu bếp của tôi, Á Á, hai người phụ nữ có thai này không dùng được, chỉ có thể dựa vào tôi và cô rồi."

Đồng Á cười cười: "Được."

Cô giáo Tiểu Hà chìa vào bụng bự đi tới, nghe được đối thoại của thầy Viên và Đồng Á, nói: "Ai nói chúng ta không có ích, chớ xem nhẹ phụ nữ có thai, phụ nữ có thai dùng dao cũng tốt lắm." Mấy người đều nở nụ cười.

Thầy Trương ngồi đám chân, đề ép âm thanh nói: "Bọn họ nói chúng ta năm người ít nhất, đưa hiệu trưởng chen vào tới bàn ăn chúng ta, còn có Phó Hiệu Trưởng và thầy Vu."

Những người lãnh đạo thu xếp tiến vào ít nhiều cũng sẽ có chút gò bó, vẫn là cô giáo Tiểu Hà lạc quan nhất, cười nói: "Liên hoan là chuyện vui, hiệu trưởng sẽ không nghiêm túc như vậy, lại nói chủ bữa tiệc là Á Á, hiệu trưởng sẽ không như vậy." Cô Tiểu Hà duỗi ngón út một cái.

Còn lại mấy cũng ha ha ha, "Tiểu Hà, cái người này hư hỏng này, cẩn thận hiệu trưởng theo dõi."

Ngày mai là thứ bảy, Đồng Á sửa sang lại hành lý không khác biệt lắm, giờ tan việc thuận tiện đi một chuyến siêu thị mua hết đồ, mang theo vật dụng hàng ngày trở về thì nhận được điện thoại của mẹ Triệu Mai. Đầu điện thoại bên kia bảo hôm nay là sinh nhật nhỏ cháu, buổi tối đi đến nhà cậu chúc mừng sinh nhật.

Ngày quốc tế thiếu nhi lại đúng lúc đúng lúc sinh nhật cháu, Đồng Á như có dự cảm mờ vi tín ra, trong gia tộc quả nhiên có người phát lì xì. Kể từ khi có mở chức năng bao tiền lì xì này, nhà mẹ đẻ của Triệu Mai thích sáng lập ra một quy củ bất thành văn: đừng phải chuyện vui, phát lì xì; ngày lễ ngày tết, phát lì xì. Mặc kệ lớn nhỏ, vận may tốt nhất, một vòng nhận một vòng, có thể chơi một ngày. Qua mỗi một năm, bao tiền lì xì phát sáng cũng đã nướng tay, thêm với đánh bài bạc, một tháng tiền lương liền đến tay á.

Đồng Á liên tiếp mở ra mấy bao tiền lì xì, tay không chậm. Trong đám người anh họ Triệu Bảo như một làn khói thúc giục dẫn đầu phát lì xì. Triệu Bảo thì là phần tử sôi nổi, người làm ăn điển hình, một người dối trá, rất xấu, đếm ngược thời gian cố ý làm người khác khó chịu vì thêm 10, 9, 8, 7..... 4..... Phía dưới một nhóm người chờ lì xì cũng đã cảm ơn, thế nhưng anh lại lắc mình không thấy bóng dáng, nói là đang lái xe không thời gian, mọi người nói, vậy thì vợ thay mặt, một đám người đều lên tiếng nói: vợ thay mặt.

Đồng Á nhanh tay, @ chị dâu họ. Ẩn nấp trong gia tộc, khó được lộ mặt, anh họ nắm lấy Đồng Á không thả: "Á Á ca hát, một bài anh phát 100."

Có người theo phong trào gọi: "Á Á sợ cái gì, hát liền hát." Di nhỏ bao che khuyết điểm, oán hận Triệu Bảo: "Con không phải nói là đang lái xe đi, đừng kéo Á Á xuống nước, muốn phát mau phát."

Triệu Bảo vẫn không buông miệng: "Á Á mau hát, hát xong anh cho tiền thưởng"

Đồng Á: "Anh hát hai bài, em thưởng cho anh, một bài 50."

Ai cũng biết Triệu Bảo ngũ âm không được đầy đủ, dễ dàng không ca hát, cười thành một tiếng, ngay cả Đồng Khương cũng khó tham gia náo nhiệt: "Anh Bảo, em thay mặt chị hát, anh phát 100 đồng tiền thưởng cho em cũng được."

Triệu Bảo trốn tránh, không ai thấy bóng dáng

Bao tiền lì xì vẫn còn tiếp tục, Đồng Á vừa đi vừa điểm, ngồi ở trong xe cũng không gấp mở, từ từ điểm từng cái từng cái. Trò chơi này có độc. Đại khái ngồi chừng mười phút đồng hồ, Đồng Á nhìn đồng hồ, bốn giờ rưỡi, trễ giờ kẹt xe sẽ không trở về được nhà, không thể làm gì khác hơn là không thể không buông điện thoại di động xuống lái xe về nhà.

Trở về nhà gần năm giờ, buổi tối ở nhà cậu, trong gia tộc đều đã thúc giục sớm đi qua một chút, Đồng Á đơn giản đóng gói xong hành lý, cho Triệu Mai gọi điện thoại hỏi muốn đi đón cô hay không, Triệu Mai lại nói đã đi qua nhà cậu, để cho cô đi nhanh lên một chút.

Đến nhà cậu, trên ghế sa lon ngồi đầy người, cúi đầu giành bao tiền lì xì. Mới vừa Triệu Bảo lúc gói một đóng bao ít tiền, Đồng Á mở ra vừa nhìn: 0. 01.

Cười khóc. Trách không được không ai nhắc.

Có người ngẩng đầu hỏi: "Anh Bảo đâu?"

Lập tức có người đáp: "Vẫn còn ở trên đường."

"Gởi một chút tiền còn dám tới, lại đánh một trận."

Thời điểm ăn cơm, Triệu Bảo mới tới trễ, bị một đám người bao vây uống rượu, nhưng anh trời sanh không uống được nhiều rượu, bình thường cũng không thường uống, khó khăn lắm mới về nhà một chuyến, vui mừng một chút, uống đồ mất tía tai, có thể là hết sức khó chịu, ngồi ở trong góc ngăn người. Đồng Á vào phòng bếp lấy ly nước trái cây cho anh giải đi mùi rượu, anh nhận lấy, mất say lơ đãng híp lại, hỏi: "Á Á, không có tìm bạn trai về sao?"

Gien của người nhà Triệu Mai rất tốt, đáng vẽ của anh chị rất được, không chỉ có như thế, chiều cao cũng không kém, Triệu Bảo hơn Đồng Á chín tuổi,

ở tuổi này nên có mùi vị, có chút tính tình cha con, thỉnh thoảng còn có thể nhìn đến trên người anh chưa dứt hẳn bóng dáng to lớn, phức tạp đa dạng lại không chút nào mâu thuẫn, khéo léo dung hợp ở trên thân người này, tựa như giờ phút này anh nhìn cô như vậy, mang theo một chút xiu giảo hoạt cả xem kỹ. Không biết thế nào, Đông Á vô cùng thường thức người đàn ông như vậy.

Trong mắt của anh tho lỗ là anh trai quan tâm em gái. Không có gì khác. Mặc dù anh thật sự thật gail anhco6 em gái này, nhưng là chỉ là thích, rất đơn thuần thích, không có gì khác.

"Không có." Đông Á thành thật nói.

"Anh giới thiệu cho em một....."

Chưa nói xong, Đông Á cắt đứt: "Làm ăn em không muốn."

Triệu Bảo ngạo đầu nhìn nàng, lại giống một loại chó to lớn: "Làm gì không cần, người ta chính là làm ăn."

"Cho nên anh hư nha." Đông Á cười đem cái ly nhét vào trong tay Triệu Bảo: "Anh uống đi, say rượu, chó bán em là tốt rồi."

Đông Á xoay người đi, để lại một mặt buồn bực cho anh Bảo.

Ăn cơm xong, cả nhà người nhiệt nhiệt nháo nháo hát sinh nhật vui vẻ, cắt bánh ngọt, mấy anh trai cũng là đưa trẻ mới lớn, cho phép trét bơ trên mặt, Đông Á cũng bị dính đầy mặt, đang muốn phản kích, cháu nhỏ cầm điện thoại di động của cô: "Cô cô, điện thoại của cô vang lên."

Thời gian này thì ai sẽ gọi điện thoại tới chứ? Đông Á có chút ngoài ý muốn, nhận lấy liếc mắt nhìn, là Thang Mật. Nói như vậy, không có gì chuyện quan trọng, Thang Mật đều là gọi thư tín tức, trừ phi.....

Đông Á xẹt qua cảm giác lo lắng. Vuốt mặt, thu hồi tâm trạng mới thả bay một giây trước, thu lại về mặt, cầm điện thoại di động tránh khỏi đám người đi ra ban công nghe.

"Mật Nhi....."

"Á Á, cậu khoan hãy nói, hãy nghe tớ nói." Thang Mật tức giận gấp rút nói: "Đường Tuấn ly hôn cậu biết không?"

Trong đầu Đông Á hỗn độn, sấm sét giữa trời quang, "Cậu nói cái gì?"

Thang Mật: "Chuyện nào động như vậy cậu không biết?"

"Tớ..... Anh ấy..... Tại sao ly hôn?" Đông Á cố gắng để cho mình tỉnh táo, tỉnh táo không được. Vấn đề này là cô phản ứng tự nhiên.

Thang Mật: "Cậu không phải quen nằm trong danh sách bạn bè của anh ta sao? Tới hôm qua anh ta gọi một cái trạng thái, rất mật mờ, người bình thường thì sao lại phát ra chuyện đó, sau đó xế chiều hôm nay liền truyền tin tức anh ta ly hôn."

Trải qua một nhắc nhở của Thang Mật như vậy, Đông Á mới bắt tri bắt giác phản ứng, thật lâu không có ở trong danh sách bạn bè nhìn thấy Đường Tuấn phát trạng thái.

Thang Mật nói tiếp: "Đàn gái lừa gạt cưới, tóm lại vô cùng thái quá, nhà bọn họ cũng vì thế mà mất mặt, còn không phải là thấy tiền là mắt sáng rõ, đáng đời xui xẻo."

Trong lòng Đông Á nói không ra mùi vị gì, nửa ngày không có lên tiếng.

"Hiện tại anh ta khẳng định hối hận muốn chết, ban đầu không có chọn cậu." Vừa nói đến chuyện này, Thang Mật liền hận không ngừng: "Thời điểm anh ta biến cậu thành vô xe phòng hồ nhưng làm sao lại không có nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như hôm nay, dù sao ba mẹ cậu ở Đình Thành cũng lẫn lộn đây không kém, anh ta làm sao lại có tầm nhìn hạn hẹp như vậy, cho nên nói rõ, người này là tốt mã dê cừi*, hám lợi, tuyệt đối không thể quen thân."

Tốt mã dê cừi*: kẻ chỉ có cái đẹp trau chuốt bề ngoài.

Dù sao cũng là đã từng là người mình thích, Đông Á không muốn đánh giá sai về Đường Tuấn, nhưng là phải nói thất vọng, cũng không phải là không có. Cảm giác cô đối với Đường Tuấn, đã dừng lại ở trước kia, chỉ muốn những thứ kia làm cho người ta ám áp trong nháy mắt, sa này đủ loại, bao gồm Thang Mật nói làm vô xe phòng hồ, trong lòng Đông Á rất rõ ràng, đúng là có chuyện như vậy, nhưng lâu dài thích đã thành một thói quen, dù là tình cảm phai nhạt, cô cũng không muốn bỏ đá xuống giếng.

Thang Mật không phải người trong cuộc, không hiểu tình cảm phức tạp của cô. Mặc dù không hề thích nữa, cũng hi vọng đôi phương trôi qua tốt, không phụ lòng mình đã từng thích cả thanh xuân.

Nếu không có sau này hành vi của Đường Tuấn làm cho người ta khinh thường, Đông Á nghĩ, có lẽ ân tượng của cô đối với anh sẽ không đến mức bất như vậy, sau này lại khó làm bạn trở lại, ba chữ người xa lạ cũng muốn cộng thêm ân tượng đáng buồn.

Tác giả có lời muốn nói:

Phát lì xì này thật chơi rất khá ha-ha-haah buổi tối còn có một canh

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Editor: Tiểu Ly Ly.

Đông Á mở danh sách bạn của Đường Tuấn ra, lướt qua một chút. Đường Tuấn ngăn che cô. Khó trách không nhìn thấy trạng thái của anh. Lòng của Đông Á từng chút từng chút lạnh đi, mười năm này tình bạn trong mắt anh rốt cuộc tính là cái gì?

Cô ở trên sân thượng hóng gió một lát, trong đầu tỉnh táo xuống, đi vào trong nhà.

Thứ bảy tới rất nhanh, ngủ một giấc đã đến.

Buổi chiều, Đông Á đơn giản liệt kê ra danh sách những món ăn, hẹn gặp cô Viên tại chợ bán thức ăn bên cạnh trường học, dùng kinh phí trường học cho mua món ăn, xong rồi chạy thẳng tới mục đích.

Đông Á và cô Viên vừa đến, nhìn thời gian không sai biệt lắm, bốn người vội vàng bận rộn. Không phải đợi lâu, sát vách đúng lúc truyền đến mùi thơm, cô Trương đi rửa rau thơm để trên bàn, mới trở về không bao lâu, cô Đinh dạy năm hai cũng tới: "Các mỹ nữ, có cà rốt hay không?" Đông Á chọn một cái để cho cô lấy được. Không có chuyện làm các thầy giáo tới đây thăm nhà, nhìn thấy Đông Á dao tạp dề cúi đầu nghiêm túc cắt tôm, lanh tay lẹ mắt chụp hình cho cô để vào trong nhóm, được các thầy giáo khen xinh đẹp.

Một lãnh đạo: "Đông Á này phải đi, chúng ta thật đúng là không bỏ được."

Một đám người đáp lại.

Hình này quả thật rất đẹp. Dáng vẻ cô cúi đầu chuyên chú, môi đôi môi đỏ mọng, đầu tóc đen da trắng, giống như một Lưu Hải Nhân* lạc vào trước mắt, có vẻ da trắng trong suốt.

Lưu hải nhân*: Lưu Hải (tiên đồng trong truyền thuyết Trung Quốc, trước trán để một chòm tóc ngắn, cưỡi cóc, tay múa chuỗi tiền)

Người tuy ít, cũng may phân công rõ ràng: tay Đông Á cầm muối, cô Viên phụ trách nhìn bếp và chuyện vặt, hai người phụ nữ có thai khác bày bàn cắt rau. Thời gian được sắp xếp vừa vặn, một bàn sắc hương đều đầy đủ, đưa đến nhóm giáo viên khác cũng tới quay theo. Có tiếng khen thông mình "bốn nàng tiên năm nhất", tới Đông Á, ít nhiều đều có chút lạnh rõ ràng.

Lãnh đạo lần lượt từng tới từng người mời rượu, cuối cùng cô Viên thịnh tình mời mọc ngồi xuống họ ngồi ở bàn này. Cô Tiểu Hà Lão Sư nói đúng, khó được hôm nay, hiệu trưởng rốt cuộc để khuôn mặt nghiêm túc thường ngày xuống, guren mặt tươi sáng ngồi xuống bàn nói chuyện phiếm nói đầu với các cô giáo, cô Viên là một "Người Tiểu Hoàng", dẫn theo từng người trong bàn trình diễn tiết mục ngắn, duy nhất có Đông Á này là cô gái trẻ tao nhã, im lặng ăn cơm. Hối cái bản phong phú này xuất từ tay người nào, ngón tay mọi người đều chỉ Đông Á. Cô Trương nói đùa: "Á Á lên được bực giảng, xuống được phòng bếp, không biết về sau người nào được lợi."

"Á Á" Giáo vụ chủ nhiệm cô Vu nói tiếp, "Tìm bạn trai nhất định phải mời chúng ta ăn cơm, không cần một người che giấu."

Một câu nói lại chọc cho mọi người ha ha ha cười. Lúc này hiệu trưởng cũng đi theo tham gia náo nhiệt: "Tôi xem hôm nào, ăn một bữa cơm với nhà cô đi." Phó Hiệu Trưởng vội vàng đi theo nói tiếp: "Để cho tôi một phần."

Cô Viên đứng lên, "Đến đây, dùng sữa dùng sữa. Năm nhất chúng ta không có rượu, chỉ có sữa là nhiều nhất."

Xấu mặt, cũng không có người lạ.

Ở đơn vị mà nói, Đông Á cảm giác mình vô cùng may mắn, tiểu học Đinh Thành có lịch sử dài nhất, giáo viên nhiều nhất, không khí giữa giáo viên, lãnh đạo, và các phụ huynh rất hòa hợp. Trong hai năm qua cơ hồ không có xảy ra chuyện lớn gì, càng đừng nói có cha mẹ tới trường học gây chuyện, loại chuyện như vậy ở tiểu học Đinh Thành ít thấy vô cùng.

Cho nên đối với hoàn cảnh mới, trong lòng cô ôm mong đợi và thái độ thật tốt, hi vọng một năm này có thể an tĩnh bình thân vượt qua.

Buổi tối về đến nhà, Đông Á thu được rất nhiều ảnh chụp xinh đẹp, khó có được đáng trạng thái, đáng tấm này hình xen lẫn rất nhiều thức ăn ngon với nhau, tiêu đề chữ viết: Vui vẻ một ngày.

Có thể là trong vòng nửa năm lâu không có cập nhật trạng thái, một khi đăng lên, lời khen vô số, khen ngợi như nước thủy triều. Đợi đến một giờ đi xem, Đông Á kinh ngạc phát hiện Lương Mặc Nguyên cũng ở trong hàng ngũ khen ngợi. Ngón tay tùy ý một chút, mở ra tường nhà của anh, tường nhà của

anh không có kém hơn cô, hơn nửa năm mới cập nhật một lần, một lần hình là anh và bạn đánh golf, đôi câu vài lời cũng không có; chỉ có nhiều tấm ảnh chụp phong cảnh, không biết là quốc gia nào, chỉ có một vẻ mặt; xuất hiện nhiều nhất là tấm ảnh của một đứa bé, nhìn ra được anh rất ưa thích đứa bé kia, hẳn là con gái của người thân anh.

Không tốn quá nhiều thời gian để lướt xong, nhìn ra là một người có sinh hoạt đặc biệt, hơn nữa, giống như cô, vô cùng lười.

Sáng sớm thứ hai, nhận được điện thoại của Lương Mặc Nguyên, anh đã đến Đình Thành. Đông Á đang ngủ gật bị dọa đến tỉnh táo, xem đồng hồ mới bây giờ, so với thời gian hẹn sớm hơn một giờ. Cô vội vã bỏ dậy rửa mặt, cũng may hôm nay Triệu Mai đi làm, thức dậy sớm làm điểm tâm.

Mỗi ngày Đông Tô Vân đều có thói quen luyện công buổi sáng, hôm nay giống như thường ngày xuống lầu đi công viên, liếc mắt nhìn thấy Lương Mặc Nguyên đứng dưới bóng cây cuối lầu, một tay xuyên vào túi cúi đầu nhìn điện thoại di động. Đại khái trên mặt cũng không có hoàn toàn chú ý, nghe được tiếng bước chân ngẩng đầu nhìn tới đây.

"Lương tổng." Đông Tô Vân thật bất ngờ: "Làm sao cậu ở chỗ này?"

Lương Mặc Nguyên thu điện thoại di động vào, không trả lời vấn đề của Đông Tô Vân, ngược lại hỏi ông: "Ngài luyện công buổi sáng sao?"

Đông Tô Vân chú ý tới cách dùng từ của anh, cười nói: "Lương tổng khách khí, Đúng vậy....." Chưa nói xong lời, ánh mắt Lương Mặc Nguyên nhìn sau lưng Đông Tô Vân, Đông Tô Vân cũng quay đầu nhìn lại, Đông Á đang kéo theo hành lý rưng rưng từ khúc quanh hành lang ra ngoài.

Không đợi phản ứng, Lương Mặc Nguyên cất bước đi về phía sau, Đông Tô Vân ngây ngốc ngay tại chỗ.

Chuyện này.....

Hành động của Lương Mặc Nguyên chính là câu trả lời tốt nhất.

Tại chỗ này đợi Đông Á.

"Ba!" Đông Á chào hỏi Đông Tô Vân, Lương Mặc Nguyên đã thay cô kéo rương hành lý. Hai người đi tới trước mặt Đông Tô Vân, Đông Á giới thiệu: "Ba, đây là Lương Tiên Sinh....."

"Chúng ta có quen biết." Đông Tô Vân gật đầu một cái, trên mặt không có bất kỳ khác thường, cười nói: "Khó trách được không cần ba đưa. " Ông ý vị sâu xa mà liếc nhìn con gái và Lương Mặc Nguyên: "Được rồi, hai người lái xe an toàn, có chuyện gọi điện thoại cho ba." Đông Tô Vân ra dấu tay gọi điện thoại ra.

Đông Á tiến lên ôm ba, chia tay.

Đông Á đi theo Lương Mặc Nguyên tới chỗ xe đậu, đi được một đoạn đường, quay đầu nhìn thấy Đông Tô Vân vẫn đứng ở nơi đó nhìn bọn họ, cô mỉm cười phất tay với ông. Đông Tô Vân cũng vẫy tay từ biệt với cô, trong miệng nói gì đó, Đông Á nghe không rõ.

Lương Mặc Nguyên đặt rương hành lý ở cốp sau. Đông Á đi tới phía trước mở cửa xe, thờ nhẹ một tiếng, phía sau xe có một con chó to ngồi, Đông Á nhận được là chó Samoyed. Cô đứng ở bên cửa chưa tiến vào, nhìn phía sau Lương Mặc Nguyên nói: "Chó của anh sao?"

Lương Mặc Nguyên cất xong rương hành lý, tay nhấn một cái, khép nắp lại, nhẹ nâng mặt lên, ánh mắt nhìn trên người cô, chậm rãi cong môi lên nói: "Đúng vậy."

"Thật đáng yêu, nó gọi là tên là gì? Tôi có thể sờ sờ nó sao?" Đông Á rất ưa thích chó, nhưng trong nhà không cho phép nuôi chó, khi còn bé niềm vui thích lớn nhất là qua nhà bà ngoại chơi mặt chược và chó này. Hôm nay thấy chó, thật sự rất vui sướng.

Lương Mặc Nguyên đi tới, "Abe."

"Abe." Đông Á kêu một tiếng, chó vẫy đuôi.

Lương Mặc Nguyên mở cửa xe đem Abe lấy ra, "Thời gian vẫn còn sớm, để cho nó chơi với cô một chút đi."

Đông Á chỉ muốn một cái sờ là tốt, không ngờ Lương Mặc Nguyên khách khí như vậy, vội vàng nói: "Không sao, tôi chỉ muốn sờ một chút là được rồi."

Lương Mặc Nguyên cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc: "Cô chắc chắn?"

"Ừ." Có chỗ nào không đúng sao?

Lương Mặc Nguyên từ trong túi quần rút tay ra, đặt tại đầu đỉnh cô, nhẹ nhàng sờ sờ, một nửa nghiêm túc một nửa cười giỡn nói: "Cô nói, sờ một chút là được rồi."

Đông Á có chút ngu, trên tay của hắn như mang theo dòng điện, đánh cho cô cả người đều không thể nhúc nhích.

Cô ngơ ngác nhìn Lương Mặc Nguyên, người đàn ông này không chút để ý mặc dây thừng cho chú chó, ngồi chồm hồm vuốt đầu lông lá của Abe, "Bây giờ có thể sờ soạng."

Tay Đông Á tay vừa để lên bộ lông tuyết trắng mềm mại, yêu thích không buông tay. Lương Mặc Nguyên đứng ở bên cạnh cô, không nói lời gì, chỉ là lặng lẽ nhìn, hô hấp và nhiệt độ cơ thể đều dựa vào vỏ cùng gần. Hai người không nói gì, hình như cũng không muốn quấy rầy phần yên ổn này.

Abe bị Đông Á sờ đến nhanh chóng buồn ngủ, Lương Mặc Nguyên vỗ vỗ đầu của nó: "Lên xe."

Abe nghe hiểu ra lệnh, mở mắt, nhảy chồm lên xe.

Động tác rất nhanh nhẹn, phản ứng nhanh chóng. Đông Á nhìn ngây người.

Lương Mặc Nguyên chỉ chỉ xe, nhìn cô: "Cô cũng lên xe."

Đông Á liếc nhìn chỗ ngồi phía sau xe lộ ra đầu của Abe, hỏi Lương Mặc Nguyên: "Tôi có thể ngồi chung với nó không?"

Lương Mặc Nguyên nhìn theo tay cô chỉ "Thân thể của nó lớn."

Chuyện này..... Coi như là uyển chuyển cự tuyệt?

Lên xe, ánh mắt Đông Á liên tiếp nhìn về phía phía sau, Lương Mặc Nguyên rút cuộc nhả ra: "Thích như vậy, cho cô mượn chơi mấy ngày."

Đông Á vui vẻ còn chưa đến một giây đồng hồ, "Kí túc xá trường học không để cho nuôi chó."

Người nọ lại vội nói: "Không có việc gì, tôi sẽ giúp cô giải quyết."

Đông Á sững sốt, không hiểu nhìn Lương Mặc Nguyên.

Lương Mặc Nguyên cũng cười, không cần phải nhiều lời nữa.

Loại tự tin siêu nhiên và đã tính trước, làm cho người ta không thể không tin tưởng cùng có thể tin, dưới bầu trời này không có chuyện anh không giải quyết được. Đông Á ngậm miệng, không nói chuyện nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Editor: Tiểu Ly Ly.

Lương Mặc Nguyên lại đột nhiên tới một câu: "Ngày hôm qua hình chụp kia rất đẹp mắt."

Đông Á không đáp, suy nghĩ anh nói tấm hình nào, mới vừa có chút manh mối, Lương Mặc Nguyên nói: "Ngày hôm qua đơn vị liên hoan?"

Đông Á hoàn toàn hiểu rõ: "Ừ" một tiếng, suy nghĩ một chút, lại bổ sung: "Đồng nghiệp ở đơn vị tiền tôi, ăn bữa cơm."

"Một bàn món ăn đều là các cô làm?"

Đông Á cười cười. Chú ý tới Lương Mặc Nguyên nhìn mình, nhưng rất nhanh đã dời đi. Đông Á nhìn anh không có mở hướng dẫn, hỏi: "Anh biết nơi đó?"

Lương Mặc Nguyên cười: "Sợ tôi đưa cô đi lạc đường?"

Đông Á thả lỏng nói: "Cũng không phải." Cuối cùng: "Tôi tin tưởng

anh" Nói xong mình cũng cảm thấy kì lạ, những lời này còn không bằng không nói. Lương Mặc Nguyên không để ý lắm nhìn nàng một cái: "Cô tin tưởng tôi là được rồi." chống lại tầm mắt của cô, ánh mắt của anh dời đi trên vai của cô, bĩu bĩu môi: "Dây nịt an toàn."

"Xấu hổ." Đông Á vội vàng nịt dây an toàn. Chính cô lái xe chưa bao giờ quên việc này, thành thói quen, hôm nay thế nhưng lại quên.

Đông Á đi dạy ở trấn nhỏ xa xôi, cong cong queo queo, đến nơi đã là chuyện của hơn một giờ sau. Ngày này trường học đang dạy, khiến Đông Á cảm thấy kỳ lạ, Lương Mặc Nguyên và hiệu trưởng hình như rất quen, nói chuyện với nhau thật vui. Hiệu trưởng tự mình dẫn bọn họ đi thăm trường học, còn sắp xếp cho Đông Á một kí túc xá, kí túc xá có phòng vệ sinh độc lập, Đông Á nhìn coi như hài lòng. Về Đông Á chăm sóc Abe, hiệu trưởng đều nói không thành vấn đề.

Đồng Á cảm giác là lạ, nói không ra rốt cuộc kỳ lạ chỗ nào.

Tùy tiện đi dạo tâm sự một chút, thời gian đã trôi qua rồi. Lương Mặc Nguyên đã đặt trước một nhà hàng tốt, cũng mời hiệu trưởng đi ăn cơm. Đồng Á hoàn toàn tròn tròn mắt.

Rất rõ ràng, Lương Mặc Nguyên có chuẩn bị mà đến.

Chỉ là Đồng Á không biết, ngay từ lúc nghe nói cô sẽ đến trường này dạy, Lương Mặc Nguyên liền tự mình đến qua một chuyến, đã sớm một chút chào hỏi cán bộ lãnh đạo bên này, cũng bày tỏ trong thời gian Đồng Á tới dạy một năm này nguyện ý đầu tư trường học vô điều kiện. Trong khi cô còn ngây ngốc không biết chuyện gì, người đàn ông này sớm vì cô trải tốt một con đường lớn.

Anh không vội mà cô lập tức cho đi thì đáp lại, thợ săn giỏi không phải nhanh chóng mà đánh ra, mà là yên lặng theo dõi biến hóa. Đúng theo như lời cô, tính cách của cô bị động lại chưa chậm chạp, như vậy anh liền dùng loại ấm nước sôi hút lên từng chút từng chút làm cho cô bị ảnh hưởng, xâm chiếm cô.

Bữa cơm này vô cùng vui vẻ, bước cờ này của Lương Mặc Nguyên vô cùng cao siêu, vừa đi lên liền lấy được quyền chủ động. Những lãnh đạo kia mặc dù không nói ra, trong lòng từng người một rõ như kiếng, cô Đồng mới tới này sau lưng có một tòa núi lớn dựa vào như vậy, người này khi dễ không được. Mặt khác cũng tuyên bố Đồng Á thuộc quyền sở hữu của anh ta, người đàn ông khác không hề có cơ hội.

Sau khi ăn xong, Lương Mặc Nguyên và Đồng Á dắt chó tản bộ ở trên trần. Tai xinh gái đẹp phối hợp cộng thêm một chú chó Samoyed giống thuần, đi trên đường phố ở trần nhỏ, phong cách vô cùng tây, bác gái ngồi ở cửa tiệm không có việc gì làm nhìn bọn họ ngăn người, hoài niệm mình đã từng có những năm tháng trẻ tuổi.

Trước kia Đồng Á không có nuôi qua chó, sợ nuôi không được, Lương Mặc Nguyên nói không sao, không thử nghiệm một chút thì làm sao biết không biết. Đồng Á cảm thấy anh nói rất có lý. Cô mơ ước sau này mình chuyển ra từ trong nhà sẽ nuôi một con chó. Lương Mặc Nguyên nói vậy thì thật là tốt, bắt đầu từ Abe.

"Nó kiếng ăn sao?" Đồng Á hỏi.

Lương Mặc Nguyên suy nghĩ một chút: "Buổi tối tôi đưa cho cô thực đơn."

"Còn có thực đơn." Xem ra là vô cùng nuông chiều.

Lương Mặc Nguyên mỉm cười một cái: "Bình thường không có thời gian thì cho nó ăn thức ăn cho chó là được rồi, chỉ là buổi tối phần ăn này nhất định phải ăn được, bằng không nó sẽ sửa cả một buổi tối."

"Không nhìn ra tính khí của Abe lớn như vậy." Đồng Á sờ sờ đầu Abe, trải qua nửa ngày chung đụng, hiện tại Abe rất dính người chị dịu dàng này.

Phía trước là một tòa hình cầu vòm, qua cầu là Lão Nhai, phòng cũ cổ xưa, được hình thành tích lũy với một lịch sử mang đến cảm giác trầm trọng. Có người từ cầu đối diện mà đến, bây giờ đã rất khó thấy cái loại xe đạp kiểu cũ này, không biết có phải là nhãn hiệu Phụng Hoàng hay không. Khi còn bé, trong nhà bà ngoại cũng có một chiếc như vậy xe đạp, nhãn hiệu Phụng Hoàng. Cô và Đồng Khương một trước một sau một người ngồi một bên, cậu đạp xe dẫn các cô hóng gió ở giữa núi rừng, những tháng ngày đó một đi không trở lại, lại vĩnh viễn dừng lại ở chỗ sâu nhất trong trí nhớ, gió cũng thổi không đi, mưa cũng xối không ra.

Giống như giờ phút này, cô và Lương Mặc Nguyên hai người, dắt Abe, ở đầu đường dắt khách, tản bộ.

Cô phát hiện, trần nhỏ này, so với Đình Thành, chậm rãi, từ từ. Cô thích loại dáng vẻ không nhanh không chậm này. Mà người ở trước mắt này, chợt sản sinh một loại ảo giác, hình như có thể như vậy, vĩnh viễn đi qua.

Thời niên thiếu thật may là chưa từng gặp. Đồng Á nghĩ, nếu không có nhất định sẽ không dừng chân lại, nhìn anh lâu dù chỉ là một cái liếc mắt.

Khi đó thích hùng hùng hổ hổ, kinh thiên động địa, sự rung động của tình cảm, thoải mái mới là điều quan trọng. Vậy mà hôm nay, tình cảm giống như dòng nước xiết tiến vào tuổi tác, còn chưa tới trung niên, nỗi lòng đã sớm tích lũy, nước chảy đến nơi dịu dàng, rốt cuộc kích động không đứng dậy.

Cô thường xuyên cảm thấy mình có lúc có nhiều điểm giống Lương Mặc Nguyên. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một chút, bình thần. Cô bình thần đến từ tính cách của chính tính tình đến những điều xung quanh, mà anh thì sao, có lẽ là trải qua rồi mới có. Sinh mạng mới bắt đầu càng lớn càng quanh co, nhất là rèn giữa tích cách của người ta, đàn ông và phụ nữ cũng giống như nhau.

Trước khi muốn đi, Abe cạ ông quần của Lương Mặc Nguyên không thôi. Lương Mặc Nguyên ngồi xổm xuống sờ sờ đầu nó, nhỏ giọng dụ dỗ: "Ngoan, tao sẽ quay trở về xem mày." Anh nhặt lên dây thừng của chú chó giao cho Đồng Á: "Giữ liên lạc."

Đồng Á gật đầu một cái: "Đi đường cẩn thận."

Lương Mặc Nguyên hất cái cằm với cô, xoay người vào xe, từ trong cửa xe phất tay tạm biệt cô. Xe đã lái đi, Abe đuổi theo xe, uông uông uông kêu to, Đồng Á dắt chó bị chạy theo, xe dừng lại trước mặt, Abe chạy lên, nằm ở trên cửa sổ xe, Lương Mặc Nguyên vỗ vỗ đầu của nó, Đồng Á từ phía sau ôm lấy Abe, ánh mắt lại nhìn Lương Mặc Nguyên, mỉm cười: "Về đến nhà gọi điện thoại cho tôi."

Lương Mặc Nguyên cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô. Nhìn bên ngoài, người phụ nữ và chó của anh, phụ nữ xinh đẹp mỉm cười thiên sứ và chó Samoyed, thời gian giống như dừng lại ở giờ phút này. Anh có chút không rời đi được, tuy nhiên lại không thể không rời đi.

"Đồng Á." Người đàn ông khàn giọng nói.

Đồng Á sững sốt. Đây là lần đầu tiên Lương Mặc Nguyên gọi cả tên cả họ cô.

Cô không hiểu nhìn anh, quên đáp lại. Cổ họng có chút chất, cảm xúc khó nói nên lời từng chút từng chút thấm vào.

Khóe miệng của Lương Mặc Nguyên nở nụ cười, rất nhạt rất nhạt, giống như gió vừa thổi sẽ biến mất, cũng đẹp mắt khác thường. Anh một tay vịn tay lái, thân thể nhích đến bên cô, nghiêm túc nhìn cô, là một người đàn ông đặc biệt dịu dàng thấm thiết.

"Tôi muốn hỏi cô một chuyện, không biết cô nghĩ như thế nào?"

Tim thùng thùng nhảy không ngừng, máu cấp tốc, nhiệt độ thân thể chợt bay lên, Lương Mặc Nguyên nhìn chăm chú vào cô đang đỏ bừng mặt và lỗ tai, cái cổ trắng như tuyết cũng biến thành mềm mại, khóe mắt khẽ nhắm lại, giống một lão hồ ly chờ đợi con mồi đã lâu.

"Anh hỏi." Đồng Á cố bình tĩnh. Thật ra thì bị Lương Mặc Nguyên trêu chọc là không được.

"Trong mắt em, hôn nhân nên có hình dạng gì?"

Trong ánh mắt nóng bỏng muốn thiêu đốt người kia. Anh rất nghiêm túc, cũng nhanh chóng muốn thăm dò đến đáp án của cô, giống như chuyện này vô cùng quan trọng, liên quan đến lựa chọn cả đời anh.

Trong đáy mắt Đồng Á là toàn bộ kinh ngạc, cô không có che giấu loại kinh ngạc này. Chung quanh rất yên tĩnh, ngay cả Abe cũng không âm ỉ, hình như giống với chủ nhân của nó, lẳng lặng chờ đáp án của cô. Cô có thể rõ ràng nghe được tiếng hít thở của Lương Mặc Nguyên, cảm nhận được nhiệt độ từ trên người của anh, đưa tay là có thể chạm tới... Cảm giác chân thật.

Đồng Á im lặng một giây hai giây, cô quả thật cẩn thận suy nghĩ.

"Trong mắt tôi hôn nhân là" Đồng Á chậm rãi nói "Đại khái chính là hai người yêu nhau nắm tay nhau cả đời."

Ánh mắt Lương Mặc Nguyên chợt lóe, còn là như quá khứ, rõ ràng trong suốt đến như vậy, chỉ là đáy mắt nhuộm dần chút ảm áp, khẽ mỉm cười nhìn cô.

"Được." Anh gật đầu một cái, cái tay đỡ tay lái kia đưa tới vỗ vỗ đầu Abe, cũng là mỉm cười nhìn Đồng Á "Hiện tại tôi có thể yên tâm rồi đi."

Đồng Á ôm Abe ra khỏi xe, nhìn đằng sau đuôi xe nghiêng ngang rồi đi, một lát không giải thích được câu nói sau cùng kia của Lương Mặc Nguyên là có ý gì.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Editor: Tiểu Ly Ly.

Trừ tình cảm nồng nàn bên ngoài, không có gì là không mục nát.

Nhận chức không tới vài ngày, trường học cũng truyền ra. Không ai nói ngay mặt, đều ở đây nghị luận bí mật, cũng không phải có chứa công kích tính chua xót suy đoán, trà dư tửu hậu* tán gẫu nói chuyện phiếm mà thôi.

Trà dư tửu hậu*: thoải mái; sung sướng; giờ rỗi rãi (sau khi cơm nước xong)

Phòng làm việc là đất sản xuất bát quái, trường học trong trần nhỏ không lớn giống như tiểu học Đình Thành, học sinh cũng không nhiều, tiết dạy của giáo viên cũng không nhiều, cũng thoải mái hơn với tiểu học Đình Thành rất nhiều.

"Nghe nói cô Đồng mới tới có bạn trai là một ông chủ lớn." Một vị giáo viên lên tiếng.

"Người thành phố, trẻ tuổi xinh đẹp, tới nơi này dạy một năm, sau khi hết thời gian trở về, tiền đồ tựa như gấm." Một giáo viên khác nói tiếp.

Đồng Á đi tới, các thầy giáo dừng lại đề tài này. Bởi vì cô tạm thời chen vào. Vào, không cần làm chủ nhiệm lớp, chương trình dạy học cũng trở nên ít vô cùng, so với một tuần dạy của tiểu học Đình Thành ít hơn mười tiết, quả thật giống như đến an dưỡng.

Thời điểm không có lớp, Đồng Á hết tiết dạy sẽ nhìn sách một chút. Căn phòng làm việc này rất lớn, tổng cộng tám giáo viên, độ tuổi nào cũng đều có,

trong một lớp nằm có giáo viên viết chữ đẹp, rành rồi sẽ dùng bút lông viết chữ, mỗi lần như thế Đông Á cũng chạy tới vây xem, sinh lòng hâm mộ, bày tỏ muốn bái sư cầu xin học nghệ. Giáo viên cũng là người không tệ, để cho Đông Á đi theo ông ta học. Vì vậy sau tiết dạy Đông Á lại thêm một chuyện.

Thứ ăn chó cho Abe không mua được ở trong trấn nhỏ, hai ngày trước Đông Á cũng dựa theo thực đơn Lương Mặc Nguyên đưa mà trộn com nó ăn, thời gian lâu dài, sợ nó chán ăn, thử phối hợp của mình, làm được Abe thích hơn, ăn sáng xong lại còn liếm cái mâm. Cô quay video và chụp hình nó cho Lương Mặc Nguyên nhìn, nói cho anh biết Abe ở chỗ cô trôi qua rất tốt, để cho anh yên tâm.

Abe cũng càng ngày càng dính Đông Á, mỗi ngày Đông Á đi làm buổi sáng, một giây trước nó còn nằm ngủ ở trên mặt thảm, nghe Đông Á thu dọn đồ đạc ra cửa liền mở choàng mắt, hai chân trước ôm chặt lấy chân Đông Á, dụi đầu ở trong lòng cô, không chịu để cho cô đi. Đông Á vỗ đầu Abe, dụ dỗ nửa ngày lại đồng ý với nó buổi trưa trở về sớm chút, chú con mới lưu luyến không rời buông cô ra. Trong lòng Đông Á tràn đầy xin lỗi và đau lòng.

Nói đến chuyện này với Lương Mặc Nguyên. Anh nói tới mình cũng có trách nhiệm, bình thường bận việc.. Công tác, Abe vẫn do di trong nhà dẫn theo, thiếu hụt chăm sóc và quan tâm đối với nó, nhưng kỳ thật tính ý lại của Abe mạnh cực kỳ, rất thiếu hụt cảm giác an toàn.

Đông Á mới vừa cho Abe tắm xong, sạch sẽ mà nằm ở trên giường cô, cô tựa người vào lòng Abe nhắn tin cho Lương Mặc Nguyên. "Động vật cũng giống như người, rất cần yêu, nếu lựa chọn nuôi nó, vậy thì nhất định phải cho nó một ngôi nhà ấm áp, tựa như đối với đứa bé của mình."

Lương Mặc Nguyên hồi âm: "Dạy phải."

Đông Á phản ứng kịp, dòng chữ giảng dạy mới vừa rồi kia có yếu tố quá nặng, lập tức viết xuống một câu: "Thật xin lỗi, bệnh nghề nghiệp."

Đối phương đang nhập tin nhắn, Đông Á chăm chú nhìn một lát, rất nhanh, Lương Mặc Nguyên: "Thật lâu không nghe người ta dạy, vô cùng tốt."

Tim của Đông Á lại đập mạnh, vứt bỏ điện thoại di động, suýt chút nữa thì ôm Abe ở trên giường lăn: "Abe, mày có biết chủ nhân nhà mày lại có thể nói chuyện như vậy hay không!"

Điện thoại di động trên giường rung, Đông Á vội vàng cầm lên vừa nhìn.

Lương Mặc Nguyên: "Ngày mai tôi đến nhìn Abe."

Đông Á còn chưa có tiêu hóa, tiếp theo vang lên một câu nói:

"Nhớ nó rồi."

Hà.

Đông Á liếc nhìn Abe, thở dài, siết chặt mặt tròn của nó, cười híp mắt: "Ngày mai tới Lương Tiên Sinh đây, anh ta nói muốn thấy mày, vui vẻ chứ?"

"Gâu gâu." Abe giống như nghe hiểu lời nói, ngoắt ngoắt cái đuôi kêu hai tiếng.

Một đêm này Đông Á cũng không ngủ ngon. Buổi tối hình như nằm mơ thấy Lương Mặc Nguyên, gương mặt mơ mơ hồ hồ, không thấy rõ, nhưng biết chính là anh. Mỗi lần có anh ở bên người liền cảm giác vô cùng an tâm.

Ngày hôm sau buổi trưa Đông Á có một tiết dạy. Buổi sáng dứt Abe ăn, dụ dỗ sắp xếp ổn thỏa rồi mới đi dạy.

Phía sau trường học có một dãy núi, đất núi do trường học nhận thầu, mỗi lớp học đều có đất của mình, rau dưa trái cây cần cái gì đều có, mùa vụ này thích hợp nhất là cây Sơn Trà và cây Dương Mai là để bán nhất, rất nhiều giáo viên hết giờ học cũng sẽ hẹn đi hái cây Dương Mai. Đông Á hết giờ học thì có giáo viên hẹn năng: "Cô Đông, buổi chiều phòng làm việc đều đi hái cây dương mai phía sau núi, cô có đi hay không?"

Khó được đoàn thể hoạt động, chính là cơ hội tốt để gia tăng tình cảm, Đông Á vui sướng đón nhận lời hẹn. Vừa đúng Lương Mặc Nguyên cũng là ăn xong cơm tối mới đến, gọi tin nhắn: "Lương Tiên Sinh, xế chiều đi hái cây Dương Mai không?"

Lương Mặc Nguyên không có lập tức trả lời lại, Đông Á cũng không còn xem là quan trọng, vội vàng chính mình đi. Thẳng tới giữa trưa sau khi ăn cơm xong ở căn tin mới nhìn thấy hồi âm của anh, rất đơn giản rất hiền hòa một chữ "Được".

Com nước xong, Đông Á đến căn tin của chú mua một ít com trắng, dùng thức ăn mua được ở chợ vào buổi sáng nấu thành làm com trộn. Xoạt hết nôi, rửa chén xong, Đông Á nằm ở trên ghế dựa nhìn Abe ăn đến vui vẻ ở trong góc, thỏa mãn và bình tĩnh, cô đối với cuộc sống hiện tại như thế không nói ra được là rất thích.

Abe com nước xong, liếm cái mâm một lần, lại liếm sạch sẽ hạt com vẩy ra bên ngoài cái mâm, mồm mép lém lỉnh đi liếm tay Đông Á, Đông Á sờ sờ lông trên đầu nó, lúc này mới an tĩnh lại, nằm ở cạnh chân cô cuộn tròn thân thể ngủ.

Đông Á ngủ thiếp đi, mơ hồ đang lúc nghe được tiếng chó sủa. Abe kích động gãi cửa, lượn vòng bên cạnh cửa, chạy tới cắn ống quần của cô, Đông Á bị làm cho tỉnh ngủ, một đôi mắt mơ màng còn buồn ngủ mắt thấy Abra đi tới cửa, ngoài cửa có người gõ cửa, Abe nhảy dựng lên gãi gãi tay nắm cửa.

Cô mở cửa.

Đứng ở cửa là Lương Mặc Nguyên.

Đông Á kinh sợ nhảy dựng, trong âm thanh còn mang theo buồn ngủ: "Lương Tiên Sinh? Làm sao anh nhanh như vậy..... Tôi....." Cô cúi đầu xem xem bản thân, mang dép, chắc hẳn tóc cũng do ngủ làm cho rối loạn.

Abe chạy ra ngoài nhào lên thân của Lương Mặc Nguyên, lại cắn ống quần của anh, dẫn người đi đến bên trong rồi, làm cho Đông Á dờ khóc dờ cười, không thể làm gì khác hơn là trước tiên dẫn người một con chó vào trong nhà.

Trong nhà rất sạch sẽ, có một mùi thơm thoang thoang, khăn trải bàn trà thanh lịch, đĩa hoa mới mẻ kiểu diềm cắm ở trong bình thủy tinh màu xanh dương, đại khái chính là mùi thơm từ chỗ này bay ra.

Đông Á có chút bồn khoản lo lắng, "Trong nhà loạn, anh.....anh tùy tiện ngồi một chút." Cô xem chung quanh một chút, không có gì là không ổn, lúc này mới lại đi vào phòng bếp, trong chốc lát, trong tay cầm một ly trà và một hộp lá trà, "Quả là không biết xấu hổ, anh đột nhiên đến, ngay cả nước cũng không có một. Anh có uống loại trà này không?"

Lương Mặc Nguyên nhìn cô, cô hình như thật rất hồi hộp, e sợ chiêu đãi của mình không chu đáo. Nhận lấy cái chén và hộp trà trong tay của cô, đặt xuống, âm giọng: "Chớ gấp..... Như vậy thì tốt vô cùng....."

Lương Mặc Nguyên ý thức được anh đang huyết dâng trào đến thăm, xem ra đích xác mang đến cho cô quá nhiều không nhỏ, anh cố gắng hóa giải loại cảm giác khẩn trương này của cô, lại không biết còn có thể nói gì, anh hiểu được Đông Á đối với anh là có cảm giác, như bây giờ, cái gì đều dùng không nói, cứ như vậy nhìn cô, liền tốt vô cùng./

Anh chỉ là muốn tới xem cô một chút mà thôi. Nhưng câu nói của anh tạm thời còn chưa nói, sợ hù dọa cô gái tốt này của anh.

"Không cần làm gì. Lá trà không quan trọng, nước cũng không quan trọng." Anh liếc nhìn cái bình trà bốc khói trắng, giống như một con mèo ngáy khò khò, mỉm cười nói, "Tôi chính là tới xem Abe một chút, thuận tiện cũng tới xem em."

Đông Á lấy có đi nhà vệ sinh, chỉnh sửa tóc một chút, đi ra, phía sau anh là ánh sáng nhu hòa, giống như dẫn theo một tầng lọc kính, khẽ rũ xuống khoe mắt, chọc cho Abe ở trên sàn nhà lật nghiêng lật ngưỡng, ngay cả ngón tay cũng bị ánh sáng này nhuộm một tầng mùi vị rất khác biệt, tinh xảo ưu nhã, khiến cho người khác nhìn vào lại không thể dời mắt được.

Đông Á đứng ở cửa vừa nhìn anh, lúc này mới dịch bước đi qua.

"Hiện tại đi hái cây Dương Mai, chúng ta chuẩn bị một chút lên đường." Đông Á dừng ở trước mặt anh, tình nghịch cúi đầu nhìn anh.

Lương Mặc Nguyên "Được", vỗ vỗ Abe, "Đi hái cây Dương Mai."

"Abe cũng đi chung không?" Đông Á thu dọn đồ đạc.

Người đàn ông đứng lên, liếc nhìn Abe vẫy đuôi mừng chủ, lắc đầu với Đông Á một cái.

Đông Á buông tay Abe một cái, thương mà không giúp gì được.

Abe đáng thương bị để ở nhà, gào khóc. Ngăn cách bằng cánh cửa, Đông Á không đi được, khẩn cầu nhìn Lương Mặc Nguyên: "Mang theo nó chứ? Nó cũng đã lâu không có đi ra ngoài chơi, cả ngày bị tôi nhốt ở trong nhà, rất đáng thương."

Bọn họ lần nữa vào nhà, cho chó mặc bộ sợi dây, dắt đi.

Các đồng nghiệp tụ tập tại dưới lầu chờ Đông Á, nhìn thấy hai người một con chó đi xuống, rồi rít lấy bọn họ nói giỡn.

"Cô Đông, bạn trai sao?" Nói chuyện chính là nữ giáo viên cũng tầm tuổi với cô.

Đông Á vừa định giải thích, Lương Mặc Nguyên lại đưa tay qua đến bóp tay cô một cái.

Động tác này nữa rõ ràng chỉ là, trong lòng của nhóm người biết rõ, xem ra tin đồn không sai. Hơn nữa cô xem ngay cả chó cũng nuôi, quả nhiên núi dựa không phải lớn bình thường.

Lên đường đến phía sau núi. Hai người rơi lại sau cùng. Lương Mặc Nguyên vẫn là không có ý định buông tay, nắm tay cô ở trong tay, mềm mại nhẵn nhụi, sao lại thoải mái như vậy.

"Lương Tiên Sinh....." Đông Á mềm nhũn ngo ngoay một cái, "Chúng ta rõ ràng không phải..... Tại sao không....."

"Đừng động." Anh tiếp cận dựa sát vào cô, mùi nước hoa rất nhạt rất nhạt kết hợp mùi thơm trên người cô. Nhìn mắt của cô, lại gần thêm một chút nói: "Nếu như bị người lãnh đạo biết chúng ta không phải quan hệ bạn bè trai gái, Abe làm thế nào?"

Abe.....

Đúng vậy.

Nhìn ánh mắt của Lương Mặc Nguyên, Đông Á không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

Đông Á hài lòng khẽ mỉm cười: "Cho nên nói chỉ vì em có thể tiếp tục nuôi Abe, cũng chỉ có thể mời hy sinh một ít."

Hy sinh một ít?

Kịch bản của Lương Mặc Nguyên: "Là của tôi....."

Đông Á ngậm ngẩn, tay cứ như vậy bị anh nắm trong tay, trong lúc này, đầu óc không thể suy nghĩ gì thêm.

"Giả bạn gái, chỉ ở trường học các em, lãnh đạo và trước mặt giáo viên."

Đông Á thở phào nhẹ nhõm

Cảm giác chủ ý này cũng không xấu.

Thiếu niên chó Abe le đầu lười trước mặt mở đường, nó bày tỏ cái gì cũng không còn nghe hiểu.

Sau cùng lại đi hái cây Dương Mai các thầy giáo phát hiện, Cô Đông và người bạn trai mỉm cười như tiểu thiên sứ của cô không biết đi nơi nào. Dù sao không có hái cây Dương Mai là được.

Ai, người tuổi trẻ bây giờ, làm việc có thể nghiêm túc một chút hay không.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Editor: Tiểu Ly Ly.

Buổi chiều thứ sáu Đông Á không có lớp, xin nghỉ với giáo vụ để về nhà. Lúc tới đi nhờ xe của Lương Mặc Nguyên, bên người không có phương tiện thay đi bộ, phải đi đến bến xe buýt ở xa để đi xe buýt đến tỉnh thành, phía đông rẽ sang phía tây lượn quanh mới có thể đến nhà, hết sức bất tiện. Hơn nữa Abe vẫn còn ở bên cạnh, lên đường khó càng thêm khó. Đông Á xấu hổ mỗi lần đều quấy rầy Lương Mặc Nguyên, một ngày trước nàng gọi điện thoại cho Đông Tổ Vân, để cho ông đến trấn trên bến xe đón cô. Cũng may trấn trên còn có loại phương tiện vận chuyển cũ và truyền thống như một chiếc xe ba bánh, cô tốn năm đồng tiền, ở cái ổ gà trên đường lên, một đường lắc lư tới trạm xe.

Cũng may lên đường gong gông, gánh nặng không nặng. Trả tiền xuống xe, liếc mắt một cái thấy một dãy những chiếc xe Audi màu đen tỏa sáng đang tìm kiếm khách chờ người. Đông Tổ Vân cũng nhìn thấy cô, hạ cửa sổ xe xuống ngoắc ngoắc về phía bên này, nhưng khi thấy cô dắt chó đi tới, rõ ràng sững sờ.

Đã lâu chưa có về nhà, cô có một loại cảm giác đi học như trước kia, mỗi lần tan giờ học không ở lại ở bên ngoài, một lòng chạy về nhà. Giữa trưa mặt trời chói chang, trên đường có một loại yên tĩnh kỳ lạ, cô mặc một cái váy dài màu xanh đậm thướt tha duyên dáng, dắt một chú chó Abe có bộ lông trắng như tuyết, vì vậy dễ dàng hấp dẫn không đến ít chú ý. Sau khi tài xế kéo khách vào, không hẹn mà đều ngưng nói chuyện, ánh mắt ở trên người cô nhẹ nhàng, ánh mắt như vậy cô thấy rất nhiều, phàm là một người phụ nữ có dáng dấp không tệ thân hình không chỗ nào chê, thời điểm một mình đi lại, vậy tới từ ánh mắt khác phái tựa như hình với bóng, thỉnh thoảng cũng có những người đi xe máy thổi một tiếng huýt sáo, đưa đến chú ý của cô. Càng là nơi heo lánh, tình huống như thế càng thêm thấy nhiều.

Tư thái đi bộ của cô, giống như một con Khổng Tước cao ngạo. Cũng rất nhiều người nói qua, không ít ở trước mặt của cô nói, cũng không có thiếu nghị luận ở sau lưng, điều này cũng định bởi với quan hệ tốt hay xấu. Mà bây giờ, cô cũng đã trưởng thành, những thứ kia xem như không có, vút ở sau lưng.

"Ba, đợi lâu." Đông Á mở cửa xe, đưa chó vào chỗ ngồi phía sau xe, mình thì vòng trở lại ngồi vào bên cạnh Đông Tổ Vân, lộ ra cười ngọt ngào.

Đông Tổ Vân liếc nhìn Abe ở phía sau: "Chó này là xảy ra chuyện gì?"

"Nó gọi là Abe, chó bạn con, để cho con giúp một tay thay mặt nuôi."

Đông Tổ Vân không nói gì, chỉ là dùng mấy phần ánh mắt cổ quái liếc nhìn Đông Á, nổ máy xe, tầm thường nói: "Chưa ăn cơm đi? Mới vừa rồi lái xe đi lên, đi ngang qua một cửa tiệm nhìn qua rất tốt, dẫn con đi nơi đó ăn."

Đông Á liếc nhìn Abe ở phía sau, nó rất quen thuộc với ngồi xe, ngoan ngoãn, mắt màu đen tròn trịa nhìn ngoài cửa sổ, lỗ tai nhỏ tựa như hồ ly thỉnh thoảng động một cái, lưu lại một gò má cho Đông Á, có vài phần nhìn qua giống tiểu vương tử mang theo khí chất u buồn.

Làm ba như thường quan tâm cuộc sống ở chỗ này của con gái, Đông Á đáp tất cả thích ứng, thì ngược lại hỏi tình huống ở trong nhà, cũng là lấy được

câu trả lời chắc chắn giống nhau. Công việc bên ngoài con cái luôn luôn tốt khoe xấu che, ở nhà nếu không phải xảy ra trọng đại ốm chết, lông gà vỏ tỏi* trong cuộc sống không có gì đáng khước trương, đều đắp đi, cuộc sống vĩnh viễn như mặt ngoài, bình thản an ổn.

Lông gà vỏ tỏi*: những chuyện không đáng kể.

Đã lâu không thấy, cô thấy ba giống như đã già hơn, sợi tóc bạc trên đầu hình như nhiều mấy cọng, nếp nhăn ở khóe mắt hình như sâu hơn, đây là bình thường sống chung lâu ngày lúc không phát hiện được thay đổi, hình như ba thật sự tuổi già rồi. Đông Á tràn ngập áy náy lại chứa đựng ảm áp, trước tới nay luôn là người như vậy, mặc kệ nơi xa nào, chỉ cần một cú điện thoại của cô, nói một câu ba con nhớ người lắm, hoặc là ba con cũng cần giúp đỡ của người, Đông Tô Văn không từ vất vả mà chạy tới, mặc kệ bất cứ lúc nào, bờ vai của ông có thể dựa vào, càng khiến cho cô an tâm nhất. Cô nghĩ, về sau cũng phải tìm một người đàn ông giống như ba, tha thứ ôn hòa, yên tĩnh không nói, lại vĩnh viễn hiểu được lòng của cô.

Người như vậy hình như rất khó gặp.

Nhưng là gần đây, có một người đàn ông thường xuyên chui vào trong đầu cô, lúc ăn cơm, lúc ngủ, thời điểm chơi đùa với Abe, anh đều không hề có điểm báo trước mà xâm nhập đi vào, chỗ nào cũng nhúng tay vào. Ngay cả hiện tại câu hỏi của Đông Tô Văn cũng gọi "Lương tổng đó" .

Thật ra Đông Á luôn một mực chờ đợi Đông Tô Văn hỏi, cô biết ông thật tò mò. Trong mỗi ngày một tuần cơ hồ đều gọi điện thoại cho ba mẹ, không hỏi, hình như ném chuyện này đi ngoài chín tầng mây, nhưng cô đợi một chút, tựa như tùy thời chờ đợi bị người phỏng vấn gọi đến người tìm việc làm. Cô biết một ngày nào đó ba sẽ hỏi .

"Lương tổng đó, làm sao con biết anh ta?" Đông Tô Văn tựa như lơ đãng mở miệng hỏi.

Đông Á rõ ràng, nghe tựa như thế, chỉ là ông cố ý mê hoặc người, dạy cô buông lỏng, là gián tiếp nói cho cô biết, làm ba cũng không thêm đề ý cái này. Tới cùng là đề ý rất nhiều, Đông Á dĩ nhiên hiểu. Quận duyệt muốn làm hạng mục ở Đình Thành, phải thông qua ba của cô, ông là sếp con gái của mình thua thiệt, rồi lại không muốn làm cho con gái có cảm giác là ông quá phận tham dự tình cảm cá nhân của cô. Người làm ba luôn dụng tâm lương khổ, thông suốt như Đông Á làm sao cảm thấy không ra.

Đông Á không muốn lừa Đông Tô Văn, nói thật: "Chúng con quen biết ở trong hôn lễ của Mật Nhi, bí mật hẹn mấy lần, thường xuyên qua lại liên quen thuộc."

Đông Tô Văn nửa ngày không có lên tiếng.

Đông Á thủy chung lo sợ, có phải ba không vui khi cô và Lương Mặc Nguyên qua lại quá gần hay không. Không dám mở miệng.

Xe lái qua một chỗ ngoặt đầu đường, Đông Tô Văn từ trong kính chiếu hậu liếc nhìn Abe ngoan ngoan ở phía sau, "Chó này cũng là của Lương tổng ?"

Đông Á sùng sốt, chẳng dám thờ mặt, lần đầu tiên có loại cảm giác có tật giật mình, sợ hãi giống như bị người nhìn thấy bí mật giấu ở chỗ tối nhất trong đáy lòng.

Cô không có phủ nhận.

Đông Tô Văn rút cuộc liếc nhìn con gái "Con có phải đang làm người yêu của anh ta hay không?"

"Không có!" Cơ hồ lập tức, lần này Đông Á không hề do dự cướp lời.

Vừa nói xong, trường hợp lúng túng, Đông Á chính mình cũng hiểu biết rõ phản ứng quá kích rồi. Trên mặt Đông Tô Văn viết "Giải thích chính là che giấu" . Cô định bình tĩnh lại.

"Con quả thực là có cảm tình với Lương Tiên Sinh, nhưng chúng con còn không có. . . . ."

"Á Á, ba không phải làm phiền con, ba chỉ hi vọng là bởi vì anh ta thích con mới ở chung một chỗ với con, không thể trộn lẫn nhân tố ích lợi khác, con gái của ba không có giá rẻ như vậy. con hiểu ý ba sao?"

Đông Á gật đầu một cái, "Ba, người hiểu lầm, con và Lương Tiên Sinh thật không có cái gì, Abe, người nói con chó này, cũng là bởi vì nhìn anh ta thấy con thích nên cho con mượn nuôi mấy ngày, người khác thật sự rất tốt, hơn nữa, " Âm thanh Đông Á nhẹ đi xuống, "Anh tuyệt không biết con là của con gái của ba."

Trong lời nói này còn kém một câu cô chính miệng thừa nhận "Đúng, con chính là thích Lương Mặc Nguyên", có thể ngay cả chính cô cũng không có ý thức, cô hết sức vì Lương Mặc Nguyên giải vây, cô hết sức phải sạch quan hệ với anh, những thứ này không thể nghi ngờ là chứng minh tốt nhất. Đông Tô Văn thật lâu không có mở miệng, ông cảm thấy cần phải tìm một cơ hội âm thầm gặp một lần vị Lương tổng kia rồi.

Đông Á nhớ tới phải nói cho Lương Mặc Nguyên một tiếng, cô đã mang Abe về nhà. Mặt khác cô cũng vô cùng lo lắng Triệu Mai có thể đồng ý trong nhà nuôi chó hay không, đang suy nghĩ, Lương Mặc Nguyên hỏi âm: "Được."

Đông Á vừa mới chuẩn bị rời khỏi cuộc nói chuyện phiếm, lại một tin nhắn tới: "Đang đi họp, chờ điện thoại cho em." Bất cứ lúc nào, người này cũng có lẽ phép như vậy. Anh gọi điện thoại có thể có quan hệ với Abe thôi.

Trở về thời gian trôi qua thật nhanh, Đông Á ngủ một chút liền đã về tới nhà rồi.

Triệu Mai đi làm còn chưa có về nhà, Đông Á ở trong phòng khách với Đông Tổ Vân và Abe yên tĩnh làm ỏ. Đông Tổ Vân rất ưa thích chó, chỉ là tình huống ở trong nhà không cho phép nuôi, cho nên vẫn chưa từng nghĩ lấy một con, hôm nay có sẵn, trêu chọc vui đùa một chút cũng là tốt. Không bao lâu đã thân quen với Abe.

Xong việc, Đông Á đi tới bên cạnh bàn nhìn điện thoại đặt ở trên mặt, không ít tin tức. Đồng nghiệp ở tiểu học Đinh Thành hẹn cô ăn cơm, còn có trước kia trong ban phụ huynh hỏi cô khi nào trở lại, cô vẫn không có một lý do thích hợp nói cho bọn họ biết, chuyện này vẫn kéo kéo, tin nhắn của những phụ huynh kia đã đặt thành một cây gai. Trong lòng cô tràn ngập đau lòng lại hết sức khổ sở.

Còn có người bạn nhỏ gọi điện thoại cho cô nói muốn cô, khi nào cô Đông trở lại dạy cho chúng con à? Cô vừa nghe đến giọng nói mềm mại của bọn họ, quả thật muốn chết, tình yêu thương tràn ngập như thế, làm cho không người nào có thể buông bỏ

Lương Mặc Nguyên vừa thông suốt cuộc gọi nhớ thẳng tắp nằm ở nơi đó, giống như chợt tìm được một an ủi, có thể vượt lên trên người cô tất cả vết thương và đau đớn.

Lần nữa nghe được âm thanh của anh, Đông Á bình tĩnh lại. Tự nói với mình mới rồi có bao nhiêu không khống chế được.

Đề tài một mực đảo quanh trên người Abe, không tiến triển chút nào, anh bảo ngày mai sẽ qua, mang cho nàng thức ăn chó của Abe, như vậy thì mỗi lần không cần phải phiền toái trộn cơm cho chó.

Cô nói: "Được. Vậy thì ngày mai gặp lại. Không có việc gì, vậy thì cúp thôi."

"Được."

Im lặng một chút, đối phương trái lại vẫn không có phản ứng. Cô cũng không bỏ được điện thoại di động xuống nhanh như vậy, nhưng quả thật không có đề tài có thể hàn huyên. Cô còn nói: "Anh làm việc đi, Lương Tiên Sinh."

"Tôi không vội." Anh nói.

Câu này làm cho cô không phản bác được. Giống như điện thoại là cô mạnh mẽ muốn treo.

Quan hệ bây giờ của bọn họ, ở giữa sáng tối, hình như ai cũng không muốn đi về phía trước một bước, thử thăm dò đối phương, vừa hình như đối với mình không có nắm chắc, muốn làm cho quan hệ này vững chắc một chút, mới bằng lòng xé rách màng giấy kia. Mà chắc chắn, tình cảm giữa nam nữ rất phức tạp, không có điều gì bảo vệ, ít nhất về sau làm bạn còn có thể, nếu xé rách, không có chỗ tốt, liền ngay cả bạn bè cũng không được làm. Giữa người tình và bạn bè, khiến Đông Á lựa chọn, cô thà bị để lại một người bạn ở bên người, dù là cô quả thật đối với anh có một cực kỳ hảo cảm. Có lẽ là phụ nữ, nhần nhần nhỏ nhỏ, chỉ chịu chờ đối phương tới chủ động.

Lần trước ăn tiệc nướng, những phụ nữ ở sau lưng suy nghĩ đàn ông thì đàn ông cũng ở sau lưng suy nghĩ từng người phụ nữ. Hứa Gia trạch từng hỏi ấn tượng Lương Mặc Nguyên với Đông Á. Anh nói: "Ngoan, an tĩnh, xinh đẹp." Không còn muốn nhiều lời nói, Hứa Gia trạch cơ hồ xác định, quay đầu lại nói nguyên câu thoại cho Thang Mật: "Năm chữ là đáp án cho lý tưởng tiêu chuẩn năm đó của Mặc Nguyên." Đáp án tiêu chuẩn nửa phần không kém dùng ở trên người Đông Á, ý của vị này là như thế nào, tiểu Thang Mật "Hại tới mắt công lo lắng một phen."

Điện thoại một lát treo không xong, Lương Mặc Nguyên hỏi: "Em có sao không?"

"Không có."

"Không có liên trò chuyện nhiều một chút." Lương Mặc Nguyên cười nói, "Hình như cảm xúc của em không tốt, chuyện gì xảy ra?"

Cô kinh ngạc vì anh nhạy bén sáng suốt, "Xác thực có một chuyện phiền não."

"Hả?" Anh đứng lúc biểu đạt sự thân thiện và hứng thú, "Là chuyện gì, nói nghe một chút, nói không chừng tôi có thể giúp em giải quyết phiền não."

Âm thanh của anh nghe thân cận như vậy, hướng dẫn từng bước, làm cho người ta rất muốn bày tỏ, may là giống cô như vậy không am hiểu nói ra hết người của cũng bị quyến rũ theo, muốn đổ toàn bộ phiền não ra ngoài, nghe một chút xem anh nói như thế nào. Đông Á hình như nhìn thấy anh đứng ở trước mặt cô, khẽ mỉm cười nhìn cô, khắp người bình tĩnh, từ từ an tĩnh lại, sửa sang lại suy nghĩ.

Đây là một loại lực lượng thần kỳ.

Phiền não tựa như từng đồng dây tạp nhạp, bình thường nàng để chúng nó lộn xộn chất thành một đồng, cho là không thèm nghĩ nữa là có thể tránh khỏi, tựa như chuyện của Đường Tuấn, đến bây giờ cô đều không có sửa sang lại cho rõ ràng. Thậm chí cô rất hoài nghi tình cảm chân chừ của mình, chưa từng tỉ mỉ suy nghĩ qua trong lúc này đến cuối cùng là chuyện gì xảy ra để cho cô từ từ bắt đầu từ đi ra trong tình cảm với Đường Tuấn, rốt cuộc có đi ra hay không, đến hiện tại cô đều không hiểu rõ. Trong cuộc sống cô đều thu xếp lại, mà thời điểm đối mặt với một số việc, cô lộn xộn chung một chỗ, cũng chẳng muốn đi nhìn, lạnh lùng đi qua. Chuyện này, là trong lòng của cô, liền chính cô cũng chưa từng chân chính quan tâm tới nó.

Nhưng mà giờ phút này, thời điểm nói chuyện với Lương Mặc Nguyên, giống như lần nữa sửa sang lại, cẩn thận thăm dò, cảm giác kia lại thay đổi rõ nét, đến cuối cùng là điều để cho cô phiền não, đại đa số là loại cảm tình. Cô nói đến lần này đi dạy, cho tới bây giờ cũng không có cho phụ huynh và bọn nhỏ công bằng, có lúc cô cho là đó là chuyện của một mình cô, không cần mình rút ra công bằng, nhưng cho đến khi bọn nhỏ các phụ huynh quan tâm đến cô thì cô mới ý thức tới, cô cần cho bọn họ công bằng.

"Anh cảm thấy thế nào, Lương Tiên Sinh?" Cô hỏi anh, "Có phải cảm giác tôi đặc biệt buồn cười hay không."

Lương Mặc Nguyên đầu trầm ngâm mấy giây, hình như thật trải qua nghiêm túc suy tư, mới chậm chạp mở miệng nói: "Chuyện đặc biệt đơn giản, em phức tạp hóa mà thôi. Tôi hiểu biết rõ em lo lắng, sợ các phụ huynh suy nghĩ nhiều. Nghĩ muốn hay không quyết định bởi bọn họ, nhưng là em không có cho biết, sẽ là vấn đề của em. Điểm này em phải rõ ràng. Huống chi bọn họ có quyền biết, em gạt bọn họ không nói, chính là hành động lừa gạt. Chuyện này có lẽ nghiêm trọng, bản chất giống nhau."

Anh lời nói này, giống như một đòn đốn đầu, hoàn toàn đánh thức Đông Á.

"Được " Cô nói, "Cám ơn, tôi hiểu biết rõ nên làm như thế nào."

Đây là quá trình trưởng thành phải đi qua, hi vọng người này có thể vẫn đi chung với cô, ở thời điểm mờ mịt bất lực nâng đỡ lẫn nhau khích lệ lẫn nhau, anh dùng kinh nghiệm và trí khôn của mình dẫn dắt cô khuyên răn cô, mà cô đâu rồi, nguyện ý làm quái côn cho anh, chống đỡ anh đi xuống.

Lần đầu tiên, Đông Á sinh ra ý nghĩ như vậy.

Giống như, cô đối với Lương Mặc Nguyên thật không chỉ là một chút xú động lòng mà thôi. Là ngưỡng mộ, là thương thức, cũng là yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Tiểu Ly Ly.

Đông Khương không có ở trong nhà, Triệu Mai là lão đại. Đông Á vo gạo, dự tính thời gian nấu cơm, lái xe đón tan việc lão đại. Abe hấp tấp đi theo phía sau, cô định mang theo nó. Quay đầu lại thấy Triệu Mai nhìn nó, bảo đảm giật mình. Trước mặt kệ, cô hạ quyết tâm muốn đường nó, liền nhất định có biện pháp để cho Triệu Mai đồng ý.

Trong nhà hai cha con Đông Á và Đông Tổ Văn nàng được cưng chiều, Triệu Mai đứng lúc ngược lại, bà cưng chiều con gái lớn. Nếu nói loại cưng chiều này và cưng chiều hai cha con thì hoàn toàn khác nhau. Bởi vì đại đa số thời điểm, tính tình Đông Á dịu dàng ngoan ngoãn, sẽ không làm việc trái với ý Triệu Mai, ham muốn không chế mạnh như Triệu Mai tự nhiên thích Đông Á nhiều một chút, chiều theo cô cũng nhiều, dù là có lúc Đông Á làm việc trái với ý Triệu Mai, Triệu Mai cũng sẽ không so đo quá nhiều.

Gần tới giữa năm, khắp nơi trong đơn vị đều là cảnh tượng rối ren. Lãnh đạo vội, công chức vội. Hôm nay Triệu Mai mở ra một cuộc họp, buổi tối còn phải làm tăng ca một chút, đầu óc choáng váng, chân không chạm đất, ngày con gái về nhà cũng quên mất, cho đến khi Đông Á gọi điện thoại tới, bà mới nhớ tới.

Bà khéo léo từ chối ý tới đón của cô: "Tôi nay mẹ đi họp, ăn cơm trong phòng ăn ở đơn vị rồi."

"Con đã lái xe tới, ăn chung một bữa cơm đi, con mời khách." Đông Á kiên trì.

Triệu Mai suy nghĩ một chút, quả thật bà muốn, đã nói được, thuận tiện nhắc nhở một câu: "Đừng đi về phía đường cũ, đang sửa đường, đi phía sau vườn hoa Dương Quang đi."

Đông Á "Vâng" một tiếng, vòng tay lái, đổi hướng.

Đúng là giờ tan việc, bởi vì buổi tối làm thêm giờ nên đều ở đơn vị dùng cơm, lão đồng nghiệp Kim Phụng gõ cửa phòng làm việc Triệu Mai, đứng ở cửa cười khanh khách hỏi "Triệu lãnh đạo, đi ăn không?"

Triệu Mai ngẩng đầu lên từ trong đống tạp tài liệu, mệt mỏi trong một giây đã thoáng qua biến mất, đổi thành máy móc mỉm cười: "Hôm nay con gái về nhà, nó mời ăn cơm."

"Con gái nhỏ?"

"Con gái lớn." Triệu Mai nhìn thời gian không sai biệt lắm, thu xếp đồ đạc đứng lên, "Tôi phải xuống lầu đợi nó rồi, xuống chung."

Kim Phụng chờ ở cửa, nhìn Triệu Mai khóa lại cửa: "Á Á nhà cô không có ở tiểu học Đình Thành sao? Hiện tại ở trong trường học?"

Triệu Mai bỏ chìa khóa vào trong túi xách, vừa đi vừa nói với Kim Phụng: "Xuống nông thôn dạy một năm, cũng thật là không hiểu nổi bây giờ đứa bé nghĩ như thế nào, chết sống không thể không đi, còn có lão già nhà tôi, giúp đỡ nói chuyện, tôi hết cách rồi, chỉ có thể đồng ý cho nó đi..... Nhưng mà Á Á tôi yên tâm cho nó, sẽ không ngốn ngậm gây chuyện cho tôi, không giống như con gái nhỏ nhà tôi..... Ai....." Nói đến chuyện này, Triệu Mai mặt ửng mầu.

Kim Phụng an ủi bà mấy câu, thấy Đông Á từ đầu hành lang ra ngoài, "Đây không phải là Á Á sao?"

Đông Á kêu một tiếng mẹ Kim khỏe, hai bên chào hỏi xong, hình như Kim Phụng không định nhắc tới: "Á Á, không có đối tượng à?"

Gần đây giống như người hỏi loại vấn đề này đặc biệt nhiều, Đông Á lúng túng cười cười, "Còn chưa có." Kim Phụng nói đùa: "Bản Bính nhà mẹ cũng không tìm được, hiện tại các con tuổi trẻ như vậy, chính là điều kiện thật tốt quá, không giống chúng ta khi đó, rau xanh cây cải một cái sọt, cuộc sống này còn không phải là làm theo sao, ai, kết hôn hợp thành một, không tin, con hỏi mẹ con phải hay không?"

Đông Á không có mở miệng, nhìn mắt Triệu Mai, tiếp tục ngượng cười.

Kim Phụng nói xong, nhớ tới mình chưa ăn cơm, lúc này mới tạm biệt rồi đi.

Triệu Mai vẫn không lên tiếng chờ đám người đi xa mới mở miệng, "Con đi lên từ thang lầu?"

Đông Á nhìn phía sau bà: "Lầu năm không cao lắm....." Lại phát hiện chú ý lực của mẹ còn rơi vào lối thang máy Kim mẹ mới vừa rời đi, Triệu Mai nói một tiếng, "Nhà bà mới rau xanh cây cải xứng một sọt đấy."

Có chút khinh thường, giọng điệu khinh miệt.

Đông Á rõ ràng mẹ ám chỉ chuyện.

Đây là chuyện đầu năm nay. Đông Á và con trai của Kim Phụng, Bản Bân đã từng gặp mặt với nhau. Khi đó Đông Á không biết đối tượng hẹn hò là con trai của Kim Phụng đồng nghiệp cũ của Triệu Mai. Trước đây Bản Bân đó cô đã từng gặp lúc còn nhỏ, sau này lớn lên đường ai nấy đi, hình dạng thế nào đều đã quên mất, đồng nghiệp nói có một bé trai không tệ, cứng rắn kéo cô đi xem, từ chối không được liền hẹn chỗ ngồi một chút, kết quả người ta đối với cô nhất kiến như cố*, ái mộ không thôi, sau này hỏi thăm mới biết thì ra là bạn chơi lúc nhỏ, hai bên gia đình lại càng thêm cộng sự chung mộ đơn vị bạn nói khó nhiều năm.

Nhất kiến như cố*: gặp lần đầu đã quen thân.

Cậu ta cảm thấy bản thân mình tốt bụng, cộng thêm điều kiện không tệ, xứng với Đông Á, người như vậy không khỏi tâm cao khí ngạo. Cậu ta cho là chuyện này sẽ thành, vậy mà Đông Á chỉ xem cậu ta thành bạn bè bình thường mà đối

*đãi, căn bản không có ý muốn phát triển, trong lòng
quỳnh lên, liền nói chuyện này với mẹ mình, làm mẹ còn
gấp hơn cậu ta, nguyên nhân cũng do danh tiếng của
Đông Á ở trong đám bạn Triệu Mai không tệ, người
kiêu ngạo thích cô gái biết điều hiện chuyện như vậy làm
con dâu, xoay người liền thông báo với Triệu Mai, ý là
muốn liên thủ tác hợp với Triệu Mai cho hai người tuổi
trẻ.*

*Đục tóc lất đật. Kim Phụng hiển nhiên nghĩ sai suy
nghĩ của Triệu Mai. Từ trước đến giờ bà luôn để hai
người con gái ở trên đầu môi, có thể nói người người
chung quanh bà cũng biết hai đứa con gái là vừa xinh đẹp*

lại có năng lực, làm sao có thể khiến hai bảo bối này tùy
tùy tiện tiện làm cho người ta? Lại thêm giữa bà và Kim
Phượng, mặt ngoài nhìn thật giống như chị em thân thiết,
mà kì thực đồng nghiệp nhiều năm, va chạm không ít, cũng
có không ít vì chuyện thăng chức mà chen bẻ đầu chảy
máu, oán giận lẫn nhau. Huống chi con trai Bân Bân
của Kim Phượng, Triệu Mai căn bản không để vào mắt,
hai nhà kết thân, Kim Phượng ở nằm mộng giữa ban
ngày.

Triệu Mai không vui, chính Đông Á cũng không có ý
này.

Lâu ngày, nhà trai bên kia cũng mất đi tình cảm mãnh
liệt và hứng thú. Việc này cũng không giải quyết được gì.
Ngược lại rất là thần kỳ, Triệu Mai và Kim Phượng
không có bởi vì chuyện này mà gây không vui, hình như
tình cảm còn tốt hơn so trước kia. Trong lòng Đông Á
không có mảnh mẽ như mẹ cô, đừng phải mẹ Kim còn sẽ
có chút lúng túng.

Chỉ là trước lời chanh chua này của Triệu Mai, Đông
Á thật có chút nghe không quen. Nhưng cũng bởi vì là
mẹ cô, không tiện phản bác.

Lái xe đến chỗ ăn cơm. Đông Á và Triệu Mai tùy ý
trò chuyện. Đông Á rõ ràng cảm giác mẹ không yên lòng,
quan tâm nói: "Mẹ, gần đây người có phải rất bận hay
không?"

Triệu Mai "Ừ" một tiếng.

"Vậy người nghỉ một lát, đến chỗ con gọi người."

Triệu Mai vừa "Ừ" một tiếng. Đông Á nghiêng đầu liếc nhìn bà, giống như không nghe thấy lời của cô, rõ ràng dáng vẻ có tâm sự. Đông Á sợ quấy rầy bà nghĩ chuyện, không nói chuyện nữa, chuyển tâm lái xe.

Cách một lát, Triệu Mai nói: "Á Á, tiểu Từ có liên lạc với họ Tống kia hay không?"

Đông Á lờ mờ một phen, lập tức không biết nên trả lời thế nào. Suy nghĩ một chút, "Con cũng không rõ ràng lắm."

"Con có thời gian rảnh thì giúp mẹ tìm cách nói chuyện, mẹ luôn lo lắng cậu ta lại chạy trốn về tìm tiểu Từ thì làm thế nào, nhà chúng ta bị hấn cậu ta làm hại còn chưa đi thăm sao?" Âm thanh Triệu Mai nghe vào cực kỳ mệt mỏi, lập trường lại vô cùng rõ ràng.

Cảnh này khiến Đông Á nhớ lại chuyện của nửa năm trước, đứa con trai kia, trước kia nhà bọn họ còn ở trong đại viện, thường thường đến tìm em gái Đông Khương chơi, bé trai vô cùng bắt mắt, dáng vẻ lưu manh, trong nhà tựa hồ rất có ít tiền, hai mươi tuổi đã lái chiếc Harley, phía sau chở Đông Khương, ở trên đường còn chạy nhanh hơn xe hơn, không cản được gió. Nhưng những thứ này ở trong mắt người lớn ít nhiều mang theo một chút ngây thơ, lại một dạng hấp dẫn mê hoặc Đông Khương.

Triệu Mai thường nói Đông Khương chính là bị tiểu từ kia dạy hư. Mà Đông Á lại không cảm thấy không tốt như vậy, theo số tuổi càng tăng, cô càng ngày càng tới phát hiện, quá khứ cô quá mức theo khuôn phép cũ, so với Đông Khương còn an ổn hơn, cô ái nao nao. cô

cảm giác tươi thanh xuân của mình hình như để lại rất nhiều tiếc nuối, không có điên cuồng, không có nhiệt liệt, bình bình đạm đạm vượt qua, cũng giống như phần lớn người bình thường, ngay cả thềm mền cũng là bình thản không có gì lạ như vậy.

Từ loại trong trình độ nào, cô rất hâm mộ Đông Khương, cô cuối cùng không có dũng khí như em gái, có thể vì đi tranh thủ cho một người đàn ông nháo đến âm ỉ.

Có lúc, trong mắt người khác tốt, không nhất định thật sự rất tốt. Rốt cuộc có được hay không, mình mới rõ ràng nhất.

Triệu Mai đối với sự xuất hiện của Abe không có kinh ngạc, Đông Tổ Văn đã sớm gọi điện thoại tới làm công tác tư tưởng cho là rồi. Chuyện công việc, chuyện tình cảm của con gái, với lông gà vờ tòi trong sinh hoạt, trong lòng của bà không có nhiều không gian suy nghĩ cho con chó này rồi, vì vậy may mắn Abe cứ như thế ở lại trong nhà Đông Á.

Thứ bảy còn chưa tới, Đông Á lại đoán trước nhận được cuộc điện thoại của Đường Tuấn đã lâu không gọi tới.

Người cũ dù sao cũng không bằng người mới. Anh ta bỏ qua tình cảm của cô và những chuyện cũ chìm nổi, giống như một cái áo choàng ngắn cũ được lấy ra từ đáy tủ tràn đầy bụi bặm, lại lần nữa đi vào cuộc sống của cô.

Câu nói đầu tiên là: "Thật tốt, Tiểu Á, cái số này em còn giữ đấy."

Lời này giống như là bỗng nhiên có một ngày tâm tình không tệ, muốn chuẩn bị hàn gắn với cô sau những ngày rạn nứt. Đông Á phát hiện cô đã không chịu được giọng nói của anh ta, dềnh dềnh đáp đáp, giống như chè ngọt đến phát ngán, âm thanh cọt nhả, không khỏi làm cho người ta nổi da gà rơi đầy đất.

Cô không nói gì, cũng không biết nên nói cái gì.

Cũng liền vào giờ khắc này, Đông Á phát hiện, mình thật giống như đối với tên Đường Tuấn này cảm thấy xa lạ, thật giống như lần nữa quen biết anh ta, một người phụ nữ đã tự cắt đứt mình trong thời kỳ thiếu nữ.

Cô rất rõ ràng đây là một loại cảm giác gì, là hoàn toàn buông xuôi.

Triệt triệt để để.

Cô rất rõ ràng.

Mà cô bây giờ?

Tự nhiên hết sức mong chờ ngày mai đến.

Gặp mặt một người khác.

*

Đường Tuấn muốn gặp cô.

Lý do rất đường hoàng: bạn bè lâu năm ôn chuyện.

Cô đã không phải là thiếu nữ trẻ người non dạ. Không muốn vạch trần anh ta.

Từ chối lý do: ngày mai em có hẹn rồi.

Theo ý của anh ta cũng là một loại thì đoạn muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào.

Anh ta cho là cô còn là giống như trước kia, đã không phải. Đường Tuấn nghĩ lầm rồi.

"Vậy ngày mốt? Ngày mốt không có hẹn chứ?" Anh ta hỏi tới.

Ngày mốt xác thực là không có. Cô không muốn lừa gạt anh ta, hiện tại cô có chút sợ thấy anh ta, một khi sinh ra sợ, giống nhau sinh ra lòng kháng cự, hai người này liền muốn sinh con, có một người nhất định sinh cho một người khác.

Nếu là gặp phải người cô thích, nếu thật có hẹn, cô đại khái có thể nói dí dỏm: "Ngày mai cũng có." Mà bây giờ cô cười không được, ngược lại rất trầm trọng.

"Đường Tuấn, em hiểu biết rõ ý của anh là, anh muốn hẹn em, là lời vì anh ly hôn." Lời này nói, cô biết sẽ làm cho anh ta khó chịu, nhưng cô không muốn làm trái với tâm ý của mình, muốn nói ra cho rõ ràng.

Không thích chính là không thích.

Buông xuống cũng bỏ đi.

Đường Tuấn thật lâu không nói gì, thờ hờn hờn thông qua ông nói truyền tới.

Đông Á ngừng hô hấp lại một chút, từ từ thở ra . Âm thanh êm ái dễ nghe cũng từ từ đi theo ra ngoài.

"Sẽ không ai ở chỗ cũ chờ anh, Đường Tuấn, em đã ở đi về phía trước, cũng tính toán vĩnh viễn không quay đầu. Hi vọng anh cũng thẳng tắp đi về phía trước, không nên quay đầu lại. Em chúc phúc anh. Thật lòng."

Thật lâu, Đường Tuấn mới thốt ra một câu: "Em có phải đã có người mình thích hay không?" Biến hóa của cô lớn như thế, đây là một loại giải thích duy nhất mà anh nghĩ tới.

"Đúng, em có người trong lòng rồi." Đông Á nghe được tim của mình tại lồng ngực trái nhảy phanh phanh.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437531#p3437531>

Bạn đang đọc truyện *Gửi Người Tôi Yêu Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.